

Trần Thị Bảo Châu

Tình yêu sẽ đến

VNTHUQUAN.NET, 2008.

Chương 1

Đợi tới khi chuông điện thoại reo dồn dập nhất, Tường Thư mới buông quyển truyện tranh xuống bàn và bước tới nhấc máy lên. Giọng bà Tường Vân cau kỉnh:

- Con làm gì mà không nghe điện thoại reo hả?
- Con bận... ở dưới bếp

Bà Vân có vẻ dụi đi:

- Trưa nay mẹ không về. Con lo cơm nước cho em. Đi học nhớ khóa cửa cẩn thận. Nhà mình mới dọn tới còn lạ nước lạ cái, phải kỹ lưỡng một chút, nghe chưa? Thằng Lân đâu?

Tường Thư trả lời thật nhanh:

- Nó ở trên lầu ạ
- Ờ. Đừng cho nó rề rà sang hàng xóm. Chả biết họ tốt hay xấu. Cấm không được giao du. Nghe chưa?

Tường Thư liếm môi:

- Dạ nghe. Nhưng kể nhà mình có ai đâu
- Thôi, mẹ ngừng. Hai đứa lo ăn cơm đi.
- Vâng ạ

Gác máy, Thư tiếp tục ôm quyển "Thám tử lừng danh Conan" và háo hức đọc tiếp đoạn hấp dẫn nhất của vụ án "Cánh hoa hải đường".

Nhưng đọc được thêm vài ba trang, Thư chợt nhớ hết hứng thú khi trưa nay cả ba lẫn mẹ cô đều vắng nhà.

Thế đấy, chị em cô sẽ mỗi đứa một tô, ngồi một góc để vừa ăn vừa làm việc riêng chứ không có bữa ăn gia đình như trước kia vẫn trịnh trọng diễn ra hàng ngày. Buồn thật! Nhưng công việc mà, đâu thể

trách ba mẹ được.

Từ trên lầu, Lân nhảy xuống mỗi lần ba bốn bậc thang:

- Trưa nay ba mẹ vắng nhà phải không chị Hai?

- Sao mà biết?

Lân cười hì hì:

- Nghe điện thoại réo liên hồi là em hiểu ngay.

Thư lừ mắt:

- Hừ! Nghe chuông reo mà cứ ngồi lì trước máy tính. Mà liệu hồn đó

Lân trợn mắt:

- Tự nhiên cái liệu hồn. Bà này ngộ thiệt

- Tao thấy mày chơi, chứ chẳng học gì trên máy tính hết. Vậy mà nằng nặc đòi ba mẹ mua cho bằng được.

- Mẹ hứa em thi đậu sẽ mua, chứ em đâu có đòi. Mà sao chị lại ganh tỵ với em nhỉ?

Tường Thư nóng mặt:

- Ai thèm ganh tỵ. Tao thấy ba mẹ cực quá còn mày chỉ biết đòi hỏi.

Lân nhún vai:

- Em sẽ kiếm ra tiền nhờ cái máy tính đó. Em sẽ phụ ba mẹ. Chị khỏi phải xót.

Dứt lời, Lân te te xuống bếp bới một tô cơm thật to.

Thư kêu lên:

- Mẹ dặn phải dọn cơm ra bàn đang hoàng

Lân nhăn nhó:

- Em không có thời gian. Chị đừng vẽ chuyện nữa.

Dứt lời, Lân tót một cái đĩa tới lầu. Còn lại một mình, Tường Thư ngao ngán nhìn bàn ăn trống trơn rồi cũng tự làm mình một tô cơm.

Bưng tô ra salon, chân gác lên bàn, cô vừa ăn vừa đọc tiếp quyển

truyện khi này. Đọc xong, Tường Thư chợt nhớ tới sự vắng vẻ của khu nhà mình ở. Đây là khu đất mới với nhiều nền nhà được phân chia bằng rào kẽm gai bỏ mặc cho cỏ mọc. Xen kẽ với những bãi cỏ mọc dày đặc ấy là những ngôi biệt thự to, sang trọng hoặc dăm ba ngôi nhà nhỏ biệt lập như nhà cô và một nghĩa địa nhỏ với những cây thập tự. Chà! Khung cảnh này thích hợp với không gian của truyện Conan dữ!

Tường Thư đứng dậy khi nghe có tiếng nhạc không lời vang lên ở ngôi biệt thự sát vách nhà cô. Ngôi biệt thự này không người ở, sao tự nhiên lại có tiếng nhạc kia? Tò mò Thư bước ra sân nhón mắt nhìn qua những khung bông cửa vách tường rào, nhưng cô chẳng thấy gì ngoài những tàng lá của cây mận, cây nhãn um tùm được trồng sát bờ tường. Bài Love Story vang lên rõ mồn một khiến Tường Thư vốn tò mò càng tò mò hơn. Cô ba chân bốn cẳng chạy lên lầu ra ban công nhìn sang.

Lân đang ngồi thật chăm trước màn hình cũng phải buột miệng:

- Chị tìm gì vậy?

Thư nghiêng người nhìn qua ngôi biệt thự:

- Em nghe tiếng nhạc không?

- Có. Trong máy tính nè.

Thư gắt:

- Không phải. Tiếng nhạc nhà bên cạnh. Em tắt máy thử xem.

Lân nhún vai làm theo lời Thư. Cậu cũng bước ra ngoài với vẻ nghe ngóng:

- Làm gì có nhạc nào?

Tường Thư quả quyết:

- Có bài Love story rõ ràng.

- Chị kéo tường tượng. Nhà đó vắng chủ mà lại....

- Biết đâu bữa nay chủ nhà đã về.

Lân nghiêng người nhìn khoảng sân trải sỏi vắng ngắt, cửa kính kéo màn đóng im ỉm bảo:

- Chả thấy ai cũng không nghe nhạc. Chị đọc "Thám tử lừng danh" cho lắm vào rồi hoang tưởng.

Tường Thư gân cổ lên:

- Chị nghe rõ ràng mà.

Lân nheo nheo mắt:

- Chắc chị bị ma ám. Nghĩa địa cách đây có xa đâu.

Tường Thư tái mặt vì lời của Lân, cô giậm chân:

- Về tao méc mẹ, mày đọc miệng vừa thôi

Lân cười ha hả vì thấy Thư sợ, nó hạ giọng rùng rợn:

- Em nghe bà đồ rác nói bên đó có người chết bất đắc kỳ tử, bởi vậy giờ chả ai ở, mà cũng chẳng ai mua. Chắc nhà ấy bị ma ám.

Tường Thư rùng mình. Tin này đúng là mới mà lại kinh dị nữa, cô thì thào:

- Thiệt hả?

Lân gật đầu:

- Thiệt. Ai dám phịa mấy chuyện ớn như vậy.

- Thế bà đồ rác có kể gì nữa không?

- Có. Nhưng em quên hết rồi.

Thư xùi xuống:

- Xời! Đúng là hậu đậu.

Lân gõ gõ vào trán:

- Đầu em để nhập những tin khoa học kỹ thuật chứ không phải dị đoan mê tín. Chị muốn biết thêm chi tiết cứ đợi bà đồ rác tới hỏi.

Thư khịt mũi:

- Hừ! Định "bán cái" việc đổ rác cho chị hả? Còn xoi!

Lân chì chiết:

- Chị gì tính toán từng chút với em. Chả bù với chị Mai Hiền của thằng Mẫn, lúc nào cũng chăm sóc nó từng ly từng tí

Nghe nhắc đến Mai Hiền, Tường Thư bỗng nổi sùng lên:

- Vậy mà đi mà làm em Mai Hiền!

Dứt lời, cô dùng dùng trở xuống bếp, quên mất chuyện ngôi nhà hàng xóm. Nhìn đồng hồ, cô hấp tấp chuẩn bị đi học. Ngay lúc đó, Tường Thư lại nghe giai điệu dạo đầu của bài Love story. Thư nín thở bước dọc mé tường tìm cho ra xem bài nhạc vang từ đâu, nhưng tường rào quá cao, những khung bông lại bị cây lá che khuất, cô không thể thấy gì.

Bài nhạc đang cuộn cuộn vút cao ngay điệu khúc bỗng phụt tắt khiến Thư hơi hẫng, cô cố nghe ngóng nhưng chẳng động tĩnh gì ngoài tiếng xào xạc của lá.

Trán tĩnh lại, Tường Thư tự nhủ:

- Chắc chắn không phải ma. Nhưng là ai nhất định mình phải khám phá ra

Tình yêu sẽ đến

Chương 2

Mai Hiền trợn tít cặp mắt một mí:

- Mà đi dạy kèm. Đùa hay...giỡn vậy Thư?

- Thiệt chứ đùa giỡn gì. Mà biết ở đâu, giới thiệu tao một chỗ.

- Giới thiệu thì dễ rồi, chỉ sợ cô Vân mắng tao rủ rê mà làm chuyện bao đồng mà kiếm được có vài xu ấy chứ

Tường Thư nói:

- Tao giàu, mẹ tao làm sao biết. Thật ra tao chả túng thiếu gì, nhưng vẫn muốn kiếm thêm ít tiền còm bằng mồ hôi của mình. Trong lớp hình như còn mỗi tao là không đi làm thêm.

Mai Hiền mĩa mai:

- Ai khó khăn mới phải vừa học vừa làm, tiểu thư con nhà giàu như mày mà đi dạy kèm chỉ tội cho bọn nhà nghèo bị tranh mất chén cơm.

Thấy mặt Thư xù xuống Hiền giả lả:

- Nói thế thôi, nhưng tao sẽ tìm cho mày một chỗ ngon cơm mà không tính công giới thiệu.

Rồi Mai Hiền lên giọng:

- Chậc! Từ hồi Quang Linh hát "Bạn Tôi" tới giờ, thiên hạ đua nhau đi làm thêm. Còn việc học bị coi nhẹ hơn công việc làm mới khổ chứ.

Chả hiểu làm thêm như vậy có phải là một thời thượng không nữa.

Nãy giờ cắm đầu vào quyển sách dày Như Anh bỗng mở miệng:

- Làm thêm cực hơn trâu, sung sướng gì mà một thời thượng. Mày giỏi suy diễn. Nhỏ Thư muốn nếm mùi cực nhọc, mày cần làm gì

Mai Hiền nhún vai:

- Tao đâu có cần. Chỉ sợ tay Năng xót, rồi kiếm chuyện với tao thôi.

Tường Thư gân cổ:

- Tao đi dạy, mắc mớ gì đến Năng mà xót.

Mai Hiền tủm tỉm:

- Mắc mớ hay không chỉ có trời mới biết.

Hất mặt ra ngoài cửa quán cà phê, Như Anh dài giọng như đang hát cải lương:

- Mới nhắc người, người đã tới. Linh thiệt! bọn tao dọn bàn đây.

Vừa nói, Như Anh vừa bưng ly sữa tươi và chồng sách vở sang bàn kế bên.

Đứng dậy theo, Mai Hiền cười:

- Nhường chỗ cho ông bà đấy

Tường Thư ngó lên bức tranh trên tường để tránh cái nhìn lúc nào cũng say đắm của Năng. Anh chàng ngọt như mật:

- Chờ anh lâu không?

Thư bấu môi:

- Ai thèm chờ anh. Nhỡ hóa đá rồi sao.

Năng nói một hơi:

- Thì anh sẽ bê về nhà đặt cạnh đầu giường để lúc nào cũng được ngắm em chớ sao nữa.

Lườm Năng một cái thật sắc, Thư chúm chím cười. Cô thích cách nói

của Năng, lúc nào anh cũng khiến cô thấy mình quan trọng nhất. Khuấy tách cà phê mà người phục vụ mang tới, Năng hỏi:

- Nãy giờ các cô nói chuyện gì thế?

Thư nghiêng đầu:

- Chuyện đi làm thêm của sinh viên. Anh thấy thế nào?

Năng nhún vai:

- Anh không quan tâm vì anh có đi làm thêm đâu.

Thư cong môi:

- Em định dạy kèm đấy.

Năng trố mắt:

- Em hả?

Tường Thư cười:

- Sao anh ngạc nhiên dữ vậy?

Năng chắc lưỡi:

- Tự nhiên em nghĩ tới chuyện dạy kèm chi vậy?

Tường Thư nghiêm nghị:

- Thì cũng tập dần thân vào đời chớ anh.

Năng bật cười:

- Dẫn thân vào đời. Dùng từ nghe kiêu thật. Nhưng đâu cần phải sớm vậy nhóc. Thời gian đi học vẫn hơn bé con ạ.

Tường Thư phụng phịu:

- Lại chê người ta con nít.

Năng nhìn cô:

- Chớ không phải sao. So với Mai Hiền và Như Anh, em khờ khạo hơn nhiều.

Tường Thư đổi:

- Lúc nào cũng chê người ta. Vậy anh quen em làm gì?

Năng đăm đũa:

- Em không biết à?

- Hồng thềm biết

Năng hạ giọng:

- Rồi anh sẽ cho em biết. Nhưng không được nghĩ tới chuyện dạy kèm nữa. Anh mách bác Vân cho xem.

Thư ngênh mặt lên:

- Chấp anh đấy. Gặp mẹ em, anh đã hết hồn, can đảm đâu nữa mà mách với méc.

Năng uống vội ly cà phê, anh lờ câu trêu chọc của Thư:

- Về chưa? Anh đưa về!

Thư ậm ự:

- Còn sớm mà. Em thích ở đây hơn về nhà.

Năng nheo mắt:

- Nhà mới mà không thích à? Hơi bị lạ đó.

Tường Thư tựa lưng vào ghế, mắt xa xôi:

- Trong hai năm, em mấy lần chuyển nhà anh biết không?

Năng nhú mày

- Anh nhớ không lầm là ba lần.

Thư lắc đầu:

- Bốn lần tất cả. Chưa quen chỗ ở này, đã chuyển tới chỗ ở khác.

Mãi rồi em thấy mình giống du mục, không biết đâu là nhà.

Năng dịu giọng:

- Nhưng bác Tuyển nói lần này là lần chót. Em sẽ không phải dọn đi đâu nữa, trừ phi dọn về nhà anh.

Tường Thư đỏ mặt:

- Ai thêm về nhà anh.

Năng nồng nàn:

- Anh thêm....Thật đó!

Tường Thư chớp mắt, lòng nôn nao về cái nhìn của anh. Năng có cái gì nhìn quyến rũ, nụ cười rất tươi. Lũ bạn của Thư hết lời khen anh, lắm đứa táo tợn còn dám tuyên bố, cô mà sơ hở chúng nó sẵn sàng cướp mất anh. Mặc xác bọn chúng nói gì thì nói, Thư tin Năng là của mình, dù anh chưa ngỏ lời với cô ngoài những câu lấp lửng như vậy.

Giọng Năng đầy vẻ quan tâm:

- Sao không thích về nhà, nói cho anh biết đi.

Tường Thư nũng nịu:

- Về nhà lúc này có một mình, em sợ ma. Gần nhà em có nghĩa trang mà.

Năng cười thành tiếng:

- Vậy mà anh bảo em trẻ con, em không chịu. Tới bây giờ vẫn còn sợ ma như ngày xưa.

Thư vắn vẹo:

- Bộ người lớn hổng sợ ma sao? Ngôi biệt thự kế bên từng có người chết, bây giờ bỏ hoang, ghê thấy mồ. Ở nhà một mình, lúc nào em cũng ớn lạnh. Em sợ thiệt đó.

Năng hóm hỉnh:

- Nếu có ma cũng nhà ai nấy ở, em không leo tường sang bên đó thì thôi, họ cũng chả sang bên đây đâu mà sợ.

Tường Thư rùng mình:

- Em vẫn sợ như thường

Rồi cô kể cho Năng nghe chuyện bài Love story vẫn thỉnh thoảng vang lên vào buổi tối.

Năng cười cười:

- Giống chuyện " Liêu Trai chí dị" ghê. Chắc người chết trước kia là nhạc sĩ hoặc một người yêu nhạc, nhất là bài Love Story.

Thư giận dữ:

- Em nói thật mà chả ai tin. Cả anh cũng vậy. Ghét! Đã không tin thì anh giải thích đi. Bài nhạc ấy vang lên từ đâu.

Năng nói:

- Anh chưa giải thích được ngay lúc này, khi chưa biết chút gì về ngôi biệt thự láng giềng của em.

Tường Thư hăng hái:

- Vậy anh về nhà với em.

Năng ngập ngừng:

- Ngay bây giờ à?

Thư chớp mi:

- Anh không bận chứ?

- Đương nhiên là không, nhưng ngạc nhiên vì em đổi ý nhanh quá, mới không thích, giờ đã đòi về

Không để Năng phải chờ, Tường Thư bước qua bàn của Mai Hiền:

- Tao về trước đây!

Như Anh hấp háy mắt:

- Về một mình hay hai mình?

Thư chưa kịp trả lời, Mai Hiền đã chồm vào:

- Mà hỏi câu thừa quá.

Như Anh nhip tay lên bàn:

- Tao không hỏi mà nhắc khéo nó đây. Đôi khi đi một mình vẫn an toàn hơn hai mình

Tường Thư hầm hừ:

- Đầu óc mày toàn những ý nghĩ đen tối. Tao với Năng hoàn toàn trong sáng

Mai Hiền láu cá:

- Bọn tao cũng mong như vậy. Thôi về đi. Chúc vui vẻ, nhưng đừng thái quá ghen.

Tường Thư âm ỉc bước theo Năng. Cô bực mình vì anh cười thật tươi với hai đứa bạn quý quái của mình. Hừ! Nụ cười của Năng nặng ký lắm. Bọn con gái đỡ không nổi đâu. Bởi vậy chúng ganh tỵ với Thư vì chúng thua kém cô rất nhiều thứ. Thứ nhất là về sắc. Tường Thư đẹp. Điều hiển nhiên này lộ ra trong ánh mắt của tụi con trai. Mỗi khi đi chung đám con gái, bao giờ Thư cũng nổi bật nhất và được săn đón nhiều nhất.

Thứ nhì là về tiền tài, địa vị. Dẫu khoảng một năm nay, ba mẹ cô có

thất thoát trong làm ăn, nhưng Tường Thư vẫn thuộc "tầng lớp trên". Bởi vậy lúc này cô nghĩ muốn đi dạy kèm, Mai Hiền và Như Anh mới tỏ thái độ.

Giọng Năng vang lên khiến Thư như bừng tỉnh:

- Em đang nghĩ gì vậy?

Liếc anh một cái, Thư ậm ừ:

- Nghĩ xem tại sao anh lại cười tươi với Mai Hiền và Như Anh dữ vậy.

Năng tỉnh khò:

- Vì họ là bạn em. Đơn giản thế thôi nhóc con ạ. Em không nên nghĩ nhiều để thấy phức tạp.

Về tới nhà, lúc Thư loay hoay mở cổng rào, Năng cho tay vào túi quần lưng thưng đi sang ngôi biệt thự. Anh dạn dĩ bấm chuông liên hồi khiến tim Thư cứ đập thình thịch vì sợ nhớ ai chạy ra nhưng chả có ai hết. Cô bắt chước Năng tới đứng trước cổng sắt cao rộng, kín mít và cố nhìn vào trong qua những khe hở. Tất cả lặng thinh không một tiếng động. Cái sân rộng đầy lá vàng như một bằng chứng cho thấy nơi đây không hề có người ở.

Năng khẽ lắc cái ống khóa to đùng trên cổng và bảo:

- Nhà này lâu rồi không ai ở

Tường Thư thắc mắc:

- Sao anh dám chắc như vậy?

- Em nhìn này. Cái ổ khóa rỉ sét, chứng tỏ lâu rồi chả ai buồn mở nó.

Bởi vậy....

Thấy Năng bỏ lưng không nói tiếp, Tường Thư hỏi tới:

- Bởi vậy sao hả anh?

Năng nhẹ nhàng vòng tay ôm ngang hông Thư:

- Vào nhà mình thôi nhóc.

Cử chỉ thân mật bất ngờ của Năng, khiến Tường Thư tê người như bị điện giật. Cô líu ríu bước theo Năng. Ở khu vắng vẻ này, chả ai nhìn thấy, nên Thư không phải sợ có bà già khó tính nào đó sẽ mách mẹ cô tội "Con gái gì hư đốn". Nhưng mà như vậy cũng không nên đâu. Chuôi người khỏi vòng ôm của Năng, Tường Thư chạy vội vào nhà mình. Cô ngồi xuống tam cấp, người nóng ran lên.

Rất thông dong, Năng bước vào theo. Anh ngồi xuống kế bên cô giải thích:

- Anh nghĩ, tiếng nhạc em nghe không phải ra từ ngôi nhà này.

Thư hoang mang:

- Vậy thì từ đâu?

Chỉ tay về những ngôi biệt thự xây cất cầu kỳ, xa xa trước mặt nhà

Thư, Năng nói:

- Có lẽ từ lâu của một trong những biệt thự đó và gió đã đưa những âm thanh đấy tới đây

- Nhưng xa lắm....

- Gió có thể đưa âm thanh đi cả cây số. Khu này rất yên tĩnh, em nghe nhạc từ những ngôi nhà ở xa kia là bình thường.

Tường Thư nhõng nhẽo:

- Nhưng em vẫn sợ.

Năng uốn ngực:

- Có anh ở đây, em không phải sợ gì hết.

- Đâu phải lúc nào anh cũng ở kể em. Để nhớ có chuyện gì em chỉ la lên là anh sẽ xuất hiện ngay như trong phim.

Năng nheo đôi mắt đa tình:

- Em thích trò anh hùng cứu mỹ nhân trong phim kiếm hiệp à?

Thư chống tay dưới cằm:

- Anh không thích vậy sao?

Năng nói ngay

- Thích chứ, anh thích những gì lãng mạn, lãng mạn như em chẳng hạn. Anh muốn là hiệp sĩ bảo vệ em như hồi nhỏ mình chơi trò công chúa, hoàng tử hay cô dâu chú rể ấy.

- Thật hả? Không ngờ anh vẫn nhớ chuyện hồi nhỏ.

Năng khẽ gạt đầu. Anh xoay bờ vai cô lại.

- Không tin, hãy nhìn vào mắt anh xem.

Thư chớp mi, cô trấn tĩnh lại và vụt đứng dậy:

- Quên nữa. Để em làm nước cam cho anh uống. Mẹ bảo khách đến nhà không nước trà cũng nước lọc. Vậy mà nãy giờ em chẳng nhớ gì hết. Có mẹ ở nhà thế nào bà cũng mắng em hư.

Năng lẻo đẻo theo cô vào bếp. Anh vừa thở dài vừa nói:

- Nhưng em không hư chút nào nhóc ạ. Trái lại em rất ngoan, rất ngoan. Ngoan đến mức tim anh phải đau đây này.

Tường Thư khúc khích cười:

- Đừng bắt em chịu trách nhiệm trái tim anh nghe.

Thả cho Năng quyền Conan, Thư bảo:

- Trong khi chờ uống nước cam, anh đọc cho đỡ buồn.

Năng kêu lên:

- Từng này tuổi mà còn xem truyện tranh sao? Anh chớ phải thằng Lân đâu?

Thư nũng nịu:

- Em thích chuyện tranh. Anh thử đọc coi, biết đâu sẽ thích như em.

Năng nhún vai, anh cầm quyển truyện trở ra hàng lang ngồi và đọc

cho vừa lòng Tường Thư.

Cô chúm chím cười thích thú vì thấy Năng chiều mình. Vừa khe khẽ hát, Thư vừa chậm rãi làm hai ly cam vắt khá to.

Đề vào cái khay màu xanh lá mạ, Thư khệ nệ bưng ra sân. Cô ngạc nhiên khi Năng vừa biến đâu mất.

Đặt khay lên cái đôn hình con voi, Thư dáo dác nhìn sang khoảng vườn còn lưa thưa dăm ba bụi kiểng của nhà mình, nhưng vẫn không thấy Năng. Trên hành lang, ngay chỗ cột dựa, quyển truyện Conan vẫn đang lật dở nằm kế bên.

Tường Thư nhìn ra, cổng vẫn khóa trong vẫn còn đủ hai chiếc xe của cô và Năng dựng sát bên nhau, anh đâu rồi.

Thư hoảng hốt ngó sang ngôi biệt thự kế bên rồi không hiểu sao cô chạy ào lại vách tường kê mặt vào những khung bong gọi to tên Năng. Gọi hai lần, ba lần vẫn chẳng thấy tăm hơi anh, Thư bắt đầu rối. Cô chạy ào vào nhà mình lên lầu tìm các phòng vẫn không có Năng. Anh đi đâu cơ chứ.

Tường Thư đang hoảng mang thì chợt giai điệu bài Love story vang lên rõ mồn một. Lần này không phải nhạc hòa tấu mà là tiếng huýt sáo. Tiếng huýt sáo thật thanh thật vang như được cất lên trong nhà Thư. Cô vốn sợ ma, nên vội vàng chạy ra sân, người run như phát sốt.

Ngay lúc ấy, Thư nghe tiếng Năng. Ngược lên, cô thấy anh đứng cao trên bờ tường rào, tay cầm một chùm mật đỏ chót và chuẩn bị nhảy xuống.

Tường Thư chưa kịp ngạc nhiên, Năng đã...phi thân xuống đất như tráng sĩ trong phim chưởng và nhảy ba bước đã tới sát bên cô.

Thư đẩy mạnh Năng ra:

- Anh làm em sợ muốn chết. Tự nhiên biến đi đâu mất tiêu.

Năng đưa chùm mật:

- Đọc Conana anh bỗng nổi máu thám tử. Thế là anh trèo tường sang bên đó.

Tường Thư kêu lên:

- Trời ơi! Sao anh gan thế?

Năng đưa tay lau vội giọt nước mắt trên bờ má mịn màng của Thư:

- Vì anh muốn làm anh hùng mà.

Mặt ửng hồng, Thư phụng phịu:

- Làm khổ người ta thì có. Nhỡ có chuyện gì rồi sao?

Năng thì thầm:

- Khi hành động vì yêu, người ta sẵn sàng chấp nhận mọi cái vì người yêu. Thư nè! Anh nói đúng không?

Thư rối tung lên. Cô chưa kịp thẳng bằng vì những lo sợ vừa rồi, giờ lại nghe những lời quá ư nồng nàn của Năng. Tim cô đập hỗn loạn khi tay anh bóp nhẹ tay mình.

Giọng Năng cực kỳ dịu ngọt:

- Sao lặng yên thế cô bé bướng bỉnh? Trả lời anh đi chứ.

Tường Thư yếu ớt:

- Em không biết. Mà...anh uống nước cam đi.

Năng đặt vào tay Thư chùm mận đỏ rồi ngoan ngoãn bưng ly cam vắt vàng óng lên

Uống xong một ngụm, anh chuyển đề tài:

- Anh đi một vòng sân nhà bên ấy rồi. Rộng lắm. Ngôi nhà rất dài, dài gấp đôi nhà em. Mặt sau nhà trông ra hẻm phía sau. Ở đó cũng có một cái cổng. Nhiều khi chủ vào nhà bằng cổng sau không chùng.

Tường Thư hỏi tới:

- Theo anh, hiện giờ có ai ở không?

Năng lắc đầu:

- Chắc không. Khu vườn rụng đầy lá trông quanh quẻ lắm. Những chậu kiểng héo khô vì thiếu nước chúng tỏ chẳng được ai chăm sóc. Chậc! Ngôi biệt thự như thế mà bỏ hoang, tiếc thật. Đi trên hành lang ngập bụi, anh có cảm giác hơi lạnh phả ra từ từng viên đá, từng gốc cây, ngọn cỏ. Đúng là âm khí!

Thư thì thào:

- Ghê quá!

Năng bật cười:

- Bướng bỉnh như em mà lại yếu bóng vía. Thật khó tin

Tường Thư quay lưng về phía Năng:

- Biết người ta sợ mà anh còn nhát, đúng là ác. Thấy ghét! Lẽ ra em không làm nước cam cho anh mới phải.

Năng nghiêng người nhìn Thư:

- Lại dối nữa rồi. Cho anh xin lỗi.

Thư phụng phịu:

- Không thèm. Sao con ma bên ấy không bắt anh cho rồi.

- Vì nó sợ em khóc ngập lụt cả khu này.

Tường Thư vén mặt lên, môi bĩu ra:

- Còn lâu em mới khóc vì anh

Năng say sưa nhìn Thư, nhưng lúc thế này, cô mới dễ ghét làm sao. Đồng đắng, chanh chua nhưng cũng hết sức quyến rũ. Anh xoay người cô lại và giữ thật chặt.

Lần này Thư không tìm cách thoát khỏi tay Năng nữa. Cô ngồi yên và nhìn anh bằng đôi mắt long lanh như chờ đợi một điều gì đó.

Năng đâu phải một gã khờ, hơn nữa Năng cũng đang khao khát thể hiện của mình, anh từ từ cúi xuống hôn nhẹ lên môi cô. Nụ hôn thoáng nhanh, nhẹ như cánh bướm vờn trên nụ hoa cũng đủ khiến Thư giật mình. Cô bấu lấy anh mắt khép hờ. Một lần nữa Năng lại đặt lên môi con gái mềm mại của Thư. Hai người mê mải với nụ hôn đầu. Không biết bao giờ, Thư đã lọt thỏm vào lòng Năng, cô úp mặt vào ngực anh và nghe anh nói:

- Anh chờ đợi giây phút này lâu lắm rồi, em biết không? Thế nhưng lúc nào em cũng trốn tránh anh. Yêu nhau và được hôn nhau có phải tuyệt không?

Thư đan tay mình vào tay Năng:

- Em sợ chứ bộ

Anh khẽ cười:

- Nhưng thích phải không?

Không trả lời, Thư cầu vào hông Năng. Anh thì thầm:

- Anh cảm ơn bài Love story, cảm ơn có ma nhà bên cạnh đã giúp anh hôn được em.

Tường Thư bịt miệng Năng:

- Cấm anh nói tới ma quỷ. Nhỡ nó linh thì sợ lắm.

Năng hôn tới tấp lên má cô:

- Sợ gì hử nhóc? Sợ ma ghen khi thấy chúng ta hôn nhau à? Mà không biết người tự tử bên đó là đàn ông hay đàn bà. Nếu là đàn ông thì đáng lo đấy.

Tường Thư tròn xoe mắt:

- Lo về chuyện gì hả anh?

Năng thần nhiên:

- Lo gã ma ấy để ý tới người anh yêu, lo gã tương tự em đến độ chết thêm lần nữa.

Tường Thư la lên:

- Trời ơi! Anh nói sao ghê quá. Em đã sợ mà....còn chọc

Giọng nghẹn lại, cô giận dỗi gục đầu vào tay khiến Năng rối mù:

- Anh xin lỗi. Anh chỉ đùa cho em vui

Thư run rẩy trong tay Năng:

- Em không thích anh đùa như vậy

Năng ôm cô thật chặt:

- Anh sẽ không đùa như thế nữa. Anh hứa mà. Đừng nhõng nhẽo nữa cưng ơ

Vừa lau mắt cho Thư, Năng vừa nói

- Thế này làm sao ở nhà một mình như chú bé trong phim "Ở nhà một mình" nhỉ?

Ngay lúc ấy, có tiếng xe ngoài cổng, Thư hết hồn đẩy vội Năng ra rồi chạy đi mở cửa

Lân vọt xe vào, môi nhếch lên khi thấy Năng:

- Chào! nếu biết anh ở đây, em đã không về sớm vì chứng hoang tưởng của chị Thư.

Hất hàm đầy xác xược, Luân hỏi:

- Sao? Ngay giờ anh có nghe bài Love story chưa?

Năng tủm tỉm:

- Có

Lân buột miệng:

- Thật hả?

Năng thủng thỉnh:

- Anh huýt gió cho Thư cùng nghe

Lân khịt mũi

- Tình nhỉ. Em về không đúng lúc rồi. Nhưng anh thông cảm, đây là nhà em.

Mặt vẫn không đổi sắc, Năng bảo:

- Nếu là nhà ai khác, anh đã không đến. Giờ có em "bảo vệ" Thư rồi, anh về

Chân nhịp nhịp trên đất, Luân nói:

- Sao sớm thế? Ba mẹ em độ sáu, bảy giờ mới có mặt ở nhà, anh vẫn thừa thời gian ở chơi. Em về phòng mình chứ không làm kỳ đà đâu. Xin đại ca, đại tỷ cứ tự nhiên.

Tường Thư khó chịu:

- Em nói ít một chút mới đúng là đàn ông

Lân tiếp tục nhịp giò:

- Nói ít đâu bằng chai mặt, phải không anh Năng? Đàn ông thời đại mặt phải thiệt dày

Rồi không đợi anh phản ứng, Luân xóc balô lên vai, miệng huýt gió ầm ỉ, cậu bước lên lầu

Tường Thư tức điên lên, cô gượng gạo:

- Ba mẹ cưng quá, nó đâm ra hư. Anh đừng giận ghen anh

Năng ngọt ngào:

- Anh yêu em và thế đã đủ

Thư thì thầm:

- Em cũng thế.

Tình yêu sẽ đến

Chương 3

Bà Vân thấy phịch giỏ xách xuống ghế, giọng rỗng không:

- Chị Thư đâu?

Móc chìa khóa lên cây đinh ở góc tường, Lân trả lời:

- Đi học chưa về ạ.

Bà Vân cầu nhàu:

- Sao lại thế? Lúc này mẹ thấy Mai Hiên về rồi mà.

Lân vội hỏi lảng đi:

- Mẹ tới nhà chị Hiên khai hụi hả?

- Ờ

- Mẹ thấy thằng Mẫn không?

- Có. Nó ở trên lầu với máy tính y như mày.

Rồi bà tiếp tục thắc mắc:

- Con Thư vẫn thường về trễ phải không?

Lân ậm ự:

- Chị hai bảo về sớm, có một mình trong nhà chị sợ ma

- Hừm! đúng là vớ vẩn. Nó kiếm cớ để đi với thằng Năng. Mẹ không thích chút nào. Cái thằng ấy không hiền lành gì, mẹ nó càng hung dữ hơn.

Lân hấp háy mắt:

- Mẹ chẳng nói đàn ông cần bản lĩnh, mới ra đàn ông là gì?

Bà Vân hơi khựng lại:

- Thì đúng là vậy, nhưng chị con chỉ được nước bướng bỉnh so với đời thì khờ quá. Thằng Năng nuốt chửng nó mất, đã vậy thêm mẹ Liên mẹ thằng Năng nữa. Chắn cái phải sanh chắn con thôi.

Lân nói:

- Con gái cần một ông chồng mạnh mẽ để đứng mũi chịu sào, chị hai vậy là ổn rồi.

Bà Vân gạt ngang:

- Năng không phải là người mạnh mẽ, trái lại nó sẽ dễ dàng bỏ cuộc nếu gặp khó khăn, mà cuộc sống lại đầy rẫy những trắc trở.

Lân nhún vai:

- Khó như mẹ, chị Hai coi chừng ế.

Bà Vân trừng mắt:

- Ít nói lại một chút....

- Cho giống đàn ông phải không mẹ? Sao hôm nay mẹ về sớm thế?

Bà Vân mệt mỏi:

- Để mình ba con ở lại văn phòng là đủ rồi, dạo này công việc bết

lắm, có lẽ mẹ phải xoay sang chuyện khác mới sống nổi.

- Mẹ định làm gì?

- Chưa biết nữa. Nhưng phải lấy ngắn nuôi dài. Vài ba tháng ba mới bán được một căn nhà, bao nhiêu vốn liếng dồn vào đó hết, mẹ sốt ruột lắm. Phải tìm một việc xoay vốn cho nhanh. Làm ăn như ba mày không sao ngóc đầu lên nổi. Ông vừa dở, vừa bảo thủ. Lúc nào cũng bị bạn bè chơi ép. Mẹ chán lắm rồi. Lỡ ưạ một anh chồng thiếu bản lĩnh, đúng là khổng khổ cho thân đàn bà.

Có tiếng xe ngừng ngoài cổng, Lân đứng dậy.

- Chắc chị Hai về

- Để mẹ mở cửa

Lân chép miệng:

- Ông Năng gặp đại nạn rồi.

Bà Vân lừ mắt:

- Xéo lên lâu ngay! Đồ lắm điều.

Lân le lưỡi nhảy lên cầu thang khi chuông gọi cổng bắt đầu réo từng hồi. Bà Vân lạnh lùng ra mở cửa. Tường Thư tái mặt khi thấy gương mặt hình sự của mẹ.

Cô lí nhí:

- Thư mẹ con đi học mới về.

Phót lờ cái gật đầu hết sức lễ phép của Năng, bà Vân cao giọng khó khăn:

- Mới về sao? Mẹ tới nhà Mai Hiền và thấy con bé về sớm hơn một tiếng đồng hồ rồi mà.

Thư liếc vội Năng và nói:

- Tụi con ngồi quán cà phê mẹ à.

Năng cũng vội lên tiếng:

- Lỗi tại cháu đã không đưa Thư về sớm, cháu xin lỗi cô.

Bà Vân nhếch môi:

- Cô có bắt lỗi cháu đâu mà xin. Chỉ mong cháu đừng rủ rê Tường Thư vào quán xá nữa, môi trường lộn xộn ấy không phù hợp với nề nếp nhà này.

Năng lễ phép:

- Vâng ạ, cháu xin phép về.

Mắt thoáng buồn, Năng nói:

- Anh về Thư nhé!

Cô rơm rớm nhìn mẹ rồi nhìn Năng, đợi bà quay lưng, Thư nói ngay:

- Đừng buồn nha. Mẹ hơi khó chịu, nhưng không có gì đâu. Chắc anh đâu lạ tánh của mẹ em.

Năng nhỏ nhẹ:

- Yêu em, anh chấp nhận tất cả. Vào đi, không thôi bị mắng bây giờ.
- Ngày mai, anh vẫn chờ em chứ?
- Vẫn chờ. I love you baby....

Tường Thư mỉm cười dù nước mắt vẫn còn trên mi. Vào nhà, cô thấy mẹ ngồi chễm chệ salon. Bà gần giọng:

- Ngồi xuống mẹ bảo.

Thư lặng lẽ nghe lời, cô chuẩn bị tinh thần nghe "lên lớp" từ khi yêu Năng. Thư biết mẹ không thích anh vì bà chẳng ưa gì mẹ Năng.

Trước kia, thời còn khốn khó, gia đình Thư và gia đình Năng cùng ở chung tập thể, bà kể rằng đã từng chứng kiến nhiều lần cảnh mẹ Năng mắng chồng sa sả, bà rất khinh thường nên không bao giờ giao du, nhưng lũ trẻ thì khó ngăn chúng chơi với nhau được. Sau này xí nghiệp giải thể, mỗi gia đình dạt một nơi, bắt đi một thời gian, Thư và Năng mới gặp lại. Cả hai không còn là hai đứa nhóc suốt ngày trêu trọc, mắng mỏ nhau rồi khóc rỉ rả, mách bố mẹ đủ chuyện như thuở nào. Trái lại, những kỷ niệm xưa cũ ấy lại chính là chất keo kết dính hai người với nhau.

Thấy hai đứa có vẻ thân, mẹ đã đánh tiếng xa gần, nhưng Thư cứ tưởng bà nói để cô biết giữ gìn ý tứ. Nào ngờ... hôm nay coi bộ gay go rồi đây.

Cô thắc thỏm chờ bà lên tiếng:

- Mẹ nhắc lại lần chót, mẹ không thích mẹ Liên mẹ thằng Năng, con đừng đại dột thân thiết với nó. Sẽ không có kết thúc tốt đâu.

Tường Thư liếm môi:

- Nhưng anh Năng không phải là người xấu. Hơn nữa, Năng rất thật lòng với con.

Bà Vân gạt ngang:

- Không cần biết nó thật lòng hay dối lòng con suy nghĩ đi, nhắm sống nổi với một bà mẹ chồng đanh đá, hung dữ như con mẹ Liên không?

- Chúng con sẽ không ở chung với bác Liên.

Bà Vân giẫy nảy như đĩa phải vôi:

- Ồi giời! Đã tính tới chuyện ở chung ở riêng rồi cơ. Mà ăn phải bùa mê của thằng Năng rồi. Từ nay, tao cấm mày không được gặp nó.

Thư kêu lên:

- Nhưng tại con đâu có lỗi gì. Nếu vì mẹ ghét bác Liên mà bắt con chia tay với anh Năng thì thật là vô lý.

Bà Vân nghiêm nghị:

- Mẹ ghét bà Liên thật, nhưng mẹ vì con nên mới không ưng thằng Năng. Con còn dại lắm, mẹ sống từng này tuổi chẳng lẽ không có kinh

nghiệm với đời. Mẹ có mình con là con gái, mẹ không thể để con khổ vì sự mê muội thường tình.

Tường Thư mếu máo:

- Mẹ không cho quen nhau với Năng, con mới khổ đấy

Giọng bà Vân sắc lạnh:

- Khổ lắm bây giờ rồi sẽ hết. Thời gian sẽ xóa nhòa tất cả. Con sẽ quen người khác, tốt hơn Năng gấp bội lần.

Thư bướng bỉnh

- Con sẽ không quen ai hết ngoài Năng.

Dứt lời, cô chạy ào về phòng ngủ lẫn ra giường, nước nở.

Thế đấy. Thiên niên kỷ mới rồi mà cha mẹ vẫn nhúng tay vào chuyện tình của con cái như thời phong kiến. Nhất định cô phải đấu tranh cho tình yêu của mình

Giọng Lâm vang lên ngoài cửa phòng:

- Chị hai ơi! Ăn cơm.

Tường Thư mím môi:

- Chị không đói. Nói mẹ khỏi phải chờ

Lâm cười hì hì:

- Ngốc vừa thôi. Trường kỳ kháng chiến mà bỏ cơm thì làm sao đủ sức. Xuống ăn đi, bà chị tội nghiệp.

Thư cộc lốc

- Chị không ăn, ít nhất là chiều nay.

Lâm nhanh nhẩu:

- Cám ơn. Em sẽ ăn phần cánh gà chiên của chị. Rồi có gì tối em sẽ tiếp tế bánh mì Như Lan cho.

Tường Thư nuốt nghẹn xuống, nhất định cô phải tuyệt thực để mẹ chịu thua mới được. Cô đâu thể chia tay với Năng vì lý do hai bà mẹ ghét nhau. Nếu không có anh, cuộc đời này còn nghĩa lý gì nữa chứ. Nước mắt đầm đìa, Thư xoay mình ôm lấy gối, cô nhớ tới những lúc gần Năng và thổn thức. Làm sao có thể quên anh để yêu người khác được. Hai đứa đã thề rồi, dù khó khăn cỡ nào cũng phải vượt qua. Lời thề còn mới nguyên trên môi, chắc Năng sẽ giữ lời vì anh rất yêu cô. Giờ hai đứa phải làm sao thuyết phục hai gia đình. Năng là con một, Thư là con cứng thế nào các bậc sinh thành cũng chịu thua các quý tử. Tạm yên tâm với những suy nghĩ vừa thoáng qua, Thư thở hắt ra nhẹ nhõm. Ngay lúc ấy, bài Love Story lại vang lên.

Thư nghe Năng kể: Love Story là chuyện tình, tên một bà hát viết cho phim "Chuyện tình" nổi tiếng những năm bảy mươi. Đó là một chuyện tình buồn của hai người yêu nhau. Chàng là con một nhà tư bản lớn, nàng là con một ông chủ tiệm gốc Do Thái, Tình Yêu của hai

người đã bị gia đình chẳng ngăn cản, nhưng họ quyết vượt qua mọi khó khăn để sống với nhau trong hạnh phúc. Nhưng số phận nghiệt ngã đã không buông tha họ, sống với nhau chưa được bao lâu, nàng đã lìa đời vì căn bệnh ung thư máu, để lại cho chàng niềm đau đớn khôn nguôi. Một câu nói của chàng vẫn được nhắc đến mãi: "Yêu nghĩa là không bao giờ phải nói rất tiếc"

Đúng như vậy, khi yêu không ai nói rất tiếc cả. Tường Thư cũng thế. Khác những lần trước, hôm nay bài nhạc được phát liên tục với những giai điệu hòa tấu, nhạc cụ khác nhau, kéo dài như bất tận. Tường Thư chơi vui theo nhạc. Cô đứng dậy bước ra cửa sổ nhìn sang bên kia và giật bắn người khi thấy trên ban công nhà ấy có một bóng người. Bóng người ấy ngồi trên lan can và đang hút thuốc trong bóng tối. Tường Thư rớt cả tóc gáy, cô đứng chết trân nhìn các đốm lửa lóe sáng từng đợt theo cái rít thuốc của người ấy.

Nhưng đó là người hay ma? Lúc Thư còn đang mù mịt, hoang mang thì cô bị đập mạnh vào vai một cái. Thư hét to lên rồi té vào tường, hồn vía lên mây, cô ú ớ rồi ngất xỉu vì sợ.

Năng vừa dắt xe tới sân đã nghe giọng bà Liên sắc lém:

- Lại tới nhà con ranh Thư phải không?

Năng gãi đầu:

- Đầu có. Con tới nhà thằng Hải.

- Hừm! Định lấy vải thưa che mắt thánh à? Thằng Hải đi Long An từ hôm qua, mày tưởng tao không biết à? Dẫn xe vào nhà mau.

Năng ngồi phịch xuống cái đôn hình con voi:

- Mẹ làm sao vậy? Thư đang bệnh mà.

Bà Liên gắt:

- Mặc xác nó. Mẹ nó có ưa gì nhà mình. Tội vạ gì phải đâm đầu vào đó cho khổ hả con. Cái ngữ khinh người ấy mẹ căm lắm.

Năng hạ giọng:

- Không gặp Thư, con chịu không nổi, mẹ cứ để con tới đó, một chút thôi mà.

- Để nghe lời mắng mỏ, đay nghiến của con mụ đạo đức giả ấy à?

Hừ! Mẹ không chịu được khi nhớ tới hồi ở khu tập thể. Lúc nào bà cũng làm ra vẻ ta đây trí thức, đạo mạo, nề nếp, gia giáo, con nhà. Mỗi lần bố mẹ cự cãi là mụ ta ra vào trề nhún, khinh thường.

Năng buột miệng:

- Thì cũng tại mẹ lớn tiếng nhất khu ấy. Sao lại đi trách người ta?

Bà Liên rít lên:

- Tiên sư mày! Chưa chi đã bệnh con mẹ Vân. Hừ! Tường Thư lấy

mắt hồn vía mảy rồi phải không? Mảy chỉ được nước đại gái.

Năng đứng phất dậy:

- Tường Thư có gì không tốt. Con nhất định chọn Thư, mẹ không thích cũng không được, ngay cả bác Vân cũng thế. Chả ai cấm chúng con nổi đâu.

Bà Liên nháy đong đong như động kinh:

- Cái thằng khốn nạn kia, mảy dám nói với mẹ như thế sao? Tao để mảy ra thì tao có quyền cấm. Mảy đừng giở giọng mắt dậy với tao. Trừ phi cút khỏi nhà này.

Năng làm lì:

- Con không như bố để mỗi lần giận mẹ lại đòi đuổi bố, nhưng bố không đời nào dám bỏ đi. Con sẽ đi trước khi mẹ đuổi.

Dứt lời, Năng hầm hầm vào nhà. Lôi quần áo trong tủ ra cho vào túi xách, quơ tập vở trên bàn tổng vào balô. Anh hiên ngang bước ra sân trước cặp mắt bàng hoàng của bà Liên.

Bà lập cập chạy theo ghệt cái túi xách lại:

- Mảy định ăn bờ ở bụi nào hả thằng kia?

Được nước làm tới. Năng lấy:

- Mặc xác con. Mẹ lo làm gì khi chỉ muốn con khổ vì... thất tình sống không như ý muốn, chết thì hơn.

Bà Liên đầm ngực kêu trời:

- Ôi trời ơi! Nó xem đứa con gái ấy hơn mẹ mình kìa trời.

Mím môi, Năng vọt cái xe Future mới cấu ra đường. Chỉ có cách "bỏ nhà đi bụi" mới khiến mẹ anh sợ thôi. Nếu không làm thế, bà sẽ còn cấm anh quen với Tường Thư dài dài.

Nghĩ tới tương lai với hai bà mẹ, Năng chợt thấy mịt mùng. Nhưng thấy kệ, miễn sao có được Thư thì thôi.

Mấy hôm liền Thư bệnh, cô mê sảng, nói lung tung. Bà Vân đi thầy bùa gì chả biết, thầy phán Thư bị ma ám, ma đàn ông hắc hoi. Thế là bà sợ mất hồn, phải phái thằng Lân tới tận nhà Năng, sang chăm sóc cho Thư. Bà tin anh nặng bóng vía có thể khiến con ma nào đó rời xa Thư.

Nếu được, Năng sẵn sàng đốt nhang vái con ma ấy, anh sẵn sàng cảm ơn nó đã tạo cơ hội cho anh và Thư được gần nhau. Anh chẳng hề tin ma quỷ, chỉ khổ một điều Tường Thư lại rất tin vào chuyện hoang đường này.

Thư nói đã thấy nó trước khi bị ngất đi vì cú hù của Lân. Thằng nhóc giở trò chọc ghẹo bà chị vốn sợ ma hơn sợ người được một phen hú vía ấy cũng đáng để Năng cảm ơn.

Tình yêu sẽ đến

Chương 4

Tấp xe vào nhà trọ của mấy đứa bạn học chung, Năng nhấn chuông inh ỏi:

- Ủa! Mà làm gì tay xách, nách mang vậy?

Năng xách cái bao lô lên vai:

- Cho tao tạm trú vài hôm. Tiền bạc tao sẽ sòng phẳng.

Chương nhún vai:

- Được thôi, nhưng phải tuân thủ nội quy của bọn tao.

Ngồi xuống ghế, Năng hát hăm:

- Tụi bay cũng nội quy nữa à? Đại loại nó như thế nào?

Chương ậm ừ:

- Cờ bạc, hút sách thì không chơi rồi. Kỵ nhất là màn dặt gái về đây. OK?

Năng khoát tay:

- Chuyện nhỏ! Mẹ tao cũng cấm mấy thứ đó chứ đâu chỉ riêng bọn bây

- Vậy sao mà không ở nhà với mẹ?

- Lâu lâu cũng cần đổi gió chứ. Gởi đồ trước tao phải đi tới tối.

- Chà! Hành tung bí mật nhỉ.

Năng cười rồi phóng xe đi. Anh tưởng tượng tới lúc gặp Thư. Cô nàng khờ khạo của anh ôm lâu dữ, nhưng không sao. Có ôm, cô và anh mới được thoải mái gặp nhau. Đâu có bậc phụ huynh nào dám để con chết vì ốm cơ chứ. Cả bà cụ nhà anh cũng vậy, rồi cụ sẽ chạy quỳnh lên để tìm anh cho mà xem. Thế mới biết trên đời không có gì sợ hơn làm con một, mà lại là con trai nữa.

Bấm chuông và chờ, Năng biết chắc người mở cổng sẽ là bà Vân.

Gớm! Sao Tường Thư lại có bà mẹ hăm ám đến thế nhỉ. Nhưng hắc cớ nào anh cũng chiều, miễn sao có được Thư vì nghĩ thế nên dù muốn điên mỗi khi nghe bà Vân nói cạnh nói khoe, Năng cũng cắn răng làm thinh.

Người ta bảo "Chịu đấm ăn xôi". Năng không như thế, anh cố nghe nặng nhẹ để được hôn. Nụ hôn Tường Như mới tuyệt làm sao! Chỉ cần nhớ tới nụ hôn ngọt ngào ấy, Năng sẵn sàng chịu đựng bà Vân. Chuẩn bị nụ cười thật hiền, Năng nhìn cánh cửa sắp mở và hơi hăng khi thấy cái đầu hớt gần như trọc của Lân ló ra. Thằng nhóc cười toe:

- Tới sớm nhỉ!

Năng nói:

- Anh rảnh. Cô Vân đâu?

- Mẹ em đi công chuyện rồi. Ông bà tha hồ thoải mái nhỉ.

- Tới đây lúc nào anh cũng thoải mái

Lân nhấn mạnh

- Nhưng tha hồ thoải mái chỉ lúc mẹ vắng nhà. Này! Em bật mí. Bà cụ đã đặt camera khắp nhà, có thân mật cỡ nào cũng phải để ý.

Năng hơi què, nhưng vẫn thản nhiên:

- Em khéo đùa thật. Với anh thì không sao, nhưng với chị Hai coi chừng, Thư không thích đâu.

Lân so vai:

- Hai người nói y như nhau. Nghe sao chán thế. Không biết bà Thư có bị con ma nào ám mà dạo này u mê quá

Năng nuốt nước bọt. Bối khí! thằng này láo! Anh biết Lân không thích mình, nhưng có sao đâu. Rồi tới lúc nào đó nó sẽ biết tay Năng.

Từ trên lầu, Thư chậm rãi bước xuống. Lân biến ngay vào phòng.

Chỉ đợi có thế, Thư ngả ngay vào vòng tay Năng và nũng nịu chờ đón môi anh.

Vừa hôn Thư, Năng vừa cười thầm. Nếu bà Vân có đặt camera thật cũng chẳng sao. Chả ai yêu mà không hôn nhau. Nghĩ thế, anh càng siết chặt Thư hơn, hôn cô sâu hơn và âu yếm cô cuồng nhiệt hơn, khiến Thư phải kêu lên:

- Anh làm em ngộp.

Năng vui mặt vào tóc Thư:

- Thế vẫn chưa đủ. Anh muốn em tan biến vào trong anh để chúng ta chỉ là một.

Thư đỏ mặt:

- Nói bậy.

- Sao lại bậy! Tình yêu là sự hoà hợp của tâm hồn lẫn thể xác kia mà.

- Nhưng bây giờ chưa được.

Năng chép miệng:

- Anh biết, nên chỉ dám tưởng tượng thôi.

Thư phụng phịu:

- Tưởng tượng cũng không được vì như vậy là không trong sáng.

Năng buông mình xuống salon:

- Em đúng là con gái của cô Vân.

Tường Thư nhìn anh:

- Như vậy có gì sai à?

- Không. Nhưng cổ điển quá

Thư im lặng, một lát sau, cô lên tiếng:

- Chuyện gì cũng có giới hạn, ngay cả khi yêu. Em cổ lỗ lắm, khi yêu em, anh phải nhận ra điều đó chứ.

Năng lặp lại lời Thư:

- Cái gì cũng có giới hạn của nó, cổ lỗ cũng vậy. Cứng ngắt quá sẽ đâm ra tẻ nhạt, buồn chán. Anh thích một tình yêu rực cháy đam mê hơn.

Tường Thư nói lấy:

- Anh đi mà yêu người khác.

Năng bật cười:

- Lại dối rồi.

- Em nói thật vì em không thể rực cháy đam mê cho vừa lòng anh.

Năng ngọt ngào:

- Nhưng em lại khờ khạo thơ ngây làm chết lòng anh. Anh làm sao yêu ai khác khi lòng đã chết rồi.

Thư liếc Năng:

- Đúng là mồm mép. Ghét!

Chuông điện thoại reo, Năng nói nhanh:

- Nếu là mẹ anh, bảo anh không có ở đây.

- Tại sao vậy?

- Em nghe điện đi đã.

Thư cầm máy lên nghe, giọng bà Liên the thé chói vào tai:

- Có thằng Năng ở đó không?

- Dạ không ạ.

- Hừ! Đừng nói láo. Bảo nó nghe điện đi.

Thư liếc vội Năng rồi nói:

- Dạ, không có anh ở đây ạ.

- Vậy nó ở đâu?

- Dạ cháu không biết.

- Nếu nó ghé, bảo nó về nhà ngay.

Thư chưa kịp "vâng ạ" bà Liên đã gác máy cái rụp.

Cô khó chịu vô cùng vì thái độ bất lịch sự đó, nhưng nghĩ tới Năng, cô mím môi làm thinh.

Dường như thấu hiểu lòng cô, anh nhỏ nhẹ:

- Chắc mẹ anh thiếu tế nhị, lại không ngọt ngào, mong em đừng giận.

- Nhưng tại sao bác lại tìm và anh lại tránh?

Năng thở dài, mặt xù xuống thâm thẳm:

- Anh bỏ nhà đi rồi.

- Thật hả?

- Tất cả cũng vì tình yêu của mình.

Tường Thụ nhếch môi:

- Mẹ không thích em chứ gì?

Năng trầm ngâm:

- Mẹ anh và mẹ em không thích nhau, chúng ta là nạn nhân. Thật vô lý hết sức. Anh bỏ đi để phản kháng.

Thụ lo lắng:

- Rồi anh ở đâu, sống thế nào đây?

Năng nói:

- Tạm thời anh ở nhà trọ với tụi thằng Chương, rồi anh sẽ làm thêm để nuôi thân.

Tường Thụ bồn chồn:

- Không được đâu. Anh phải thi tốt nghiệp.

Năng thần nhiên:

- Anh vẫn thi bình thường, có sau đâu.

- Nhưng mà...

Năng lắc đầu:

- Không nhưng gì hết, anh phải đấu tranh cho tình yêu của mình.

Thụ gục đầu lên vai anh. Điện thoại lại reo khiến cô giật mình:

- Chúa ơi! Chắc lại là bác Liên.

- Thì cứ bảo anh không có ở đây.

Đội chuông đổ năm hồi, Thụ mới nhấc máy. Cô thở phào khi nghe giọng mẹ:

- Con đang làm gì đó?

Thụ chưa kịp trả lời, bà đã quát:

- Đang thì thầm với thằng Năng đúng không? Bảo nó nghe điện đi.

- Chuyện gì vậy mẹ?

Bà Vân rít lên:

- Chuyện con mụ Liên. Hừm! Đưa ống nghe cho thằng Năng, nhanh lên.

Tường Thụ đưa máy cho Năng, giọng thì thào:

- Mẹ em... đang... sùng mẹ anh. Khổ ghê!

Năng lễ phép:

- Dạ cháu đây ạ.

Bà Vân buông từng lời nặng trĩu:

- Tôi yêu cầu cậu rời khỏi nhà tôi tức khắc. Từ giờ trở đi không được gặp Tường Thụ nữa. Hừ! Bà mẹ cậu dám bảo cho Thụ mê mệt cậu hả? Bà ta là cái gì mà gọi điện tới chỗ làm ăn của tôi để quấy phá hả? Đúng là thứ vô giáo dục, không biết điều, cứ tưởng con mình là vua chúa, trong khi nó cũng chả ra gì.

Năng nắm chặt tay, anh nghe đầu ong ong như bị ai gõ từng nhát búa. Đầu đang giận mẹ anh vẫn không chịu nổi khi nghe người khác sỉ nhục bà, và cả khinh thường anh nữa.

Chả biết mẹ đã "quậy" gì bà Vân, nhưng dù bị quậy cỡ nào, bà cũng đâu thể vì giận mẹ mà trút cả lên đầu con thế này.

Đầu giãy bên kia, bà Vân tiếp tục đay nghiến bằng những từ ngữ càng nghe càng khó bình tĩnh. Bà càng lúc càng hăng máu rồi đây.

Mím môi, Năng đẩy diễn thoại vào tay Thư cô ngờ ngác rồi áp vào tai. Mặt Thư mỗi lúc một tái đi vì những lời của mẹ.

Cô kêu lên:

- Ôi, mẹ ơi! Mẹ bình tĩnh lại đi.

Sững lại tích tắc, bà Vân quát:

- Bảo thằng Năng nghe tiếp. Nhanh!

Tường Thư áp ứng:

- Con không thể. Con xin mẹ mà.

Giọng bà Vân rin rít qua kẽ răng.

- Đừng bao giờ để mẹ thấy nó trong nhà mình. Nhớ đấy!

Tường Thư gác máy, mắt đỏ hoe, Năng bỏ ra sân ngồi ; Thư cúi đầu bước theo. Hai đứa như hai tượng đá câm lặng bên nhau.

Cuối cùng Năng lên tiếng:

- Anh về!

Tường Thư thẳng thốt giữ tay anh lại:

- Đừng về anh. Sao đến nỗi này chứ.

Rất nhẹ, nhưng cũng rất cương quyết, Năng bảo:

- Không hiểu sao các bà mẹ làm khổ chúng ta. Anh mệt mỏi quá rồi Thư ơi. Có lẽ chúng ta đừng gặp nhau nữa. Thật đó, anh rất tiếc phải nói như vậy.

Thư ghen lời:

- Chẳng phải anh từng bảo " Yêu nghĩa là không bao giờ nói rất tiếc " sao?

Năng nhếch môi:

- Chuyện gì anh cũng chịu được trừ chuyện bị sỉ nhục. Đầu không ưa nhau, nhưng hai gia đình có xa lạ gì đâu, sao mẹ em lại nói những lời khó nghe thế.

Thư đại dốt:

- Cũng tại mẹ anh...

Năng sa sầm mặt:

- Vậy thì thôi, chả còn gì để nói nữa. Anh về.

Rồi mặc kệ Thư rưng rưng, Năng phóng xe tới nhà trọ, lòng nặng nề làm sao? Anh đã tất cả vì Thư, nhưng cô chỉ giỏi bệnh mẹ mình. Cô

phải hiểu anh đã ngậm đắng nuốt cay hết mức để được ở bên cô chứ. Ngay chuyện Năng bỏ nhà đi cũng vì cô, vậy mà...

Tư duy lòng anh dâng lên một niềm cảm tức kỳ lạ. Những tình cảm yêu thương say đắm nồng nàn dành cho Tường Thư thoáng chốc bỗng thành hận. Năng khổ sở nằm lăn ra giường trước đôi những mắt ngạc nhiên lẫn tò mò của lũ bạn.

Tài nhăm nhở lên tiếng trước:

- Sao trông mày bức bối thế? Bộ không rờ rẫm hôn hít gì được nhỏ Thư nên bị ức chế hả?

Năng cau có:

- Ức chế cái đầu mày.

Tùng cậ hất mặt:

- Thế thì lý do gì khiến mày bỏ nhà đi tới đây?? Nói thử nghe coi.

Năng cộc lốc:

- Tao muốn ngủ.

Chương huýt gió:

- Nhìn đó hả mậy?

Năng nhắm mắt làm thinh. Lũ bạn trêu đùa cũng mỗi đứa một việc riêng, lăn quả trở lại, Năng cũng chẳng ngủ được. Anh chán nản nhận ra tình yêu của anh và Thư càng lúc càng khó tiến xa, nếu không muốn nói rằng càng lúc càng bế tắc vì những nguyên nhân khách quan không thay đổi được.

Mẹ Thư nặng tám lạng thì mẹ Năng cũng vừa nửa cân. Yêu nhau thì dễ rồi, song phải yêu luôn cha mẹ họ hàng của người mình yêu, đối với trường hợp của Năng và Thư coi bộ khó quá

Ngồi dậy, anh bảo:

- Còn thuốc không? Cho tao một liều, Tài.

Cười cười, Tài thấy gói thuốc và hộp quẹt cho Năng:

- Thằng này thất tình thật rồi. Nếu không, chắc cũng giận với dỗi. Nè! Con gái thiếu giống gì, vắng em này thì bù vào em nọ, mày điên trai lại chạy xé 110 phân khối, lo gì không có đứa bám chứ.

Năng cười nhạt. Anh phả khói lên trần và húng hắng ho vì sặc. Cộc cằn vắng tục, Năng ném điếu thuốc vèo qua cửa sổ rồi vùi đầu vào chăn.

Anh muốn trở về nhà quá nhưng thế thì mất phong độ lắm. Anh muốn cả mẹ lẫn Tường Thư phải khổ vì mình.

Tường Thư ủ rũ nhìn ra đường với tất cả trông ngóng. Cô đã ngồi quán cà phê này mấy tiếng đồng hồ, đã chờ đợi bằng từng nhịp đập của trái tim, thế mà Năng không đến.

Từ hôm anh bỏ về ngang tới nay, hai người không gặp nhau. Thư

không thể ngờ anh lại cố chấp như vậy, giận dai như vậy. Buồn bã, cô nhẹ khuấy ly nước cam, những viên đá đã tan hết từ lâu, thế mà...

Giọng Mai Hiền vang lên:

- Về thôi Thư, chắc Năng không tới đâu.

Cô thở dài:

- Còn sớm mà, ráng ngồi với tao chút nữa đi.

Hiền chống tay dưới cằm, mắt nhìn mông lung. Quán cà phê giờ này không đông lắm, nhưng đủ nhộn nhịp để giúp những người cô đơn thấy bớt lẻ loi. Cô nghe giọng Thư thì thảo:

- Về nhà tao vẫn thấy sợ ma

- Nhớ Năng đến nhà mày thì sao?

- Không đâu. Anh ấy không tới đâu. Mẹ tao dứt khoát cấm rồi. Năng rất sĩ diện.

Hiền lên giọng bà cụ:

- Xì! Khi yêu thì tình yêu là trên hết. Với lại hần từng bị cô Vân... dũa nhiều lần rồi, chớ đâu chỉ mới lần này mà sĩ với diện.

Thư rưng rưng:

- Như giọt nước đã làm tràn ly. Lần này Năng giận tao rồi, dầu tao chả có tội lỗi gì.

- Biết thế mà còn chờ với đợi. Tao nghĩ lão ta đang làm cao để mày tìm đến lão trước.

- Làm sao tao dám tới nhà Năng cơ chứ. Bác Liên... chưa gặp mấy lần mẹ tao. Thú thật, tao yêu Năng nhưng sợ bác ấy cực kỳ.

Mai Hiền nhún vai:

- Theo ý tao, mày chả nên tiếp tục cuộc tình này nữa. Nếu không, cả đời chúng bây sẽ khổ vì hai bà mẹ. Hồi bọn mình bé xíu còn ở chung khu tập thể, tao từng nghe bác Liên gây lộn với hàng xóm, ấn tượng vẫn còn tới bây giờ. Bởi vậy, Năng đẹp trai thiệt, nhưng chỉ cần nhớ tới bác Liên là tao quên ngay chuyện thích hần. Chỉ có mày là liều, không chịu nghe lời tao để bây giờ khổ. Lẽ ra khi yêu mày phải lường trước phản ứng của hai bà mẹ, nhất là bác Liên.

- Nói như mày, chắc chả ai dám yêu và làm vợ Năng.

Hiền lắc đầu:

- Vẫn có người dám chứ, nhưng người đó phải qua tay tuyển chọn của bác Liên. Bà ấy có "duyet" mới xong.

Thư chép miệng:

- Bác Liên đâu có duyệt tao.

- Vậy chắc hai đứa bây đành hát bài "Kiếp nào có yêu nhau" rồi.

Tường Thư mơ màng:

- Nhưng tội tao đã thế sẽ không yêu ai khác.

Mai Hiền tròn mắt:

- Thẻ hả? Chuyện này hơi bị xưa. Cách đây mấy trăm năm, người ta đã biết thẻ rồi, nhưng có được bao nhiêu người giữ lời thẻ, ai mà biết.

Thư hùng hồn:

- Tụi tao sẽ giữ lời thẻ.

Mai Hiền nheo mắt:

- Tao cũng chờ xem. Con tao xoay vần tới đâu.

Tường Thư giận dữ:

- Sao mày không tin tụi tao nhỉ?

Hiên nhíp tay lên bàn:

- Mày thì tao tin. Riêng Năng... Chắc! Tao rất thích mấy câu thơ của Nguyễn Bính:

" Hồn hứa yêu con đến tận cùng

Nào ngờ tròn thủy chẳng tròn chung

Ngày xưa hân bước lên xe cưới

Khóc là người đi, chúa biết không? "

Thế đấy, trong tình yêu có thủy phải có chung nữa, liệu hồn bọn con trai hội đủ cả thủy lẫn chung trước những trắc trở của một cuộc sống không?

Thư liếm môi:

- Lúc nào cũng thơ với thần. Mày đọc thơ chỉ làm người ta rối thêm.

Nhưng tao tin Năng khác " hân " trong thơ, nếu không anh ấy đâu bỏ nhà đi vì tao.

Mai Hiền cao giọng:

- Có đúng Năng đi bụi vì mày không?

Tường Thư khó chịu:

- Sao mày hỏi thế?

- Thì tao đặt nghi vấn vậy mà.

- Với Năng, tao không bao giờ nghi ngờ.

Mai Hiền lim dim mắt:

- Thật hạnh phúc cho ai được mày trao trọn trái tim.

Tường Thư bưng ly cam vắt lên. Nước đã nhạt và cô nghe đắng trong miệng.

Từ cái loa, tiếng hát Cẩm Vân vang lên buồn đến nao nức. " Tình yêu mật ngọt, mật ngọt trên môi. Tình yêu mật đắng, mật đắng trong cuộc đời ". Cô chợt hoang mang vì sự đa nghi của Mai Hiền. Con nhỏ làm Thư đang buồn lại thêm bức. Có một nỗi gì nghèn nghẹn khi cô thấy những cặp yêu nhau đang hạnh phúc bên nhau trong quán. Với họ, tất cả các thứ mật trong đời chắc chỉ là mật ngọt, ngọt như những lời

thì thăm họ đang dành cho nhau.

Thư buồn hiu:

- Mình về thôi Hiền.

Mai Hiền vươn vai:

- Ủ, về. Tao chờ nghe mày đòi về lâu lắm rồi. Năng sẽ không đến đâu.

Tường Thư nhú mày:

- Mày biết tại sao không?

- Không.

- Vậy sao mày chắc thế?

Hiền im lặng, mấy giây sau mới nói:

- Linh tính cho tao biết như vậy.

Thư vắn vẹo:

- Sao tao không có linh tính ấy nhỉ.

Mai Hiền nhăn nhó:

- Mày hỏi những câu tao không có đáp án. Cho qua đi.

Dứt lời, con bé đứng dậy trước. Thư lẻo đẹo theo sau.

Ra tới chỗ đậu xe, Hiền hỏi:

- Mày dám tới nhà Năng không? Tao đi với mày.

Thư ngập ngừng:

- Tao sợ nhớ bác Liên mắng luôn cả mày.

Hiền nhếch môi:

- Bà ấy không làm thế đâu. Dẫu sao bà Liên vẫn là chỗ làm ăn với mẹ tao mà. Sao, dám đi không?

Tường Thư nói:

- Thôi, mẹ tao biết, mệt lắm.

- Chắc! Đúng là không có lối thoát. Tao cùng mệt vì hai đứa bây.

Đưa Hiền tới nhà xong. Thư phóng xe về nhà mình. Cô cố tình đi chậm về tìm xem có thấy Năng giữa dòng xe xuôi ngược không, nhưng việc ấy xem ra thật khó. Anh biến đâu mất hử Năng? Lần nào em điện tới nhà anh, cũng nghe giọng bác Liên. Mẹ anh cố tình... canh điện thoại hay anh cố tình không biết đó là điện thoại của em. Anh có biết em buồn lắm không? Chả lẽ anh quên lời thề cách đây chưa lâu? Hôm ấy, anh đã hôn em và hứa sẽ yêu đến kiếp sau. Anh bảo với em yêu em trọn kiếp này là hạnh phúc lắm rồi. Lẽ nào mới đây, anh đã quên.

Tình yêu sẽ đến

Chương 5

Nhấn chuông, Lân mở cổng. Nó thì thào bằng giọng nhuộm màu của phim kinh dị.

- Em gặp con ma của chị rồi.

Tường Thư tỉnh cả người:

- Hả? Em nói gì? Con... con... ma nào?

Lân hát mặt sang phía tường rào:

- Con ma nhà lán giềng ấy.

Thư hốt hoảng:

- Ở đâu? Em gặp ở đâu?

Lân nói:

- Ở ban công nhà bên đó.

Thư dựa lưng vào tường:

- Thiệt hả? Nó... nó ra làm sao?

Giọng Lân tỉnh bơ:

- Nó giống như chị nhìn thấy.

- Nghĩa là một bóng đen thui và những đốm lửa lóe sáng lên như đang hút thuốc?

Lân gật đầu:

- Đúng là con ma ấy hút thuốc. Nó khè lửa ra đỏ choét. Thấy mà khiếp!

Thư xanh mặt:

- Trời ơi! Ngay giữa ban ngày, tao phải năn nỉ ba mẹ dọn nhà đi mới được, không có ngày tao vỡ tim chết.

Lân khịt mũi:

- Chị vỡ tim vì lão ma Năng chớ đâu vì con ma này.

Tường Thư nghiêng răng:

- Mà lại chọc chị phải không?

Lân ngồi xuống ghế:

- Em nói thật đấy. Rõ ràng em thấy có một cái bóng ngồi hút thuốc, nhưng không rõ mặt nên chả biết người hay ma quỷ.

- Lúc đó em có nghe bài "Love Story" không?

- Không. Em nghe bài " Một cõi đi về. "

Thư kêu lên:

- Xạo!

- Chị hổng tin thì thôi. Bài " Một cõi đi về " được thổi sắc sô hần hoi.

Tường Thư dứ dứ vào trán Lân:

- Tiếp theo đó là bài " Cái bụi " phải không? Mà lậ nhạc Trịnh

Công Sơn vừa thôi.

Lâm vừa né vừa trả lời.

- Không biết nữa. Em đang nghe thì có điện thoại của anh Năng, nên chả biết tiếp theo là bài gì...

Thư hỏi tới:

- Năng có nói gì không?

- Chị muốn anh nói gì? Hừ! Nghe bảo chị chưa về là anh cúp máy ngay. Có hơi bị bất lịch sự đó. À, để em kể tiếp chuyện ma. Nghe xong điện, em chạy ra cửa sổ nhìn sang bên ấy thì lần này em thấy rất rõ một ma nữ mặc đầm trắng trông như thiên thần.

Tường Thư gật gù:

- Tưởng tượng giỏi lắm.

Lân nghiêm mặt:

- Em không hề tưởng tượng. Thiên thần ấy còn vẫy tay chào em nữa kìa. Không bỏ cơ hội, em nhào ra ban công làm quen ngay.

Thư tròn mắt:

- Người ta thật à?

Lân không trả lời, cậu ta kể tiếp:

- Thiên thần nói chuyện dễ thương làm sao. Giọng vừa ngọt vừa êm, khiến em tưởng mình đang nghe Hồng Nhung hát.

Thư ngắt lời Lân:

- Rốt cuộc em và cô ta đã nói gì?

- Có gì đâu. Thiên thần tên Su Su sẽ dọn tới ở trong nay mai, cô nàng muốn tìm hiểu láng giềng ấy mà.

Tường Thư sửng sốt:

- Trời ơi! Nhà có ma mà... sao dám ở. Thế mà có cho cô bé biết không?

Lân bật cười:

- Bà này lắm cảm thật. Nói cho người ta cười mình yếu bóng vía à? Hơn nữa, biết đâu con ma chỉ hợp với bà, nên mới chỉ mỗi mình bà mới nhìn thấy nó.

Thư rùng mình:

- Mà đừng nhát tào nũa. Dầu sao bên ấy có người, bên này mình cũng đỡ... Thế gia đình ấy đông không?

- Em không biết. Mới làm quen, ai tò mò dữ vậy.

Thư chống tay dưới cằm:

- Vái họ đông đông một chút, cho ma quỷ không còn chỗ ở.

Lân rung đùi:

- Thì... nó sẽ sang tạm trú nhà mình. Lúc ấy chị đừng có kêu trời.

Tường Thư chưa kịp phản ứng thì điện thoại reo cô bật dậy:

- Chắc là Năng.

Háo hức, Thư nhắc máy, giọng bà Liên rít lên y như tiếng cửa máy làm cô lạnh người:

- Nghe này con ranh! Tao cấm triệt mày đeo thằng Năng. Hãy dang xa nó ra, nếu không đừng trách bác Liên này sao không có chút tình thuở còn ở khu tập thể. Tao không chỉ nói bằng lời, mày nhớ đấy. Mày giấu nó ở đâu, mau mau kêu nó về cho tao. Nếu không, tao sẽ đến tận trường, vào tận lớp mày học quậy tung lên. Tới lúc ấy, xem mày có biết nhục không?

Tường Thư ú ớ:

- Cháu không biết anh Năng ở đâu. Mấy hôm nay cháu không hề gặp Năng.

- Có... khủng mới tin mày. Đồ mắt nết!

Lúc Thư còn tê cứng người vì những lời mắng cay độc của bà Liên thì cô nghe tiếng Lân gào lên ở máy móc nổi tiếp trên lầu:

- Bác đủ rồi đấy. Bác không có quyền nhục mạ người khác. Bác không cần hăm dọa, chị Thư đâu có thèm để ý tới anh Năng, tại ảnh cứ tới nhà cháu hoài, mẹ cháu mắng ảnh cũng trơ mặt ra, bác nên xích chân ảnh lại mới phải. Kể từ hôm nay, anh Năng mà tới đây là cháu đánh đấy.

Dứt lời, nó hét:

- Chị cúp máy đi.

Tường Thư riu riu làm theo. Lân chạy ùng ùng xuống:

- Đừng để em gặp ông Năng. Nếu không em sẽ... búp ông đó. Hừm! Mẹ gọi bác Liên là con mụ cũng đúng. Phải lấy độc trị độc để trị bác ấy, mình cần dữ hơn mới thắng.

Thư kêu lên:

- Nhưng anh Năng đâu có lỗi.

- Đành rằng vậy, song ai bảo ảnh có bà mẹ chằn quá làm chi. Đã vậy bà ấy cũng không chọn chị cho con trai bả. Quên đi! Ba mẹ cũng chẳng muốn đâu, em cũng thế.

Chuông điện thoại lại reo, Lân bảo:

- Để em.

Thư căng thẳng nhìn nó nhắc máy. Mắt nhú lại, Lân ngắc ngứ:

- Có chị Hai ở nhà, nhưng anh không nên gặp. Vì sao hả? Bác Liên vừa điện tới, mắng nhiếc, hăm dọa, khủng bố tinh thần của chị ấy.

Thư mím môi, giật ống nghe:

- Đưa cho chị.

Lân hậm hực chống nạnh đứng kế bên, Thư chẳng nói được gì ngoài khóc.

Năng rên rỉ:

- Đừng khóc Thư ơi. Anh buồn mẹ mình lắm.
- Buồn cỡ nào, anh cũng phải về. Không thôi, cô Liên cứ tưởng em đang giấu anh.

Giọng nghẹn lại, tức tưởi, Thư nói tiếp:

- Em muốn anh về nhà, có vậy em mới yên tâm.
- Anh sẽ về. Nhưng anh muốn nói điều này. Có lẽ chúng ta đừng gặp nhau một thời gian.

Thư chột chưa chút:

- Một thời gian là bao lâu? Có đủ để quên nhau chưa?
- Đừng hỏi như vậy, anh đau lòng lắm. Rối trí lắm và cũng hận người lớn lắm. Chỉ có rượu mới khiến anh vui buồn thôi.
- Anh đừng uống rượu, em xin anh đấy Năng. Nếu nghĩ tới em, anh về nhà đi.

Năng nhỏ nhẹ:

- Anh sẽ về, nếu không mẹ anh sẽ làm khổ em. Dù thế nào, em cũng phải nhớ rằng anh yêu em. Rất yêu em... Thôi nhé.

Thư băng khuâng gác máy rồi ra sân ngồi. Chiều nay, ba mẹ đi đám cưới không ăn cơm nhà. Cô và Lân có quyền bụng to đi khắp nhà, nhưng chắc cô ăn không vô khi lòng cô canh cánh muộn phiền. Trờ ra sân, cô ngồi xuống chiếc ghế đá hai đứa vẫn hay ngồi. Đặt tay lên lưng ghế, cô cố tìm nhưng không chút hơi ấm nào của Năng. Tự nhiên phải xa nhau, sao khổ thế?

Mắt Thư rưng rưng, cô có cảm giác những lời vừa rồi của Năng là những lời cuối cho một mối tình. Những lời mơ hồ lảng đãng, nhưng cũng rất rõ rệt.

Thôi nhé... thôi nhé. Tại sao phải thôi không một hò hẹn nào dù một lời ỡm ờ để Thư phải ở lại trong vĩnh viễn đợi chờ.

Hai tiếng "thôi nhé" nhẹ như sương khói mà thật vô cùng nặng nề.

Thư chột sợ hãi. Một linh cảm vô hình làm cô thấy buốt lạnh tận tim.

Lẽ nào giờ phút cô và anh xa nhau đã tới?

Ngay lúc ấy, một cơn gió mạnh từ cánh đồng cỏ hoang trước nhà thốc vào sân xoắn tung mái tóc dài của Thư. Cô vội đưa tay giữ lại tóc, mắt vô tình ngược về phía ngôi biệt thự sát bên.

Trên lầu, ngay khung cửa sổ mờ nhạt ánh đèn, Thư thấy một dáng người đứng choáng gần hết. Với điều thuốc trên tay, người ấy đang thông thả hít từng hơi thuốc và mùi khói thuốc yếu ớt ấy như đang bông bênh quanh cô.

Tường Thư sững sờ ngồi như hóa đá. Đó là người. Cô trấn tĩnh lại để không còn sợ như lần trước. Đó là láng giềng mới của Thư và

dường như hẳn đang có nỗi niềm riêng thì phải.
Tự dưng Thư có cảm giác buồn vui đi một chút khi ở bên kia cũng có một kẻ đơn độc giống mình.
Cô ngồi như thế thật lâu với mùi thuốc lá lảng đãng xa gần với sương đêm bắt đầu lạnh trên vai.
Giờ này, chắc Năng đã về nhà, đã ăn cơm và chắc cũng đang ngồi nhớ Thư.
Cô tin như vậy và thấy lòng nhẹ nỗi muộn phiền.

Tình yêu sẽ đến

Chương 6

Truyền vươn vai bước xuống giường, mở cửa anh ra ban công đứng khi trời còn tờ mờ sáng, mặt trời đỏ ối vừa lấp ló đằng xa sau những hàng dừa. Không khí và không gian ở đây thật tuyệt. Anh đã ngủ một đêm tròn giấc không quạt trần, không máy lạnh. Ngủ ngon như chưa bao giờ được ngủ.

Hít một hơi thật sâu, Truyền chống tay mắt dõi tìm chú chim nào vừa cất tiếng chào sớm mai, tiếng hót trong veo vui tai làm sao. Mỉm cười, Truyền nhìn những cành mận vươn mình dưới sương. Chú chim bé xíu vẫn rướn cao cổ hót mà không hay có người đang ngắm mình.

Chú ta khiến Truyền liên tưởng tới cô bé nhà bên. Cô bé ấy giống chú chim non kia, vô tình không biết có người mãi mê nhìn mình. Một cô bé trông dễ yêu, những cũng không kém kiêu kỳ, Truyền muốn làm quen. Có lẽ anh nên sang thăm láng giềng một chuyến, vì dù sao anh cũng mới dọn về. " Anh em xa,thua láng giềng gần ". Một động tác xã giao cũng cần thiết lắm chứ.

Truyền bắt đầu khởi động để tập thể dục. Anh pha cà phê, vào nhà tắm và ra ngồi trước máy vi tính. Một ngày của anh luôn bắt đầu như thế và anh bằng lòng với điều đó.

Điện thoại reo, Truyền cầm máy ra ban công và nghe giọng Vịnh oang oang:

- Mày đang ở đâu thế?

- Ở nhà chứ ở đâu vào giờ này mà mày hỏi? Lạ thiệt!

Vịnh cười hà hà trong máy:

- Ý tao muốn hỏi là ở nhà nào kia?

- Nhà mới.
- Một mình hả?
- Ừ.
- Sao lại thế?

Truyền cười nhẹ:

- Thì " Ta đại ta tìm nơi vắng vẻ
Người khôn người kiếm chốn lao xao " mà.
- Vắng vẻ có đôi vẫn hơn vắng vẻ một mình.
- Mày thừa biết Thúy Ái không thích ngôi biệt thự này.

Vịnh bảo:

- Ái thích nhưng lại sợ " Âm khí trong nhà đó còn... dậy mùi lẩm ". Ái nói với tao như vậy.

Truyền bức bối:

- Nhảm nhí!
- Nhưng đây lại là lý do để Ái kiên quyết không đồng ý cho mày ở đó.

Truyền lái câu chuyện sang hướng khác:

- Đầu ngày mày tìm tao không phải để nói những chuyện này chứ.
- Ở.... dĩ nhiên là không. Tao định rủ mày đi cà phê.
- Giờ này chưa được. Tao đang chuẩn bị tài liệu cho cuộc họp chiều nay. Có rảnh cũng phải 10 giờ.

Vịnh ngập ngừng:

- 10 giờ cũng được. Tao đợi mày ở Mimosa
- Có gì không?
- Cũng có tí việc.
- Công hay tư?
- Chuyện riêng, khá tế nhị.
- Rồi tao sẽ đến. Thôi nhé.

Truyền đóng nắp cái di động nhỏ xíu. Anh chả lạ gì "chuyện riêng khá tế nhị " của Vịnh. Gã ta bài bạc, lại gọi để mượn tiền thôi. Mới sáng sớm đã phiền, thật khó chịu. Dầu thân thiết cỡ nào, Truyền vẫn bức bối. Sự bức bối ấy, khiến anh hết hứng làm việc tiếp.

Bưng tách cà phê ra ban công, Truyền nhâm nhi và nhìn sang nhà láng giềng.

Cô láng giềng đang nhảy dây. Đây là "chương trình thể dục buổi sáng " chắc. Truyền chống tay nhìn những vòng quay nhịp nhàng với nhịp rơi xuống của đôi chân và nhớ tới hồi xưa của mình.

Hồi đó, anh thích làm võ sĩ quyền anh nên rất chăm nhảy dây. Còn cô bé này, cô bé có thích hã huyền như Truyền hồi trẻ con nhỉ?

Bỗng dưng Truyền buồn cười với thắc mắc của mình. Anh tiếp tục đoán về cô bé.

Hắn đây là một nhóc con hay mơ mộng. Hôm trước, Truyền thấy rõ cô nàng ngồi một mình nghĩ ngợi mông lung, từ hoàng hôn cho tới tối. Anh đứng ở cửa sổ hút bao nhiêu là thuốc mà nàng ta vẫn chưa rời khỏi chiếc ghế đá của mình. Chắc chắn đang mơ một chàng hoàng tử nào đấy, xinh xắn như vậy hẳn phải có nhiều chàng đeo đuổi.

Uống một ngụm cà phê đã nguội, Truyền cười thầm khi thấy mình sao lại tò mò chuyện của một người lạ. Ngay lúc ấy, cô gái bỗng quay lên nhìn anh.

Mỉm cười, Truyền đưa tay lên chào. Cô bé chun mũi, le lưỡi đáp lễ rồi chạy vội vào nhà. Trò trẻ con ấy khiến anh vui, tâm hồn già cỗi của anh như trẻ ra dăm bảy tuổi.

Sao Thúy Ái không có được sự trẻ trung nhí nhảnh thế nhỉ, dù cô còn rất ham vui? Không đêm nào Ái có mặt ở nhà sớm hơn 12 giờ. Cô la cà hết quán bar này tới quán cà phê hay vũ trường nọ. Những năm sống ở nước ngoài khiến Ái có thói quen vào quán. Cô tán gẫu, uống rượu với ta lẫn Tây và rất hãnh diện vì sự giao du rộng rãi của mình. Thúy Ái chẳng cần Truyền đi cùng. Cô sống thoải mái, chơi vô tư và chưa có dấu hiệu nào chứng tỏ muốn lập gia đình, dù anh đã năm lần bảy lượt đề cập.

Mỗi lần nghe Truyền nói tới hôn nhân, Ái thường cười rồi í ới hát: " Lấy chồng sớm làm gì, để lời ru thêm buồn. "

Cô cứ cho rằng mình trẻ, dù tuổi " băm " đã tới trước ngưỡng cửa nhà rồi.

Truyền thấy mỗi mẹt vì thói đồng đẳng của Ái. Anh mỗi ngày một mất dần kiên nhẫn vì chờ đợi, mà không biết bao giờ Ái mới " Theo chồng bỏ cuộc chơi ". Anh không còn trẻ trung gì để cứ tối ngày ăn cơm tiệm, ngủ một mình, không một bàn tay phụ nữ chăm sóc. Anh thèm một gia đình của riêng mình. Thèm được yêu một cách thực thụ, thèm được quan tâm một cách lãng mạn đầy mơ mộng ngọt ngào của những người mới yêu. Nhưng Thúy Ái thì không. Cô quá cáo già trước mọi vấn đề của cuộc sống. Ái không lãng mạn, trái lại, cô rất thực tế. Hai người khác ngược nhau, nhưng không hiểu sao lại yêu nhau.

Lắm lúc Truyền nghĩ: Có phải lúc sống ở xứ người xa xăm, anh cần một đồng hương để được cảm thông chia sẻ buồn vui, cực nhọc nên đã dễ dàng yêu Thúy Ái?

Truyền không rõ lắm, chỉ biết Ái đẹp. Khỏi gã đeo đuổi, nhưng cô lại chọn anh. Mãi tới bây giờ vẫn thế, duy một điều lấy chồng thì cô chưa muốn. Thúy Ái không muốn bị ràng buộc, song cô lại giỏi buộc

ràng kẻ khác. Chính sự ràng buộc ấy khiến Truyền khó chia tay với cô để tìm cho mình một tình yêu khác, hay tại bản thân anh chưa tìm được đối tượng nào để yêu say đắm đến mức tháo gỡ sạch những sợi dây vô hình của Ái.

Truyền uống hết cà phê rồi trở vào ngồi trước màn hình.

Anh nghe giọng trong trẻo vang lên từ sân nhà kế bên:

- Lân! Vào ăn sáng. Chị chiên hột gà rồi, ăn liền cho nóng. Cà phê sữa cũng pha sẵn, uống xong mới ngồi vào bàn nha. Chị đi chợ đây. Một cô nàng đảm đang đây. Truyền lại tủm tỉm một mình. Anh nhớ tới cái ngênh mặt lém lỉnh lúc nãy của cô nhóc rồi huýt gió.

Bài Love Story vang lên từ vô thức lúc nào Truyền cũng không biết.

Anh chợt nghe giọng cô nàng hàng xóm.

- Trời! Lại bài nhạc này. Lão láng giềng này chắc có một mối tình lâm li lắm hay sao mà lúc nào cũng Love story...

Rồi giọng ồm ồm của thằng em:

- Muốn biết cứ sang mà hỏi.

- Xí! Ai mà thèm.

- Nếu chị ngại, em sẵn sàng hỏi giùm.

- Nhiều chuyện!

Truyền bước ra cửa sổ nhìn xuống. Cô bé nhổng nhảnh trong chiếc áo thun ôm và quần lửng đang dắt xe ra đi chợ.

Coi bộ cũng đảm đang. Con gái đảm đang là có điểm rồi. Xem nào, gia đình này hình như chỉ mỗi ba mẹ con, Truyền chưa thấy ông bố lần nào.

Hôm mới chuyển nhà tới, Su Su cháu gái anh đã làm quen với thằng nhóc bên ấy, nó khen thằng nhỏ ăn nói có duyên. Bọn trẻ dễ quen nhau thật.

Nhìn đồng hồ, anh quyết định sang thăm xã giao.

Nói là làm, Truyền thay quần áo cho thơm mát rồi bước qua bấm chuông. Người mở cổng cho Truyền là cậu bé "ăn nói có duyên" của nhỏ Su Su.

Cậu ta có vẻ ngạc nhiên khi thấy Truyền. Anh tự giới thiệu:

- Chào em. Tôi ở nhà kế bên.

Lân mau mắn:

- Em vẫn thấy anh ngồi hút thuốc trên ban công. Mời anh vào nhà chơi.

Vừa nói, Lân vừa mở rộng cửa, Truyền đi phía sau Lân. Anh nhìn khoảng sân, chiếc ghế đá, bậc tam cấp, dãy hành lang dọc đường nhà anh rồi bước vào phòng khách.

Ở đây, mọi thứ đều xinh xắn, dễ thương và ấm áp chớ không lạnh,

trống trải và buồn bã như ở bên anh. Chỉ cách nhau một bức tường, song khung cảnh và cách sống của đôi bên xem ra khác nhau quá

Lân bảo:

- Anh ngồi chơi để em gọi mẹ.

Truyền ngập ngừng:

- Như vậy có phiền bác không?

- Không đâu. Mẹ em vẫn chưa đi làm mà.

Lân tốt vào trong, chưa đầy một phút, bà Vân bước ra

Truyền gật đầu chào, bà Vân đơn đả mời ngồi:

- Cứ tự nhiên ngồi đi cháu. Biết có lán giềng mới, khổ nỗi tôi bận công việc suốt ngày nên chưa sang thăm viếng được.

Truyền mồm mép:

- Cháu mới dọn đến lẽ ra phải thăm hỏi trước mới phải.

Bà Vân cười:

- Thì cậu đã sang rồi còn gì. Mà bên cậu hình như cũng ít người phải không?

Truyền nói:

- Chỉ mỗi mình cháu ở. Thỉnh thoảng có con gái bà chị tới giúp dọn dẹp nhà ạ.

Bà Vân ồ lên:

- Nghĩa là vẫn độc thân? Ở một mình chỗ vắng vẻ này thì buồn chết. Còn trẻ như cháu ít ai chịu ở nơi xa trung tâm thành phố lắm.

Truyền mỉm cười:

- Vâng. Nhưng mỗi người có một cách sống. Cháu thích ở ẩn hơn.

Bà Tường Vân bỗng nói:

- Cháu thấy chỗ ở mới thế nào? Có gì khác thường không?

Truyền tỉnh quái:

- Dạ có chứ ạ.

Bà Vân nín thở:

- Thế nào? Cháu... cháu đã thấy rồi hả?

Truyền cố nén cười vì gương mặt nhuộm màu phim kinh dị của bà Vân. Anh thừa hiểu bà muốn đề cập tới vấn đề gì, nhưng vờ như không hiểu biết, Truyền gật đầu:

- Dạ... gặp rồi. Đúng là ở đây vắng vẻ, lại nhiều cỏ nên cũng lắm rắn. Mới hôm kia cháu đập một con rắn hổ đất trong phòng ngủ của mình.

Bà Vân liếm môi:

- Ngoài rắn ra, cháu còn gặp gì nữa không?

Lân chen vào:

- Mẹ! Ở xứ này ngoài rắn ra, thỉnh thoảng lại có vài con rùa bò qua, bò lại, chứ có gì nữa đâu. Nhà em cũng có rắn nữa

Bà Vân phớt lờ lời của Lân:

- Thật cháu không gặp gì đặc biệt sao?

Truyền đáp:

- Dạ không ạ.

Bà Tường Vân xù mặt thất vọng, bà giả lả hỏi:

- Tôi vẫn chưa biết tên cháu.

- Dạ bác cứ gọi cháu là Truyền.

- Ai giới thiệu cháu mua ngôi nhà này vậy?

Truyền từ tốn đáp:

- Nhà này của gia đình cháu từ trước tới giờ.

Bà Vân kinh ngạc:

- Vậy à? Sao lâu nay lại bỏ trống, phí thế?

Truyền còn đắn đo, chưa trả lời thì ngoài cổng có tiếng xe ngừng.

Lân nói:

- Chị Hai đi chợ về.

Rồi nhanh chân chạy ra mở cửa. Xách giỏ đi chợ vào nhà, Tường Thư bất ngờ khi thấy gã... ma hút thuốc đang ngồi chễm chệ trên salon nhà mình. Nhớ mới vừa rồi, Thư chun mũi le lưỡi trêu gã mà ngượng.

Khẽ gật đầu chào và nhận được nụ cười trên khuôn miệng đáp lễ xong. Thư đi vội vào bếp. Quái! Gã ma này sang nhà cô chi thế nhỉ? Mở tủ, rót ly nước lạnh, Thư uống từng ngụm nhỏ, nhưng vẫn không trôi hết tò mò thắc mắc về lão láng giềng.

Lân đi xuống bếp:

- Mẹ bảo chị làm nước mơ cho anh Truyền uống.

Tường Thư gất gỏng:

- Anh Truyền nào? Tao không quen, không biết, mày ở nhà này giờ sao không làm? Người ta vừa đi chợ về mệt muốn dứt hơi đã sai với bảo.

Lân nhún vai:

- Chị lên mà nhắn mẹ. Em vô tội à ghen.

- Nhưng mày thừa sức làm chuyện này.

Lân cười hì hì:

- Lão ta qua đây đâu phải để uống nước do em làm. Nếu nhà này không có con gái, em xung phong pha chế nước mơ đãi khách ngay, đằng này em có chị mà.

Thư gất:

- Xéo lên nhà trên đi. Đồ bẻm mép!

Tường Thư pha nước, cho những viên đá hình vuông vào cái ly trong vắt thơm mơ vàng, đặt lên cái đĩa màu đỏ Thư bưng ra phòng khách.

Tự nhiên cô bối rối khi mở miệng mời:

- Anh uống nước ạ

Vừa định trở vào bếp, cô đã bị mẹ gọi giật lại:

- Ngồi nói chuyện với anh Truyền đã con.

Thư miễn cưỡng:

- Vâng ạ.

Bà Vân nói một hơi:

- Tường Thư đang học năm thứ ba Quản trị kinh doanh, nhưng còn khờ lắm. Lớn xác thế, nhưng trùn sợ ma Hôm trước nó xỉu vì...

Thư kêu lên:

- Mẹ ơi!

- Lại xấu hổ. Đấy người ta bằng xương bằng thịt hấn hoi, từ giờ trở đi không được sợ ma nữa nhé.

Thư đỏ mặt vì cái nhìn rất ranh mãnh của Truyền. Cô có cảm giác anh ta đang nghĩ trong đầu: " Con gái bác không khờ như bác tưởng đâu. "

Truyền tủm tỉm cười:

- Người thật vẫn đáng sợ hơn ma đấy bác ạ.

Bà Vân cũng cười:

- Cháu nói thế chứ, từ ngày bên ấy có người ở, đêm hôm bên này vẫn thấy ám lạng hơn. Nhưng nhà rộng mà chỉ một mình, buồn lắm. Cháu cần có thêm một người nữa cho vui cửa vui nhà.

Truyền trầm giọng:

- Đó là chuyện quan trọng mà trong đời ai cũng nghĩ tới, vấn đề ở chỗ sớm hay muộn thôi ạ.

Bà Vân gật gù:

- Làm sao nhà bên ấy sớm đông vui chừng nào tốt chừng nấy. À, cháu làm việc ở đâu?

Truyền trả lời:

- Dạ, ở công ty điện toán Y.

Bà Vân trầm trồ:

- Chà! Công ty ấy không dễ vào làm đâu. Họ tuyển toàn người giỏi không thôi.

- Dạ, cũng có người dở đấy ạ. Như cháu chẳng hạn.

Bà Vân cười:

- Cháu khéo nói đùa thôi. Tôi đang mong bọn trẻ nhà này được chừng phân nửa cái dở của cháu.

Tường Thư đứng dậy:

- Xin phép con vào làm cá mẹ ạ.

Bà Vân nhú mày rồi phát tay:

- Ờ, con vào đi.

Khẽ gạt đầu chào Truyền, Thư hồi hải xuống bếp. Cô chán ngồi xem "kẻ tung người hứng" lắm. Mà mẹ lại rất giỏi trong chuyện này. Rồi một lát nữa thế nào bà cũng so sánh Năng với gã đàn ông đó, bà sẽ chê Năng của cô và khen gã khó ưa ấy. Ôi chao! Sao cô bức bối thế này.

Soạn giò, Thư bắt đầu công việc bếp núc. Trên nhà, câu chuyện giữa mẹ và gã hàng xóm vẫn còn rôm rả. Nghe mẹ cười, Thư biết bà đang vui. Người nào nói chuyện mà làm mẹ vui tức người đó đã lấy được điểm của bà.

Bỗng dưng Thư không ngăn nổi ác cảm với Truyền. Cô dằn mạnh tấm thớt xuống sàn mà không hiểu sao mình làm thế.

Một lát sau, bà Vân bước vào với nét mặt hết sức phẫn chấn.

- Cái thằng dễ thương ấy chứ.

Thư lầu bầu:

- Con chả thấy dễ thương chỗ nào. Hấn lắm mồm thì có.

Bà Vân khó chịu:

- Hừ! Trong mắt con, chả ai hơn thằng Năng. Mẹ bảo rồi, quên nó đi.

Tường Thư cắn môi lặng thinh. Bà Vân nói tiếp:

- Mẹ tới chỗ làm đây. Trưa mẹ không về, khỏi chờ cơm.

Thư kêu lên:

- Mẹ ăn cơm hộp hoài làm sao đủ chất.

- Công việc là như thế. Mẹ có quyền đòi hỏi sao? Cực khổ trăm bề cũng vì con cái, thế mà chúng có hiểu đâu. Lúc nào cũng trách mẹ.

Tường Thư rầu rĩ gục đầu xuống rồi đậu cove. Cô chẻ đôi từng trái đậu tươi non và nghe mẹ tiếp tục ta thán:

- Sống từng này tuổi đầu rồi, có chuyện gì mẹ chưa thấy. Chịu buồn một thời gian con sẽ quên. Sau này khi nhớ lại, con sẽ cảm ơn mẹ đã khó với con đấy. Ra đóng cửa cho mẹ.

Thư ậm ừ:

- Thằng Lân đâu? Sao mẹ không sai nó?

- Nó sang nhà thằng Truyền chơi rồi.

- Biết họ tốt hay xấu mà mẹ cho nó sang chơi?

Bà Vân lừ mắt:

- Mà hỏi đồ mẹ đấy à? Chỉ có mẹ con thằng Năng là không chơi được thôi. Lẽ ra trước đây mẹ cần phải khắt khe trong việc giao du, của con mới phải. Hừ! Bây giờ có khó, song vẫn còn kíp. Mẹ cũng có cách uốn nắn con.

Đóng cổng xong, Thư lại trở vào bếp. Cô thấy tức thờ vì những lời của mẹ. Bà muốn uốn nắn cô theo ý của bà. Nếu thế, chắc Thư chết

mất. Cô nhìn bức tường cao vây quanh nhà và có cảm tưởng mình đang bị nhốt trong một thành quách cổ xưa kiên cố.

Tình yêu sẽ đến

Chương 7

Truyền nhìn đồng hồ rồi chép miệng. Lẽ nào Thúy Ái cho anh leo cây? Nếu đúng thế thì Ái đùa dai quá. Uống nốt phần cà phê còn lại trong tách, Truyền định đứng dậy thì cửa quán xịch mở. Anh thất vọng một lần nữa khi người khách bước vào là một thanh niên chớ không phải Ái. Nhưng thật bất ngờ khi cô gái đi với hắn ta lại là Tường Thư. Chà! Cô bé lớn xác nhưng còn rất khờ đang vào quán với bồ mà chắc chắn bà mẹ không hề biết. Bỗng dưng Truyền đâm ra tò mò. Anh ngồi lại để xem cô nàng khờ khạo ấy... khờ đến cỡ nào. Dường như Thư không thấy anh vì Truyền ngồi ở tận cùng quán, nơi có ít ánh sáng nhất. Hơn nữa, những người yêu nhau có thấy ai ngoài đối tượng của họ. Mà thật đúng như thế. Mặc cho quán đông người, gã thanh niên vừa ngồi xuống đã ôm siết Tường Thư. Hai anh chị chung một chiếc ghế đôi thật tình tứ. Thư gục đầu trên vai gã và hình như cô bé khóc thì phải? Sao thế nhỉ? Có ẩn tình gì hay cô cậu giận nhau, và anh chàng đang cố làm lạnh? Truyền bỗng xốn xang. Anh sợ nhất là phụ nữ khóc. Dù người phụ nữ ấy không phải của anh. Chính vì yếu điểm này mà mỗi lần có mâu thuẫn, Thúy Ái luôn chiến thắng. Cô biết vận dụng khôn khéo vũ khí trời ban cho mình. Chỉ cần thấy Ái sụt sùi thôi, Truyền đã giơ tay đầu hàng. Còn gã kia thì sao nhỉ? Xem ra gã có máu lạnh hơn máu anh nên vẫn bình thản trước những giọt nước mắt trong veo kia. Hình như hai người đang tranh luận thì phải. Truyền cứ trôi đi với sự phán đoán "Hình như... thì phải" của mình. Ngay lúc ấy, Thúy Ái đẩy cửa bước vào. Cô trang điểm đậm, áo hai dây đỏ, quần short trắng cực ngắn không hợp tí nào với lứa tuổi. Đám choai choai trong quán đưa mắt nhìn. Có đứa còn huýt sáo trên, nhưng Thúy Ái lại tưởng chúng ngưỡng mộ mình, nên mặt nghênh lên tự đắc.

Truyền nuốt khó chịu xuống, trong khi Ái vẫn tít mắt cười:

- Tưởng là đến không được thôi. Máy thằng Tây đeo em cứng ngắc, phải... sorry liên miệng mới đứt ra được với tụi nó.

Truyền nhíu mày:

- Em ăn mặc thế này để giao dịch với khách hàng à?

Thúy Ái vô tư:

- Đâu có. Em chơi bida trong bar Q.

- Nếu biết thế, anh đã không thèm chờ. Anh ngồi đây hơn một tiếng đồng hồ rồi.

Chồm qua bàn, Ái hôn đánh chụt lên mặt Truyền:

- Thôi mà. Em đền đó.

Đây là hành động quen thuộc của Ái mỗi khi cô thấy anh cáu vì mình.

Tưởng lần nào Truyền cũng mát lòng mát dạ, song hôm nay thì không. Anh liếc vội về phía Tường Thư rồi càu nhàu:

- Ở đây mình thuộc dạng cô chú, đừng làm thế bọn trẻ nó cười.

Thúy Ái thản nhiên:

- Ngộ chưa? Già thì không được quyền biểu lộ tình yêu sao? Anh lạ lòng thật. Hơn nữa, mình sống cho mình, ai cười mặc xác nó. Mà anh gọi em ra gấp có chuyện gì vậy?

- Phải có chuyện mới gọi em sao? Máy ngày rồi mình không gặp nhau, em nhớ không?

- Ba bốn ngày gì đó chứ mấy. Công việc ngập đầu, em vừa rảnh sáng nay, mới vào bar chơi vài cơ bida cho thoải mái để còn tiếp tục công việc.

Truyền có vẻ trách móc:

- Sao không qua bên anh?

Thúy Ái rùng mình:

- Em vẫn còn bị ám ảnh bởi cái chết của anh Côn. Em không thể.

Truyền nói ngay:

- Cái chết của anh chả liên quan gì tới ngôi nhà đó cả. Em cứ nghe thiên hạ đặt điều rồi sợ vớ vẩn.

- Nhưng rõ ràng anh Côn chết trong ngôi nhà đó.

- Đất nào lại không có người chết.

- Em biết. Có điều chết trẻ như anh Côn thì hơi sợ. Em luôn nghĩ anh ấy vẫn còn lẩn khuất đâu đó trong ngôi biệt thự thênh thang ấy. Bởi vậy em không dám...

Truyền thở dài:

- Em luôn luôn có lý do để biện minh cho những gì em không thích.

Ái nghiêng đầu cười:

- Đó là lý do chính đáng mà. Muốn em làm vợ anh, anh lo mua nhà

khác đi. Em chỉ ở trung tâm thành phố để tiện việc làm ăn. Công việc của em đi sớm về khuya, giờ giấc bất ổn, ở xa như vậy khó lắm.

- Nhưng ít ra bây giờ em cũng phải tới thăm anh trong ngôi nhà đó chứ.

- Em không có thời gian.

Truyền nhếch môi:

- Thời gian cho anh thì không, nhưng thời gian ngồi quán thì có. Anh cảm giác mình bị ra rìa mất rồi.

- Anh lại ganh tỵ. Khi yêu, chúng ta đã giao ước: " Mỗi người có thể giới riêng, cuộc sống riêng mà đối phương không được quyền xen vào " Anh quên hay sao mà trách em nhỉ?

Truyền trầm ngâm:

- Anh vẫn nhớ nhưng hết thích giao ước ấy rồi.

Thúy Ái nheo mắt:

- Không được phá vỡ giao ước đâu, dẫu chúng ta có là vợ chồng, em đâu khi nào hỏi anh ở đâu, làm gì, bạn bè, đàn đúm với ai. Đó là em tôn trọng anh, và mong anh cũng như thế với em.

Truyền vụt hỏi:

- Chúng ta yêu nhau bao lâu rồi?

Ái nhanh miệng:

- Ba năm. Trong đó hết một năm hai tháng ở Úc.

Truyền nói:

- Em nhớ chính xác lắm. Ba năm đã trôi qua, chúng ta yêu nhau, nhưng vẫn thoải mái vui chơi cùng bạn bè, với những đam mê riêng của mình theo đúng giao ước: " Tôn trọng những riêng tư của nhau. " Với anh, bao nhiêu là đủ rồi. Anh muốn chúng ta sống cho nhau, vì nhau hơn. Anh muốn là một phần trong cuộc sống của em chứ không cứ đi bên lề mãi thế này. Anh muốn được chia sẻ.

Thúy Ái tròn tròn đôi mắt đẹp:

- Sao anh muốn nhiều vậy trong khi em là phụ nữ nhưng lại chẳng đòi hỏi gì ở anh. Em thấy cứ như thời gian vừa rồi là thích nhất.

Truyền chép miệng:

- Chúng ta giống hai người bạn hơn hai người yêu nhau.

Ái lắc đầu:

- Không đúng. Em chưa hề với người đàn ông nào như với anh.

- Điều đó đâu có nghĩa là tình yêu. Cái anh cần là sự chia sẻ khi buồn, khi cô đơn.

Thúy Ái phẩy tay:

- Thôi đi. Anh sến quá rồi đấy. Ở thành phố này thiếu gì cái để chơi, thiếu gì con gái để anh tán. Lại còn than thở cô đơn. Em không hiểu

nổi rồi. Em đói quá. Mình kiếm chỗ nào ăn đi anh.

Truyền nhíu mày:

- Anh vẫn chưa nói hết điều anh nghĩ mà.

Ái nắm tay Truyền kéo đi:

- Em biết anh sẽ nói gì tiếp rồi. Anh định làm em cáu lên chắc. Nào mình đi.

Truyền trầm giọng:

- Anh không đói:

Thúy Ái ngờ ngàng:

- Sao cơ! Anh... anh trẻ con vừa thôi. Chiều em một chút cũng có mất phong độ đâu nào.

Truyền lắc đầu:

- Anh muốn chúng ta nói chuyện tiếp ở đây.

Thúy Ái cau mặt:

- Không có gì để nói ngoài giao ước của chúng ta đã ngoéo tay. Nếu tiếp tục yêu nhau anh phải chiều em.

Truyền bức xúc:

- Đó không phải là tình yêu mà đó là trò chơi của em. Ba năm trôi qua, tình cảm chúng ta không tiến cũng chẳng lùi. Hai chúng ta cứ như hai người lạ, em bên anh, nhưng không hiểu anh nghĩ gì, muốn gì. Anh có cảm giác em đang thử nghiệm tình cảm của mình.

Thúy Ái bật cười:

- Thử nghiệm tình yêu. Anh dùng từ cao siêu quá. Em thật lòng yêu anh. Nhưng cách em yêu là thế. Chẳng phải trước đây, anh từng khen em là một cô người yêu hiện đại sao?

- Đúng lắm. Nhưng dần dà anh nhận ra mình đã lầm. Anh muốn người anh yêu phải hiểu anh cũng như anh phải hiểu cô ấy. Đằng này, em đi đâu, làm gì, nghĩ gì, cần gì, anh chẳng biết nên có chia sẻ vui buồn gì với em đâu.

Thúy Ái giận dữ:

- Những điều anh vừa nói chỉ nhằm quản lý em thôi. Em không muốn thế. Em không thích anh đi sâu vào cuộc sống của riêng em. Em không cần anh chia sẻ.

Truyền nhếch môi:

- Vậy hoá ra em có người yêu cho giống mọi người chứ không phải để yêu như mọi người.

Thúy Ái lặng thinh. Một lát sau, cô nói:

- Sao anh lại gây phiền toái để hai đứa hết vui vậy. Chúng ta cứ như từ trước tới giờ thì đã sao? Anh không muốn thế, em cũng đành chịu chứ không bỏ giao kết được đâu.

Nhìn đồng hồ, Ái thần nhiên nói tiếp:

- Nếu anh không đi ăn, em sẽ đi với bạn vì em đói lắm rồi. Có gì cứ điện cho em nhen. Bye.

Đứng lên, hôn một cái thật kêu vào má Truyền xong, Ái đi ra cửa. Cô bước uyển chuyển lưng thẳng, đầu ngẩng cao, mặt lạnh lùng như người mẫu đang biểu diễn. Bọn con trai lại huyết sáo. Truyền không biết nên cười hay mếu trước cách xử xử của Ái.

Truyền nhớ lần đầu tiên anh đưa Ái về nhà chơi. Mọi người trong gia đình đều khen cô xinh rồi sau đó ai cũng bồi thêm một nhận xét:

- Nhưng để dẫn đi nhảy đầm thì được, chứ còn làm vợ chắc hơi...
phiêu.

Lúc đó, anh Côn còn sống. Anh ấy chỉ làm thỉnh thoảng không ý kiến gì. Trong nhà, anh Côn ít nói nhất và thương Truyền nhiều nhất. Trước khi mất vài hôm, anh Côn có nói: " Tình yêu là thứ tình cảm thiêng liêng nhất, có được một tình yêu đã khó, giữ được tình yêu ấy càng khó hơn. Anh có cảm giác em và Thúy Ái yêu vờ chứ không phải yêu thật. Yêu nhau như hai đứa sớm muộn rồi cũng chia tay. "

Truyền thở dài. Với anh, tình yêu đúng là rất thiêng liêng và anh không muốn chia tay vì thế nên mới kéo dài tới bây giờ. Một cuộc tình ba năm là sớm hay muộn khi tiến tới hôn nhân? Trước đây, Thúy Ái rất sợ anh Côn. Cô bảo, anh Côn có điều gì rất bí hiểm, nhất là cái nhìn, anh ấy chết rồi nhưng cái nhìn vẫn đeo đuổi cô. Đó là lý do tại sao Ái không thích ngôi nhà Truyền đang ở.

Ngôi nhà này của anh Côn. Anh ấy mua đất cất nhà, ở chưa đầy tháng đã bị tai biến mạch máu não chết trong đêm một mình không ai hay. Từ đó, ngôi nhà để trống chẳng ai dám ở, bán chẳng ai mua.

Khi Truyền bảo sẽ dọn về, Thúy Ái đã giãy nảy lên. Cô tuyên bố không đời nào ghé thăm anh trong ngôi nhà ấy, nơi mà hơi hướng của anh Côn như vẫn tràn đầy, và cô đã giữ đúng tuyên bố ấy. Thế là hai người càng ít cơ hội gần gũi nhau hơn nữa.

Có đúng là anh và Thúy Ái chơi trò tình vờ không? Truyền uể oải đứng dậy, bước gần tới bàn Tường Thư, anh thấy mặt cô nhỏ tái mét vì nhận ra anh.

Truyền gượng gạo cười rồi đi ra cửa. Anh nghe loáng thoáng gã ngồi với Thư, hỏi: " Ai thế? " nhưng không rõ cô trả lời thế nào, Truyền đang bực bội, anh chẳng còn tâm trí đâu để nghĩ tới chuyện người khác. Nhưng vẫn thắc mắc, tại sao Tường Thư lại sợ khi thấy hàng xóm? Phải đây là châu cà phê lén lút của cô bé với gã bồ non choẹt kia không? Nếu đúng thế thì cô nàng đã bị anh nắm tủy rồi.

Rong xe về nhà, Truyền tắm và ngủ. Chập chờn không biết bao lâu,

anh nghe chuông cồng vang từng hồi.

Vội vàng chồm dậy, Truyền ra ban công nhìn xuống. Giàn hoa Rạng Đông cam rực rỡ ở vòm cửa che mắt mặt người, anh không nhận ra ai đã bấm chuông.

Rửa vội mặt, anh ra mở cửa vội vẽ ngái ngủ. Thật bất ngờ khi khách quý của anh là Tường Thư.

Mở rộng cồng, Truyền bảo:

- Thật ngạc nhiên. Tôi không nghĩ, Thư sang thăm đáp lễ sớm đến thế. Mời em vào nhà.

Tường Thư cắn môi:

- Không phiền anh lâu đâu.

- Ôi! Sao lại phiền? Em phải vào nhà, tôi mới không áy náy.

- Tôi chỉ nói vài ba câu thôi.

Truyền nói:

- Một câu cũng là khách quý.

Rồi anh cười:

- Hay là Thư ngại... ma?

Tường Thư kêu lên:

- Đâu có. Tôi chỉ mong anh giúp một việc rồi về ngay ấy mà.

Truyền sốt sắng:

- Được. Em nói đi.

Thư bối rối cùng cực. Cô thấy khó mở lời làm sao. Dường như đoán được tâm trạng của cô, Truyền bảo:

- Tôi có thể hình dung ra chuyện gì. Nào không vào nhà cũng vào ngồi ghé đá. Chúng ta không thể đứng ngoài cồng thế này.

Tường Thư đành bước theo Truyền. Khu vườn ngập lá vàng trông hoang vắng như không người ở, khiến cô rụt rè khi ngồi xuống ghế.

Truyền khoanh tay nhìn cô, miệng tùm tùm:

- Em ngại chuyện ở quán cà phê tới tai bác gái, đúng không?

Thư kinh ngạc:

- Sao anh biết?

Truyền cao giọng:

- Cái nhìn sững sốt của em lúc đó đã nói lên điều đó. An tâm đi, tôi biết giữ bí mật của người khác mà.

Thư nhẹ nhõm:

- Cám ơn anh.

Truyền ngập ngừng:

- Tôi hơi tò mò, nhưng tôi nghĩ ở tuổi em có bạn trai là lẽ thường tình, sao lại giấu mẹ?

Mắt Thư tối sầm lại:

- Tôi nói anh cũng không hiểu đâu. Chỉ mong anh im lặng với cả Lân. Xin phép tôi về.

Thư đứng dậy, băng băng trên lá vàng. Những cái lá mạn cong queo vỡ giòn dưới chân cô. Âm thanh rất khẽ, nhưng cứ dội vào tim người. Rõ ràng, cô bé có vấn đề. Truyền chột xót xa thương cảm. Khi yêu, có mấy người bằng lòng với tình yêu của mình nhỉ?

Tình yêu sẽ đến

Chương 8

Năng vươn vai đứng dậy, anh tới lavabo gục đầu vào vòi nước, nhưng vẫn còn buồn ngủ.

Giọng bà Liên ra rả bên tai:

- Đi chơi cho lắm vào rồi sáng dậy không nổi. Cứ cái đà này, rớt tốt nghiệp là cái chắc. Con người ta học giỏi thấy ham, còn mày hết bò bịch lại tới chơi bời, làm mẹ như tao sao mà nhục.

Lầm lì không nói lời nào, Năng ngồi vào bàn ăn sáng. Bà Liên lại tiếp tục:

- Mày đi đâu suốt đêm qua mà tới gần sáng mới lết xác về?

Năng lầu bầu trong miệng:

- Hôm qua sinh nhật thằng Hương, con chơi ở nhà nó, không tin mẹ cứ điện thoại tới hỏi.

Bà Liên lừ lừ:

- Ăn sinh nhật mà tới sáng. Mày định qua mặt tao à?

Năng uể oải đáp:

- Ấy là con về đấy. Chớ chúng nó ở nhà thằng Hương ngủ luôn.

Bà Liên trợn mắt:

- Cả con gái cũng vậy sao?

- Vâng.

- Thế thì loạn! Ba mẹ thằng Hương đâu?

- Các cụ ở nhà khác.

Bà Liên chép miệng:

- Họ hay thật. Nhà mà ba, bảy cái...

Năng buột miệng:

- Họ mua bán cùng với bác Tuyển và bác Vân chớ có phải nhà để làm của đâu mẹ.

Bà Liên nghiêng răng:

- Tao cầu trời giá nhà đất rớt thê thảm cho vợ chồng lão Tuyền phá sản chơi.

Năng dần cái ly xuống bàn:

- Người ta phá sản, mẹ được gì?

Bà Liên rút lên:

- Được sướng! Hừ! Nếu được thấy mẹ con Thư đi ăn mày, mẹ sướng biết bao.

Năng nhìn mẹ trân trối:

- Tại sao mẹ lại ghét bác ấy dữ vậy?

Bà Liên trả lời:

- Mẹ không biết.

- Sao lại không biết? Con thấy vô lý.

Bà Liên làm thinh. Một lát sau bà kể:

- Hồi con ba tuổi, gia đình hết sức khó khăn. Có một lần con bệnh, nhà hết sạch tiền, mẹ đã lén ăn cắp hai gam giấy đánh máy bán lấy tiền mua thuốc cho con. Mụ Tường Vân biết được đã tâu với trưởng phòng, dù mẹ đã năn nỉ hết nước, nhưng mụ ta vẫn dửng dưng. Hừ! Mụ ấy muốn lập công nên đã vứt bỏ lòng thương người mất rồi.

Môi nhếch lên căm hận, bà Liên nói tiếp:

- Lần đó, mẹ bị kiểm điểm trước cơ quan bị hạ bậc thi đua, cuối năm mất danh hiệu tiên tiến. Thế là xuất đi hợp tác lao động ở Đức cũng tan tành mây khói. Thay vì đó là tiêu chuẩn bao năm phấn đấu của mẹ thì mụ Vân được hưởng. Thử nghĩ xem còn gì để mẹ hận mụ ta hơn nữa không? Mụ Vân được đi nước ngoài bằng xuất của mẹ. Khi trở về nước, mụ đã có một số vốn lớn. Mụ bung ra làm ăn, mua bán như một con buôn thực thụ.

Bà Liên gần từng tiếng:

- Con mụ ấy làm giàu bằng máu của mẹ đấy. Thất đức như thế cho nên mới ba chìm bảy nổi. Rồi cuối cùng cũng sẽ trắng tay thôi. Mẹ sẵn sàng chờ để được nhìn thấy ngày ấy.

Năng so vai:

- Mẹ nói nghe ớn quá. Nếu mẹ không phạm lỗi thì bác Vân đâu có cơ hội vạch khuyết điểm của mẹ.

Bà Liên cau lên:

- Hừ! Lỗi lớn nhất của tao là sinh ra một thằng ngu như mày. Đồ đại gái! Ngày đó nếu không vì mày, tao đâu phải chịu nhục như thế. Đã vậy, bây giờ mày lại mê con Thư, bênh vực mẹ nó, khinh rẻ tao.

Năng nhăn nhó:

- Con không có ý như vậy. Mẹ đừng nói thế, tội nghiệp con.

Đẩy ghế, Năng đứng dậy. Anh vào tới phòng mình mà vẫn còn nghe

bà Liên lải nhải dưới bếp. Bà chửi mèo, mắng chó và rửa xả cả ba Năng, dầu ông chả có tội gì.

Mẹ anh rất cố chấp, bởi vậy bà sẽ còn ghét bà Vân tới chết chứ không tha thứ để anh và Thư được yêu nhau đâu. Nhớ tới gương mặt đầm nước mắt của Thư hôm trong quán. Năng xót xa. Không gặp nhau thì nhớ, gặp nhau thì buồn vì bế tắc. Anh không biết mình còn đủ sức chịu đựng tình yêu này tới chừng nào đây nữa.

Giọng bà Liên vọng lên:

- Điện thoại, Năng.

Uể oải, anh bước xuống lầu. Không chút hứng khởi, anh nhừa nhựa:

- Năng đây!

Một giọng con gái kéo dài vừa ỡm ờ vừa bí mật:

- Sao thế? Từ đêm qua tới giờ vẫn chưa tỉnh à?

Năng hơi bật người dậy, anh nhú mày nhưng không đoán ra ai đang gọi mình.

- Xin lỗi. Là ai thế?

- Sau mau quên thế? Mới hồi tối đây mà...

Năng ồ lên:

- À! Không phải quên mà là bất ngờ.

- Nếu nhớ thì nói thử coi "đây" tên gì.

Năng vỗ nhẹ vào trán. Xem nào, tối đêm qua cả bọn kéo vào Monaco nhảy tới hai giờ sáng mới về nhà Hướng quây tiếp. Năng nhảy với hai ba em gì đó. Có một em rất dễ thương đeo anh như sam và anh đã cho em số điện thoại, sau khi đã hôn nhau say đắm ở một góc vũ trường, nơi có rất nhiều cặp xoắn lấy nhau. Em ấy tên gì nhỉ? Bích Tuyên thì phải.

Năng trầm giọng như đang rất ư xúc động:

- Bích Tuyên! Đúng không?

Giọng cô nàng khúc khích:

- Giỏi. Đáng thưởng lắm. Tuyên đây.

Người Năng chợt nóng rang khi nhớ tới đêm qua. Có lẽ đó là lần đầu tiên trong đời anh dự một buổi sinh nhật ấn tượng đến thế. Rượu tây nốc thoải mái, con gái cũng thừa thả xung quanh. Làm con nhà giàu sướng thiệt.

Năng uống rượu vào để lảng lảng, để nhảy nhót cùng bạn bè. Bích Tuyên là bạn em thằng Hướng, chẳng hiểu sao con nhỏ thích anh ra mặt. Con nhỏ dạn dĩ ấy khiến Năng không nhớ mình đang buồn vì thiếu Tường Thư.

Một chút men say cùng sự kích động của không khí vũ trường khiến Năng chấp nhận Tuyên khá dễ. Con nhỏ cứ tựa vào anh, người mềm

oặt như không có xương. Dĩ nhiên Năng cũng phải đáp lại cho đáng mặt đàn ông. Nhưng tới giờ chót, anh đã bỏ về, thay vì nhập một cuộc chơi mới trong nhà Hường. Anh vẫn còn yêu Tường Thụ, anh muốn chung thủy với tình yêu ấy.

Đưa Bích Tuyên về nhà cô ta xong. Năng cũng phóng xe về nhà mình đánh một giấc đến tận bây giờ. Nếu hỏi khuya, anh và Tuyên ghé nhà Hường thì sao nhỉ?

Năng nhỏ nhẹ:

- Tuyên đã ăn sáng chưa?

Con bé đầy đưa:

- Chưa. Người ta thèm nghe giọng của anh hơn thèm ăn sáng.

- Tuyên thích nghe anh nói gì đây?

- Nói gì cũng thích. Nhưng lãng mạn nhất vẫn là một cuộc hẹn.

Năng lơ lửng:

- Chừng nào?

Giọng Tuyên nũng nịu:

- Càng sớm càng tốt.

- Ở đâu?

- Do anh chọn.

Năng mau mắn:

- Ở Phong Lan nhé? Anh sẽ chờ em ngay bây giờ.

Giọng Tuyên nhẹ như gió:

- Vâng. Em tới ngay. Tới trước anh đấy.

Gác máy, Năng khoan khoái đứng dậy. Vừa huýt gió, anh vừa thay quần áo.

Bà Liên tò mò bước vào:

- Đứa nào vậy?

Năng lùng khùng:

- Con mới quen hồi tối. Bạn của em thằng Hường.

Bà Liên có vẻ hài lòng:

- Con gái đẹp thiếu gì, tội tình chi mà không quen đứa này đứa nọ cơ chứ.

Năng chép miệng:

- Con đi uống cà phê đây.

- Với con nhỏ đó hả?

- Vâng.

Bà Liên vụt hỏi:

- Hết tiền rồi phải không?

Năng cười cười:

- Mẹ thừa biết mà.

Lấy tiền trong tủ đưa cho Năng, bà bảo:

- Đi chơi cho vui xong về học hành đàng hoàng giùm tôi.

- Cám ơn mẹ.

Bà Liên nói với theo:

- Quên con Thư đi, mà muốn gì mẹ cũng chiều.

Năng làm thình. Anh không thích mẹ nhắc tới Tường Thư. Với anh, cô bao giờ cũng có một chỗ trong tim, không thể nào quên, không bao giờ quên.

Tới quán Phong Lan, vừa gởi xe vào bãi. Năng đã thấy Bích Tuyên.

Cô nàng trông ngon lành như quả táo chín đỏ. Tuyên mặc áo yếm đỏ, quần patte hờ rốn cứ như người mẫu, khiến Năng... xốn xang.

Quán cà phê vườn thoáng mát, vắng vẻ chỉ Năng và Tuyên là khách.

Hai người ngồi sau chiếc xe ngựa có hai bánh xe to tướng.

Tuyên chúm chím cười:

- Sao nhìn em dữ vậy?

Năng thẳng thắn:

- Đẹp, nhưng lộ liễu quá

- Anh thích chứ?

Năng nhún vai và lảng đi.

- Em uống gì?

- Cà phê.

Năng búng tay gọi người phục vụ rồi lại quay sang nhìn Tuyên. So với Tường Thư,

Tuyên khác xa. Cô dạn dĩ chủ động tấn công khiến Năng có cảm giác mình... bị tán tỉnh. Anh chưa kịp trở tài chinh phục, cô đã tìm đến anh trước. Xem ra cũng đáng hãnh diện về sự thu hút của mình đấy.

Năng cười thầm với điều vừa nghĩ, anh nghiêng đầu.

- Nào, thế này đã lãng mạn chưa?

Bích Tuyên cong cớn:

- Một chút thôi. Mà anh nghĩ gì về em nhỉ?

Năng chống tay dưới cằm:

- Đêm qua, anh đã mơ một giấc mơ đẹp và sáng nay giấc ngủ ấy trở thành hiện thực.

Tuyên chớp mắt:

- Em cũng thế.

- Nghĩa là chúng ta có chung một giấc mộng?

Bích Tuyên gật đầu:

- Em cho là như vậy

Năng khuấy nhẹ cho tan đường ly cà phê của Tuyên, cử chỉ lịch sự này dường như anh chưa lần nào dành cho Thư, vậy mà sáng nay,

Năng lại ân cần với Tuyên mới lạ chứ.

Năng dịu dàng:

- Chắc vừa rồi, em thử xem.

Bích Tuyên nhống nhổ:

- Em thích uống ly của anh hà.

Năng chiều ý cô. Anh đổi ly cà phê rồi nhìn Tuyên điệu hạnh từng ngụm nhỏ.

Bích Tuyên thử thử:

- Sáng trước khi gọi anh, em đã gọi cho Ngọc Nga

Im lặng vài ba giây, Tuyên hỏi:

- Anh không thắc mắc em gọi cho Ngọc Nga làm gì sao?

- Có chứ. Nhưng chắc anh không đoán được lý do.

Bích Tuyên nhìn Năng:

- Em hỏi thăm về anh đấy.

Năng thích thú:

- Thế Ngọc Nga đã khai xâu gì về anh?

Tuyên nói:

- Nó bảo anh là bạn thân của anh Hướng, anh đã có người yêu rồi và khuyên em đừng nên tơ tưởng mà chuốc khổ.

Nhìn Năng với vẻ đăm đỗi, Bích Tuyên trầm giọng:

- Em tin anh sẽ không làm em khổ.

Năng bưng ly cà phê lên, anh không ngờ mình bị tấn công tới tấp như vậy.

Tủm tủm đầy thú vị, Năng bảo:

- Trái lại, anh sợ mình phải khổ ấy.

Bích Tuyên ngọt ngào:

- Không đời nào em làm anh khó xử. Có thể anh không tin, nhưng em chưa bao giờ đối với ai giống như với anh. Chỉ vừa gặp thôi, em đã bị nhói tim. Như vậy gọi là bị " trúng tên " đúng không?

Năng ngập ngừng:

- Có thể hồi tối em đã uống nhiều rượu, nên mới có cảm giác đó.

Rượu hay làm mệt tim lắm.

Tuyên chớp mi:

- Hiện tại em đâu có rượu. Lẽ nào cà phê cũng làm người ta say?

Năng lặng lẽ nhìn trả lại Bích Tuyên. Cô ta là nai tơ hay cáo già nhỉ?

Trông gương mặt thì rất trẻ thơ, song ánh mắt lại lồi đời thế nào ấy.

Đôi môi Bích Tuyên phụng phịu khiến Năng nhớ tới những nụ hôn

đêm qua. Rượu đã điều khiển anh, Năng không kiềm được ham

muốn thường tình, nếu bên anh lúc đó là một cô gái khác, chắc anh

chẳng buông thả như vậy. Thế mới biết Bích Tuyên rất quyến rũ.

Giữa đám con gái bạn của Ngọc Nga và của cả Hường, Tuyên nổi bật, bọn con trai bám lấy Tuyên, nhưng cô đã chọn Năng và anh hết sức hãnh diện.

Hồi tối, Tuyên đã thì thào bên tai anh với giọng đầy cảm xúc:

- Không hiểu sao vừa gặp, em đã thích anh ngay.

Năng đáp lễ:

- Anh cũng thế.

Và cho rằng cả hai đang nói dối để rồi sẽ quên ngay. Bây giờ Tuyên ngồi đối diện, rất gần anh, cô không có chút gì chứng tỏ muốn quên Năng và anh cũng vậy.

Bích Tuyên nhắc lại câu hỏi:

- Sao không trả lời em? Cà phê có làm anh say không?

Năng bảo:

- Điều đó tùy thuộc người cùng uống cà phê với mình. Sáng nay, anh rất tỉnh.

Tuyên xùi mặt xuống, Năng liền nói tiếp:

- Tỉnh để nhìn rõ lòng mình hơn. Anh nhớ anh đã nói rất thích em.

Bây giờ vẫn thích.

Bích Tuyên phụng phịu chìa tay ra phía anh. Năng kéo nhẹ, Chỉ đợi có thể, Tuyên bỏ ghế của mình sang ngồi trong lòng anh. Hai người cuống quýt lao vào nhau. Tuyên hôn anh thật thành thạo, thật điệu nghệ khiến Năng say mê. Anh như quên mất Tường Thư, dù mới cách đó dăm bảy phút, Năng đã so sánh cô với Bích Tuyên.

Giọng Tuyên mời mọc:

- Về nhà em nhé.

Năng hơi khựng lại:

- Ngay cả bây giờ à?

Tuyên cắn nhẹ vành tai anh:

- Ừ. Anh có hẹn với người yêu hả?

- Không.

- Vậy thì đi. Nhà em bên kia đường kìa

Năng ngơ ngác:

- Thật hả? Anh không ngờ đó.

Bích Tuyên khúc khích:

- Em tin chúng ta có duyên khi anh chọn quán Phong Lan để gặp nhau. Đi với em... ngốc ạ.

Năng ngần ngừ:

- Ba mẹ em...

Tuyên ngắt lời anh:

- Ba mẹ em không ở đây. Em sống với bà dì út, dì em hiện đại lắm.

Anh không phải lo bị tra hỏi " Con nhà ai, học trường nào, nhà cửa ở đâu. Ba mẹ làm nghề gì. Thu nhập ra sao? " Với em, anh sẽ hết sức thoải mái, vì em thích sống thoải mái.

Năng lưỡng lự. Anh không phải là người dễ dãi. Chỉ vì rượu, tối hôm qua, anh đã sống theo bản năng. May mà phút chót anh đã còn đủ tỉnh táo để giữ mình, bởi vậy bây giờ anh phải cho Tuyên biết, anh không phải hạng đàn ông để cô dễ xỏ mũi.

Bích Tuyên nhồm dậy:

- Đi anh.

Năng vờ nhìn đồng hồ:

- Anh bận rồi

Tuyên như hơi hẫng, cô giả lả:

- Tới cho biết nhà em. Năm phút thôi. Chẳng lẽ anh không nhín được ngần ấy thời gian?

Năm ra về trích thượng:

- Bảy phút, đủ không?

Bích Tuyên gạt đầu, cô ví von:

- Bên anh một giây, em cũng quý vì lúc đó thời gian mang đúng nghĩa vàng bạc của nó.

Năng lắc đầu cười. Con gái tự nhiên bộc lộ tình cảm của mình ngay giờ phút đầu như Tuyên khiến bọn đàn ông vừa ngại vừa thích. Năng có cảm giác bị khiêu khích, anh theo cô qua căn nhà ba tầng bên kia đường.

Mở khóa, Tuyên kéo mạnh anh vào. Cửa vừa sập lại, Tuyên đã vòng tay ôm cổ Năng. Lần này anh hôn cô thật sâu, đầy ham muốn rồi chợt bất ngờ đẩy cô ra Năng tủm tỉm cười trước vẻ tiếc nuối của Tuyên. Anh muốn mình là người chủ động chứ không phải cô.

Tuyên buông mình xuống salon:

- Nói chắc anh không tin, nhưng suốt đêm qua em nghĩ tới anh và khó ngủ.

Năng lơ đãng nhìn những bức tranh lập thể trên tường.

- Tại sao?

Bích Tuyên đăm đuổi ngắm anh:

- Không giải thích được. Có lẽ em bị " sét đánh ". Còn anh thì sao?

Năng từ tốn:

- Anh ngủ rất ngon và có mơ thấy em.

Tuyên ồm ờ:

- Thấy như thế nào?

Năng liếc qua người Tuyên, giọng lảng lơ:

- Thấy tụi mình... yêu nhau.

Bích Tuyên nũng nịu:

- Biết nói thế nữa à? Rõ là quý sự.
- Anh là người thành thật mà, sao lại mắng anh?

Rồi Năng hạ giọng:

- Tuyên này!

Tuyên thắc thỏm:

- Sao cơ?
- Nhà em đẹp và lãng mạn hơn quán Phong Lan nhiều. Tiếc là bảy phút của anh hết rồi. Anh đi nhé.

Bích Tuyên chồm dậy:

- Anh ác lắm.

Năng nheo mắt:

- Có lẽ vậy, nên em đừng nghĩ tới anh nữa

Năng đẩy cửa bước ra đường. Anh trở lại quán Phong Lan lấy xe phóng đi loanh quanh. Anh chợt nhớ tới Thư quay quắt. Bích Tuyên nồng nàn thật, nhưng chưa thể xóa được bóng dáng Thư trong tim anh.

Hình ảnh Thư từ lúc còn bé với hàm răng có hai cái thật to mới thay, rồi tới lúc gặp lại nhau lần lượt hiện ra rõ mồn một trong tâm trí Năng. Với anh, Tường Thư là cả một trời kỷ niệm, không thể muốn quên là quên được. Anh yêu cô, khổ sở vì cô. Sao vừa rồi Năng lại từ chối một cơ hội để quên?

Anh lầm nhảm hát một mình bài nhạc có số tuổi già hơn anh.

" Kiếp nào có yêu nhau thì xin tìm đến mai sau. Hoa xanh khi chưa nở. Tình xanh khi chưa lo sợ. Bao giờ có yêu nhau thì xin gạt hết thương đau. "

Yêu mà phải hẹn ở một kiếp nào không biết tới này trùng lai. Năng không tưởng tượng nổi một sự đợi chờ kéo dài từ kiếp này sang kiếp khác. Thăm thẳm, vô vọng và đầy nghi hoặc. Năng không biết kiếp khác ở đâu, anh chỉ muốn hạnh phúc với người mình yêu trọn kiếp này.

Ngừng xe trước một phòng điện thoại, anh rút thẻ, nhấn số máy nhà Tường Thư, lòng thầm mong người nhắc máy là cô.

Và điều cầu của anh đã ứng. Giọng Thư thật gần nhưng cũng rất xa:

- Alô.

Năng ngập ngừng:

- Anh đây!
- Anh đang ở đâu?
- Ở đầu ngõ nhà em. Mình gặp nhau được không?

Giọng Thư như sắp khóc:

- Có ba mẹ ở nhà, em không đi được đâu.

Năng da diết:

- Anh nhớ em.

- Em cũng vậy. Thôi nhé. Mẹ ra tới.

Năng chưa kịp nói thêm lời nào. Thư đã gác máy. Anh gục đầu vào thùng điện thoại, lòng chùng xuống tận cùng thất vọng.

Tình yêu sẽ đến

Chương 9

Tường Thư quay lưng khi thoáng thấy Truyền ngoài ban công. Hừ! Người gì đâu mà bất lịch sự, luôn luôn xuất hiện lúc người ta nhảy dây. Vậy mà ba mẹ lại khen, cả thằng tiểu yêu Lân cũng thế. Hấn giỏi nịch nột, thu phục tình cảm mọi người trong nhà này, trừ Thư. Cô không thích Truyền từ phút đầu, nghĩa là từ lúc cô vẫn chưa rõ mặt, mà cứ tưởng anh là hồn ma bóng quế vật vờ không siêu thoát. Cho đến bây giờ vẫn ghét mà không rõ nguyên nhân từ đâu.

Với Truyền, Tường Thư luôn có cảm giác phòng thủ. Cô vẫn nợ anh một bí mật, cô sợ lỡ lúc vui miệng nào đó, Truyền vô tình bật mí bí mật này, nên dầu ghét cỡ nào, Thư vẫn phải vui vẻ dịu dàng mỗi khi anh sang nhà cô chơi. Dạo này, Truyền rất thường sang nhà cô. Ba Thư rất mê cờ tướng, ông đã tìm được đối thủ. Truyền và ông có thể ngồi tới 12 giờ khuya bên bàn cờ tướng và mẹ sẵn sàng phục vụ cà phê mà không một lời than thở. Bà muốn Truyền để ý tới con gái mình, nhưng quá lộ liễu khiến Tường Thư tự ái, bởi vậy cô luôn biến vào phòng mỗi khi thấy bóng dáng anh. Thư không thích kiểu gò ép của mẹ, cô tự nhủ sẽ tìm mọi cách để thoát khỏi vòng kìm tỏa của bà. Lánh mặt Truyền cũng là biện pháp, dù không tích cực lắm, nhưng vẫn khiến Tường Thư dễ chịu hơn khi phải trả lời những câu thăm hỏi của anh. Với Truyền, Thư không hề có chút tình cảm nào, ngay lúc này, và về sau, chắc chắn cũng thế.

Xoay vòng hai tay đều đều, Thư nhảy chân thật mạnh, sợi dây quay vun vút tạo nên những âm thanh xé tai. Cô đếm tới 300 lần nhảy rồi buông dây hít thở. Đi chậm chậm trong sân, Thư thoáng một chút băng khuâng khi nghe bài Love Story vang lên.

" Biết dùng lời rất khó để mà nói rõ, ôi biết nói gì cuộc tình lớn quá. Cuộc tình quý giá tuy cũ như là biển già trắng xóa... "

Tại sao Truyền lại thích bài nhạc này thế nhỉ? Nhiều lần cô muốn hỏi anh rồi lại thôi. Tốt nhất, chả nên tò mò làm gì về anh ta cho mệt. Liếc vội mắt về phía ban công, Thư không thấy Truyền, giờ này có lẽ anh ta đang ngồi trước máy vi tính, bên ly cà phê đen như anh ta đã nói về thứ tự công việc trong một ngày của mình cho ba Thư nghe. Mẹ bảo Truyền là người làm việc có kế hoạch, sống ngăn nắp, kỷ lưỡng chứ không bừa bãi bẽ bộn vô trách nhiệm như một số người trẻ. Thư biết bà muốn ám chỉ " người trẻ " là ai song cô vờ như không hiểu ý mẹ. Trong lòng Thư luôn nghĩ sống thoái mái, tùy hứng như Năng mới hay, cô thích mẫu người đàn ông trẻ trung, sôi động và bạo một chút, chứ không... chảnh kiêu đạo mạo, ông cụ non của Truyền, bởi vậy " Dù ai nói ngả nói nghiêng, lòng ta vẫn vững như khiêng ba chân ". Truyền chẳng thể nào thay vị trí của Năng. Mẹ và ba có vun vào cũng vô ích.

Điều làm Thư buồn là khó gặp được Năng quá. Từ ngày bà Liên mắng Thư qua điện thoại tới nay, Lân cũng hết về phe với cô, nó sẵn sàng gác máy đánh cộc khi nghe giọng Năng trong ống nghe. Lân thích Truyền ra mặt, nó gần như " thần tượng " anh ta mới ghét chứ. Nghĩ cũng phải, Năng làm sao có đủ điều kiện để " dụ dỗ " Lân như Truyền. Anh ta rủ Lân qua nhà, cho nó tha hồ... vọc internet. Tha hồ nổi mạng, chat, email lung tung hàng mấy giờ đồng hồ bảo sao nó không mê mẩn anh cho được.

Tường Thư vào bếp, cô chuẩn bị đi chợ. Vừa lúc ấy, chuông điện thoại reo vang.

Lân nhấc máy. Nghe cách nói chuyện của nó, Thư thừa biết ai đang ở bên kia đầu dây. Tảng sáng đã rộn ràng. Rõ ghét!

Bữa tối, cô dắt xe ra đi chợ. Khi về nhà, ba mẹ đã đi công chuyện, chỉ còn Lân ngồi ở ghế đá. Đợi Thư dắt xe vào sân, Lân nói ngay:

- Em sang nhà anh Truyền.

Bỗng dưng, Thư gắt:

- Tối ngày cứ anh Truyền, anh Truyền nghe đến chướng tai, nhìn đến gai mắt. Mà không lo học, chỉ giỏi lêu lổng chơi bời, đàn đúm.

Lân kêu lên oan ức:

- Trời đất! Làm gì mắng từng tràng nghe như pháo nổ vậy? Em lêu lổng, chơi bời đàn đúm hồi nào, với ai?

Tường Thư liếc:

- Với lão Truyền chứ ai.

Lân tức tối:

- Em sang bên đó để học lập trình đấy. Anh Truyền dạy em không công mà còn mang tiếng oan. Chị đúng là... là...

Vẫn giọng chủ quan đầy thành kiến, Thư nói ;

- Bọn đàn ông ngồi hàng giờ trên máy tính làm gì, bộ chị không biết hả?

Lân gặng:

- Làm gì chị nói thử xem?

Thư liếm môi:

- Thì... thì... toàn ba cái trò vớ vẩn, vô bổ...

Lân chống tay lên hông:

- Em nói cho mà biết, ông Năng của chị mới là người mê ba cái trò vô bổ ấy đó.

Thư ú ớ:

- Mà nói láo!

- Xi! Hồng dám láo đâu. Bạn em ở sát nhà ông Năng, nó lạ gì ông.

Em chả khoái nói xấu người khác, nhưng sự thật là vậy. Đúng là đàn ông khoái ba cái trò vớ vẩn, nhưng đâu phải ai cũng vậy. Anh Truyền là người đàng hoàng, anh chưa bao giờ gạ em trò bậy bạ nào hết.

Tường Thư ngoan cổ:

- Chưa đâu có nghĩa là không.

- Dường như chị thích anh ấy là người xấu?

- Mặc mớ gì đến tao mà thích hay ghét? Mà đi đâu thì đi phứt cho rồi.

Thư giận dữ xách giỏ xuống bếp. Cô bắt đầu cơm nước. Mẹ bảo cũng may cô và Linh đều học buổi chiều nên bà khỏi lo đi chợ nấu cơm vì chuyện đó Thư đảm nhận hết. Ngày nào của Thư cũng bận rộn cả, công việc dễ làm người ta vui buồn, nhưng điều đó hình như không đúng với Thư. Cô đã vùi đầu vào việc nhà, việc học song buồn vẫn buồn.

Điện thoại reo, Thư lau khô tay rồi nhấc máy. Giọng Mai Hiền ríu rít:

- Đang làm gì đó chị Hai?

Thư buông ống:

- Nấu cơm. Có gì không?

- Có. Tao mới nghe tin này. Định chiều đi học sẽ kể cho mà, nhưng tao nhin hồng được.

Tường Thư cười. Cô lạ gì tật bà Tám của Hiền nên vô tư hỏi:

- Vụ gì?

Mai Hiền lấp lửng:

- Liên quan tới Năng:

Thư hốt hoảng:

- Anh ấy làm sao?

Hiền khề khà:

- Có làm sao đâu. Riêng mày phải bình tĩnh, không thôi có làm sao đấy.

Thư làm thinh khiến Hiên kêu lên:

- Alo. Mày đâu?

- Tao đây. Nói gì nói đi.

Mai Hiên ngập ngừng:

- Thôi, để chiều đi.

- Mày đừng vô duyên.

- Vậy thì nghe đây. Vừa rồi bác Liên ghé nhà tao khui hụi, bác ấy khoe Năng đang quen một con nhỏ nhà giàu vừa xinh gái, vừa dễ thương mà bác ấy rất thích.

Tường Thư nghe cổ khô đắng, cô đáp ứng:

- Tự Năng quen hay ý bác Liên chọn cho ảnh?

Mai Hiên nói:

- Tự hấn quen hôm sinh nhật lão Hường, nghe đâu con nhỏ là bạn của Ngọc Nga. Bác Liên khoe dạo này Năng và con nhỏ đó quấn nhau như sam, nửa bước không rời.

Thư chống tay vào trán:

- Tao không tin.

Hiên ngập ngừng:

- Tao cũng thế, nhưng sự thật có thể là vậy, vì tao đã gặp con nhỏ đó.

Tường Thư cắn môi, tay chân lạnh ngắt, người rịn mồ hôi.

Giọng Hiên vang lên:

- Nó tới nhà tao rước bác Liên. Trông bốc lăm. Ăn vận lại đúng mốt, chắc là con nhà giàu nhưng không phải hạng tiểu thư gia giáo, yêu điều thực nữ đâu. Đàn ông nào yếu bóng vía sẽ bị nó bắt xác.

Thư chột rã rời, cô nắm chặt ống nghe, người như bất động.

Mai Hiên lo lắng:

- Mày sao vậy? Alo...

Thư như bưng tỉnh:

- Có sao đâu? Mày nói tiếp đi.

Hiên tỉnh queo:

- Hết rồi! Tao báo cho mày biết nhằm đối phó với Năng. Hy vọng bác Liên bịa chuyện để ly gián mày và hấn triệt để hơn chớ sự thật thì khác.

Rồi Hiên lại chắc lưỡi:

- Mà hy vọng làm gì khi mày và hấn rồi cũng chẳng đi tới đâu. Tao nghĩ mày quên cho xong. Thôi, mẹ tao gọi. Có gì chiều nói tiếp:

Tường Thư hoang mang tột cùng. Cô đi vòng trong nhà, đầu rối như

tơ. Thư không tin Năng đang có một cô gái khác, nhưng Mai Hiền đâu phải đùa ba xạo. Chắc chắn nó đã nghe bà Liên nói thế nên mới báo ngay với cô vì quá bức xúc.

Mím môi, Thư quyết định gọi cho Năng, vừa nhấc số cô vừa vái trời người nhắc máy không phải là bà Liên.

Một giọng con gái vang lên khá ngọt:

- Alo...

Trần tĩnh lại, Thư cố gằng giọng cho nghẹn lại:

- Cho... cho tôi gặp Năng.

- Xin lỗi, ai ở đầu dây ạ?

- Quế Chi, bạn cùng lớp.

- À, chị đợi một chút.

Thư nghe loáng thoáng:

- Quế Chi là ai vậy? Kiểm anh kìa

Rồi giọng Năng vang lên:

- Năng đây. Có gì không Chi?

Tim Thư như thắt lại, cô im cả mấy giây và không biết phải nói thế nào.

Giọng Năng ngạc nhiên:

- Sao thế Quế Chi? Nói gì đi chứ.

Thư nghẹn ngào:

- Em đây...

Năng kêu lên:

- Thư hả?

- Vâng. Em rất muốn gặp anh ngay bây giờ. Được không anh?

Im lặng một lúc, Năng hỏi:

- Được. Nhưng ở đâu?

- Quán Thạch Thảo, cạnh trường như mọi khi.

- Anh sẽ đến. Thôi nhé!

Thư thần thờ. Cô nhức nhối vì ghen tuông, vì không biết cô gái ở nhà Năng hiện giờ là ai, có phải người Mai Hiền vừa đề cập tới không?

Nếu đúng thế, chắc sớm muộn gì Thư cũng mất Năng thôi.

Chỉ nghĩ tới bao nhiêu đó, Thư đã muốn khóc. Cô điện sang nhà Truyền cho Lân biết cô bỏ quên đồ ở chợ, nên phải trở ra lấy, Lân liệu về coi chừng nhà.

" Khi biết yêu, người ta bắt đầu nói dối " Thư từng đọc đâu đó một câu đại loại như thế và thấy đúng. Thư đã nói dối ba mẹ, cô dối rất ngọt nữa là khác.

Phóng xe như bay, cô không có nhiều thời gian nên không thể chạy chậm được, cô cần nhanh hơn nữa đến bên Năng. Nếu lỡ tai nạn

xảy ra, Thư cũng được chết vì yêu cơ mà.

Lòng đầy tràn yêu thương, nhưng nhớ lẫn ghen tuông nghi ngờ, Thư vào quán ngó quanh kiếm nhưng không thấy Năng đâu cả.

Ngồi chờ với nhọc nhằn, lo lắng, với từng giây nuôi tiếc trôi qua, Thư rơm rớm nước mắt khi Năng ung dung dừng đỉnh bước vào quán.

Hai người lặng lẽ nhìn nhau. Tường Thư cố tìm nhưng không thấy chút muộn phiền nào trong mắt Năng, dù anh đang cố làm ra vẻ như thế.

Linh cảm báo với Thư anh đã thay đổi, nhưng trông Năng không vẻ gì thay đổi hết. Lẽ nào cô đã nghi ngờ anh.

Năng trầm giọng:

- Anh nhớ em quá, nhưng gặp em thật khó.

Thư cong môi lên:

- Chớ gặp anh thì dễ sao. Lúc này ai nhắc điện thoại vậy?

Năng trợn tuột:

- Con bé hàng xóm sang mượn cuốn video ca nhạc.

Tường Thư nhấn mạnh:

- Phải có bé ấy là bạn Ngọc Nga không?

Năng bật cười:

- Chà! Tiếng dữ đồn xa. Em nghe từ đâu vậy?

- Từ đâu không quan trọng. Em muốn biết về bạn của Ngọc Nga. Cô ta tên gì?

Năng xoa cằm:

- Muốn gặp anh gấp là vì lý do này à? Chuyện có gì đâu. Anh quen Bích Tuyên đêm sinh nhật Hướng. Cô ta có vẻ thích anh nên cứ bám riết, dù Nga nói anh đã có người yêu.

Tường Thư cao giọng:

- Mẹ anh rất mến Bích Tuyên. Đúng không?

Nặng hơi nhúu mày:

- Em hỏi cung anh à?

- Anh cứ trả lời em đi.

- Anh không biết tình ý của mẹ.

Thư hỏi tới:

- Thế còn anh?

Năng thần nhiên trả lời:

- Anh đã có em rồi nên chẳng để ý gì tới ai khác.

Tường Thư nhẹ lòng, cô nói:

- Tạm tin anh một lần.

Năng lặng thinh ngắm Thư. Cô vẫn là con thỏ bạch ngây thơ của anh, Năng vẫn còn nặng tình với Tường Thư, nhưng rõ ràng giữa hai

người vẫn là một khoảng cách không sao rút ngắn lại hơn được nữa. Chính khoảng cách ấy khiến Năng thấy mình xa lạ.

Anh hỏi:

- Đạo này em thế nào?
- Vẫn thường.
- Hết sợ ma rồi chứ.

Thư cười:

- Vâng. Nhà bên cạnh đã có người ở. Bên này em ngủ ngon hơn rồi.

Năng như chợt nhớ ra:

- À, lán giềng của em là gã chúng ta gặp ở quán cà phê, đúng không?
- Vâng.
- Trông gã cũng đẹp trai ấy chứ.

Thư hồn nhiên:

- Không bằng anh đâu và em rất ghét.
- Sao thế?

Tường Thư lúng túng:

- Tự nhiên em ghét dù mọi người trong nhà đều có cảm tình với gã.

Năng lơ lửng:

- Chắc hẳn vẫn hay sang nhà em chơi?

Thư chớp mi:

- Thỉnh thoảng gã vẫn sang chơi cờ với ba, chỉ thằng Lân là hay qua nhà bên ấy. Nó với gã ta thân nhau lắm. Tất cả cũng vì gã đã nối mạng internet, Lân mê ba cái trò thư từ, kết bạn qua mạng.

Năng nhếch môi:

- Toàn là những trò vô bổ.
- Vâng. Em cũng thấy vậy, nhưng Lân rất mê gã.
- Thế mẹ em thì sao? Chắc cô Vân cũng rất quý gã hàng xóm ấy.

Tường Thư hơi khựng lại, cô có cảm giác bị rơi vào bẫy của Năng.

Cô giận dữ:

- Anh hỏi đi đâu vậy?

Năng cao giọng:

- Em bảo mọi người đều có cảm tình với gã cơ mà...

Tường Thư nuốt nghẹn xuống:

- Nhưng câu anh hỏi chứa một hàm ý khác.

Năng thở dài:

- Đúng. Anh thấy ghen tức, ganh tỵ với gã vì không được ở gần em.

Tường Thư cảm động:

- Đừng như vậy. Em có nghĩ gì tới gã đâu. Tâm trí em lúc nào cũng hướng về anh, thuộc về anh.

Năng chồm người về phía Thư:

- Ước gì được... mi em một cái nhĩ.

Tường Thư nóng mặt, cô cố dẫn lòng vì cái nhìn đắm đuối của Năng.

Anh mân mê từng ngón tay thon mềm của Thư, rồi kín đáo đặt môi mình lên.

Thư đón nhận với tất cả hạnh phúc. Cô tiếc nuối:

- Em phải về.

Năng bịn rịn:

- Bên em, thời gian trôi bằng vận tốc ánh sáng. Anh không chịu nổi lúc chia lìa

Tường Thư xốn xang:

- Chừng nào gặp lại nhau nữa?

Năng lắc đầu:

- Đạo này anh học đủ lắm. Chắc khó...

Tường Thư thở dài:

- Em biết.

Năng không rời tay cô, hai người ngồi nán bên nhau nhưng không ai nói lời nào.

Cuối cùng, Thư rụt rè hỏi:

- Anh mãi mãi yêu em chứ?

Năng gật đầu:

- Ừ. Mãi mãi... tới kiếp sau.

Cô thì thào:

- Em cũng thế.

- Nhưng chúng ta phải về.

Tường Thư miễn cưỡng đứng dậy trước. Cô lại phóng xe ào ào để về nhà thật nhanh. Nhưng nhanh cỡ nào, cô cũng về trễ hơn ba mẹ.

Bà Vân nhìn cô thật sắc:

- Con bỏ quên thứ gì thế?

Tường Thư ấp úng:

- Dạ... dạ... xa bông ạ.

- Đâu rồi?

Thư quỳnh lên:

- Họ... họ đóng quây rồi, nên con chưa lấy lại được.

Bà Vân hừ một tiếng khô khốc:

- Chưa tới giờ dẹp chợ mà đã đóng quây. Con định qua mặt mẹ à?

Đi đâu? Khai mau!

Tường Thư nói đại:

- Con... con tới nhà Như Anh.

- Vậy sao phải nói dối? Hừ! Đọc số điện thoại nhà Như Anh đi.

Thư làm thinh, khiến bà Vân cau lên:

- Đọc mau!

Lân ngồi nãy giờ trên salon bỗng bật dậy:

- Con biết số điện thoại nhà chị Như Anh. Mẹ để con gọi cho.

Rồi không đợi ý kiến của bà Vân, Lân tới nhấc máy bấm số lia lịa trước đôi mắt tối sầm của Thư.

Giọng Lân nghe mới dễ ghét làm sao.

- Dạ thưa anh, em là Lân, em của chị Tường Thư. Anh cho em hỏi thăm, lúc nãy chị Thư có tới thăm chị Như Anh không ạ. Dạ... dạ...

Tại mẹ em muốn biết chị Thư có ghé đó không ạ.

Bật điện thoại lại, Lân hỏi bà Vân:

- Mẹ muốn nói chuyện với anh Hai của chị Như Anh không? Chị ấy vừa ra ngoài.

Bà Vân lắc đầu. Lân lại dạ dạ liên tục với đầu máy bên kia, khiến Tường Thư hoang mang vô cùng. Cô không hiểu anh Hai của Như Anh đã nói gì.

Bà Vân có vẻ dịu xuống khi Lân gác máy:

- Mẹ ghét nhất là dối trá. Hay mày còn đi đâu ngoài nhà Như Anh? Hẹn hò với thằng Năng nữa phải không?

Thư đáp ứng:

- Dạ không có.

- Liệu đấy. Mẹ sẽ không tha nếu con vẫn còn qua lại với nó. Dọn cơm ăn đi.

Đợi bà Vân về phòng riêng, Lân mới cao giọng:

- Em đỡ chị lần này thôi, sẽ không có lần thứ hai đâu.

Tường Thư liếm môi:

- Lúc nãy em... em...

Lân thì thào:

- Em gọi cho anh Truyền đấy.

- Lỡ mẹ đòi nói chuyện thì sao?

Lân thần nhiên:

- Anh ấy thừa thông minh để đối đáp.

Rồi Lân nghiêm mặt:

- Nếu chị tiếp tục với lão Năng thì đúng là... là... Em nói thật ảnh không đáng đâu.

Thư hất mặt lên:

- Em biết gì mà nói thế?

Lân nhún mạnh:

- Thằng Phúc ở sát nhà anh Năng kể rằng dạo này ảnh cặp một con nhỏ hơn chị về mọi mặt. Ngày nào con nhỏ đó cũng ghé nhà chờ bác

Liên đi đây đi đó, bà ấy khen nó không tiếc lời. Coi như chị không có vé nào để lọt vào vòng chung kết hết. Bởi vậy, chị nên tỉnh táo một chút để nhận định cho rõ con người của ông Năng.

Thư trấn tĩnh lại trước những lời của Liên. Thông tin của nó khá chính xác, nhưng cô không muốn để lộ sự bối rối của mình.

Tường Thư nhún vai ra vẻ biết chuyện:

- Chuyện nhỏ. Chị cũng biết con nhỏ đó tên Bích Tuyên, nó đeo Năng, nhưng ảnh đâu có thêm.

- Vì đã có chị à? Tin ông Năng có mà chết. Em thông báo lần chót. Em không bao che cho chị và lão ta nữa đâu. Nhớ đấy.

Nhìn vẻ lắc xắc của Liên, Thư tức muốn chết. Cô ghét người khác dọa mình. Nó hiểu rất rõ điều đó vậy mà vừa rồi nó lại ép Thư. Thằng nhóc này ác thật. Cả mẹ cũng thế, Tường Thư muốn khóc khi thấy mọi người đều chống lại mình.

Tình yêu sẽ đến

Chương 10

Thấy Thúy Ái gác điện thoại xuống cái cộp, Bích Tuyên tím tím cười:

- Dì lại cãi nhau với cậu Truyền à?

Ái đành mặt:

- Hừ! Đồ ngoan cố! Lần này dì xù luôn.

Tuyên nhíp chân:

- Lần này là lần thứ mấy trăm dì nói thế rồi nhỉ? Nghe hoài nhảm tai.

Dì thử kiếm một câu nào khác nặng đô hơn một chút thử coi.

Thúy Ái mím môi:

- Mà đừng thách dì. Ông Truyền chả là cây đinh gì cả, ngoài ổng ra, dì còn khối đàn ông khác chơi rất đẹp, rất điệu chứ không lạc hậu, âm lịch như ông ấy. Dì đang chán ngấy đấy. Vái trời có đũa ngu lợm ổng cho rồi

Bích Tuyên khen:

- Cháu thấy cậu Truyền cũng được áy chứ

Thúy Ái trố mắt:

- Mà thấy ổng được từ hồi nào vậy con quý nhỏ?

Bích Tuyên giầy nẩy:

- Trời! Dì nghĩ đi đâu vậy?

Ái giả lả:

- Tao ngạc nhiên khi nghe mày khen ông

Bích Tuyên nói

- Chúa thấy cậu Truyền thật lòng với dì, hai người quen nhau cũng lâu rồi, cưới là vừa để lâu quá mất hay

Ái lữ mắt

- Lại thêm một bà...âm lịch nữa "Cưới là vừa, để lâu mất hay" Ai bảo mày vậy? Tao đang cố hết sức để giành một xuất đi làm việc ở Đài Loan đây

- Cháu lại thấy dì dành thời gian để chơi bida nhiều hơn ấy chứ

Giọng Ái rành rọt:

- Từ giờ trở đi, hết chơi rồi. Để mày xem dì mày sẽ đạt được mục đích

Bích Tuyên chép miệng:

- Càng cao danh vọng, càng nhiều gian nan. Là đàn bà, dì cần gì phải phấn đấu cho mau già chứ. Cứ như cháu, xong đại học lấy chồng là vừa

Thúy Ái bật cười

- Quậy như mày mà cũng muốn lấy chồng sớm. Cứ chơi cho đã đi kéo hời hạn

Tuyên bỗng hỏi

- Dì có tin chuyện "Tiếng sét ái tình" không?

Thúy Ái tủm tỉm:

- Ba chọn như mày là dễ bị nhất. Tại sao lại thắc mắc chuyện này?

Bộ mày bị "sét đánh" rồi à?

Tuyên thở dài:

- Chắc là vậy. Tiếc rằng anh ấy đã có người yêu

Thúy Ái tỉnh rụi

- Người yêu nhằm nhò gì. Ăn thua cháu có quyết tâm hay không kìa

Bích Tuyên ngược mắt nhìn lên trần

- Quyết tâm thì cháu có thừa, nhưng coi bộ không xong. Hấn vẫn chung tình

Ái thủng thỉnh nói

- Vậy thì thêm một thời gian nữa. Đàn ông xem ra còn dễ dụ hơn con nít. Nếu cần dì đây dạy cho vài chiêu

Bích Tuyên vội vã

- Cần. Cháu cần chứ

Thúy Ái nói

- Trước tiên phải tìm hiểu thật kỹ đối thủ, xem nó hơn mình điểm nào, thua mình điểm nào

Tuyên tự cao:

- Nó chẳng hơn cháu điểm nào hết. Nghèo hơn, quê mùa hơn và mẹ hấn rất ghét nó

Thúy Ái gật gù

- Nhưng hấn lại mê nó. Đó là điểm duy nhất cháu thua. Nhưng lại là điểm cực kỳ quan trọng. Muốn chiếm được hấn, cháu phải vượt qua trở ngại lớn này

Tuyên chống tay dưới cằm

- Phải làm sao cho Năng đừng yêu con bé ấy nữa đây?

Ái sẫm soi bộ móng tay vừa cắt tỉa

- Gây mâu thuẫn để chúng hiểu lầm và tự động dang nhau ra. Đó là thượng sách

- Bằng cách nào?

Ái nhún vai

- Chúa tự suy nghĩ lấy, dì chỉ góp ý thôi chứ không đề ra kế hoạch cho cháu đâu. Đầu óc dì phải lo chuyện làm sao được đi Đài Loan kia

Bích Tuyên vô tư:

- Làm việc giỏi như dì đương nhiên có tiêu chuẩn rồi

Thúy Ái lắc đầu:

- Nói vậy là làm. Chẳng phải cháu vừa bảo "Càng cao danh vọng càng nhiều gian nan" đó sao? Nhưng dì thừa sức vượt qua

Tuyên tò mò:

- Lúc này cậu Truyền nói gì mà dì tức dữ vậy

Thúy Ái uể oải:

- Ông ta bảo dì sang nhà chơi

Tuyên cười:

- Vậy mà cũng tức. Dì thật khó chịu

- Đơn giản là tao không hợp với ngôi nhà có người chết đó

- Thì dì ở chơi một chút rồi về

Thúy Ái rùng mình:

- Ở một chút cũng không. Tao ớn lắm. Hơn nữa, lúc còn sống, tao cũng chả hợp với ông ta. Chết bất đắc kỳ tử là có huông. Truyền tiếc gì ngôi nhà u ám ấy mà không chịu bán đi chứ?

Bích Tuyên nói:

- Cháu thấy ngôi nhà ấy đẹp, lại ở khu yên tĩnh, tuy có xa một chút, nhưng khi làm xong cầu, từ trung tâm thành phố đâu bao xa. Cậu Truyền không nỡ bán vì nhà, vì có nhiều kỷ niệm với người anh đã mất của cậu ấy.

Thúy Ái bĩu môi:

- Vẽ chuyện. Kỷ niệm gì cơ chứ. Nhà mới xây chưa tròn năm chủ đã

chết. Ông Truyền tiếc không chịu bán rẻ thì có. Tuyên chưa kịp nói tiếp thì có điện thoại. Thúy Ái nhắc ông nghe lên. Mặt tươi ra, giọng êm như ru. Ái dạ liền miệng, khiến Tuyên tò mò không biết ai gọi.

Nhún vai, Tuyên bỏ về phòng mình. Những lời dì Ái nói lại vang lên trong đầu cô.

Từ bé, Bích Tuyên đã được cưng chiều hết mực, cô quen muốn gì được nấy, kể cả những thứ không phải của mình. Ba mẹ Tuyên đi nước ngoài như ăn cơm bữa, cô sống phóng túng, quen nhiều và cũng từng yêu đôi ba người. Mỗi tình nào cũng qua mau, Tuyên dễ chán vì được bọn con trai tung bốc, chiều chuộng. Chưa gã nào dám làm cô buồn, nhưng chính vì vậy mà Tuyên mau đổi thay.

Lần gặp Năng vừa rồi cũng là lần Tuyên mới xù một gã yêu, nhưng làm cô đến phát ngáy. Đang buồn vì cô đơn, Tuyên đi dự sinh nhật Hướng cho vu chớ không nghĩ sẽ tìm được một... anh chàng. Ai ngờ Tuyên lại thích ngay khi nhìn thấy Năng.

Trong đám bạn của Hướng, Năng khác hẳn. Anh chẳng hề quan tâm, để mắt tới Tuyên như những gã kia. Anh đứng dưng uống rượu, môi nhếch lên vừa khinh mạn, vừa hờ hững khi Ngọc Nga giới thiệu cô với anh.

Thái độ ấy khiến Tuyên ám ức, nên cô luôn để ý xem Năng làm gì, có tán tỉnh cô gái nào hay không. Tuyên chỉ thấy Năng làm lì uống rượu. Mãi tới khi nghe Ngọc Nga nói, Tuyên mới biết Năng đang buồn vì tình yêu trắc trở.

Bỗng dưng từ phút đó, cô thấy thương cảm nên sau một tích tắc băng khuâng, Bích Tuyên đã lao tới chỗ Năng ngồi, lôi bằng được anh ra sàn nhảy. Cô quyết tâm khiến Năng quên hết buồn phiền.

Dưới ánh sáng chớp tắt dễ làm người ta choáng của giàn đèn cực mạnh, Tuyên đã bắt gặp nụ cười chết người của Năng. Cô đã khéo léo kéo Năng vào một góc và dạn dĩ hôn anh.

Năng đã đáp lại nụ hôn khá say đắm. Nhưng khi nhìn vào mắt anh, Tuyên nhận ra anh hôn cô nhưng đang nghĩ tới cô gái khác.

Cảm giác phũ phàng ấy tới bây giờ như vẫn còn nguyên vẹn trong Tuyên. Lần đầu tiên trong đời, cô biết thế nào là hụt hẫng, bẽ bàng. Đêm ấy, cô thao thức suốt. Sáng hôm sau, Tuyên điện thoại hẹn Năng ở quán cà phê và anh đã nhận lời. Tuyên nhất quyết đổi cách yêu. Trước kia, cô toàn nhận những lời tỏ tình, tán tỉnh. Với cô, yêu quá dễ. Bây giờ Tuyên muốn cho... Cô muốn một người không yêu mình sẽ phải yêu mình. Điều đó chắc khó, nhưng rất thú vị. Tuyên tin là thế và cô hăm hở lao vào cuộc.

Thúy Ái nói vọng vào:

- Dì đi công chuyện, ra đóng cửa Tuyên ơi.

Tuyên tò mò:

- Dì đi công chuyện với ai thế?

Thúy Ái cao giọng:

- Với kẻ nào có thể giúp dì đi Đài Loan. Dì muốn thay đổi không khí.

Tuyên chép miệng:

- Tội nghiệp cậu Truyền.

- Hừ! Chẳng gì tội nghiệp hết. Cuộc đời là như thế. Phải biết sống cho mình. Hiểu không?

- Dạ hiểu.

Đóng cửa lại, Tuyên gọi điện thoại cho Ngọc Nga. Chuông reo khá lâu, con nhỏ mới nhấc máy.

Giọng ngái ngủ, Nga hỏi:

- Chúa nhật không có mục gì sao gọi điện ám tào vậy?

- Có một mình biết đi đâu bây giờ.

- Trời! Phải Bích Tuyên không nhỉ? Sao nói nghe thảm quá

Bích Tuyên chép miệng:

- Một mình thì nói một mình, sao lại thảm?

Nga cười:

- Tao quen thấy mày vênh váo, ngang ngược với bọn con trai rồi, nên không biết khi mày một mình trông thế nào.

Bích Tuyên khẽ gắt:

- Tao đang buồn đây.

- Buồn ai? Năng hả?

Tuyên ậm ừ:

- Buồn bản thân mình vô dụng, không khiến trái tim người ta rung động.

Nga kêu lên:

- Tao đã bảo tim ông Năng có chủ rồi mà.

- Có chủ thì đã sao, khi mối tình ấy đang rơi vào bế tắc? Tao muốn... giải phóng Năng bằng tình yêu của mình.

- Ghê nhỉ! Mày còn chờ gì mà không giải phóng?

Bích Tuyên ngập ngừng:

- Tao cần thông tin về Tường Thư. Mày giúp tao với?

Nga buông từng tiếng:

- Chuyện nhỏ! Cần thông tin gì tao sẵn sàng... bán. Hỏi đi!

Bích Tuyên đổi tay cầm điện thoại. Cô chột lúng túng vì câu hỏi cộc lốc của Nga.

Suy nghĩ cả phút, Tuyên mới lên tiếng:

- Tại sao mẹ Năng lại ghét Tường Thư?

Ngọc Nga nói:

- Chuyện dài lắm. Mà thật ra, Thư nó chả có lỗi gì với bác Liên. Chẳng qua tại bác ấy không ưa bác Vân, mẹ Thư. Hai bà mẹ là hai kẻ thù không đội trời chung.

- Sao... dữ vậy?

Nga đều giọng:

- Mẹ tao kể, hồi đó bác Liên và bác Vân cùng yêu một người. Gã đều ấy bắt cả hai tay nên bác nào cũng tưởng mình là người duy nhất của gã. Chẳng bao lâu, chuyện lỡ dở ra, hai bà... choảng nhau một trận tóe khói. Gã đều ấy bị kiểm điểm, chuyển sang cơ quan khác. Hai bà ở lại làm chung xí nghiệp, rồi mỗi bà có một ông chồng, nhưng đời đời không quên mối hận tình ngày xưa. Sau này, khi đã lập gia đình rồi, bác Vân đã tố cáo bác Liên ăn cắp giấy đánh máy đem bán, khiến bác ấy bị kiểm điểm, cuối năm bị hạ bậc thi đua. Nghe đâu xuất đi hợp tác lao động ở Đức của bác ấy rơi vào tay bác Vân. Cho nên mối thâm thù giữa hai người không bao giờ phai nhạt. Công bằng mà nói, so với bác Vân, bác Liên dữ hơn rất nhiều.

Bích Tuyên ngắt lời Nga:

- Nhưng tao có thấy bác ấy dữ đâu.

Ngọc Nga cười:

- Từ từ sẽ thấy. Mà không lo mất phần. Rồi sẽ có dịp bác ấy sẽ dữ cho mày hết hồn. Ba Năng còn bị bác Liên mắng như ăn cơm bữa nữa là.

Tuyên hỏi:

- Theo mày thì hận thù giữa hai bà mẹ sẽ không bao giờ được hoá giải và hai đứa con phải đau khổ vì chuyện đó sao?

- Đương nhiên rồi. Thư và Năng là Romeo và Juliette thời đại cơ mà. Tao nghĩ họ chả dại dột tìm đến cái chết mà sẽ tìm cách được sống với nhau.

- Nghĩa là cả hai từ bỏ gia đình mình?

Ngọc Nga chép miệng:

- Phải vậy thôi. Nếu tình yêu của họ mãnh liệt đến mức chấp nhận tất cả để có nhau.

Bích Tuyên lơ lửng:

- Chắc không mãnh liệt đến thế đâu.

Ngọc Nga hỏi:

- Mày căn cứ vào đâu mà nói thế?

- Linh cảm. Tao cho rằng Năng có tình cảm với tao, dù so với tình yêu Năng dành cho nhỏ Thư thì tình cảm ấy chả đáng bao nhiêu.

Nhưng tao thừa kiên nhẫn và quyết tâm chiếm lấy. Rồi Năng sẽ yêu tao cho mày xem.

Nga kêu lên:

- Đàn ông thiếu gì, sao lại chiếm của người khác? Hồi bé, gia đình tao cũng sống chung với gia đình Năng, gia đình Thư và gia đình Mai Hiền trong khu tập thể. Sau này, mỗi nhà dọn đi một chỗ, bọn tao không thân với nhau như xưa, nhưng vẫn giữ tình cảm tốt đẹp về nhau. Tao không thích mày chen vào giữa ông Năng và Tường Thư, dù tao biết hai người đang gặp nhiều khó khăn.

Bích Tuyên đốp chát:

- Tao không chiếm người đàn ông của ai hết. Năng chưa vợ, anh vẫn còn tự do để yêu và được yêu. Tao và Tường Thư đều bình đẳng ngang nhau. Ai giỏi sẽ có được Năng.

Ngọc Nga khó chịu:

- Tao không nghĩ mày thật lòng với Năng.

- Mày biết được suy nghĩ của tao sao?

- Chỗ bạn bè, tao lạ gì tánh háo thắng của mày. Mày sẽ chán khi có được Năng.

Tuyên khẽ cười:

- Lần này mày trật rồi. Tao thật lòng với anh ấy. Tụi tao sẽ là một cặp xứng đôi vừa lứa. Tao sẽ tranh thủ tình cảm của bác Liên. Và mày phải giúp tao điều đó. OK?

Nga im lặng, một lát sau cô nói:

- Xin lỗi. Tao không tham gia vào trò của mày đâu. Thôi, stop ngen.

Bích Tuyên hậm hực gác máy. Ngọc Nga đúng là... cà chớn. Thật không ngờ nó xem trọng Tường Thư hơn cô. Mà con nhỏ ấy có gì hay để Năng mê mết, Nga quý mến nó cơ chứ?

Bản chất nhỏ nhen, ích kỷ của Tuyên bỗng ùn ùn trỗi dậy. Cô vật vã trong bức tức, ganh tỵ. Hừ! Nhất định cô phải có bất cứ thứ gì cô đã muốn. Cô sẽ tiếp tục lấy lòng bà Liên, Năng rất sợ mẹ, chắc chắn anh phải nghe lời bà.

Bích Tuyên phẩn chấn với những tính toán trong đầu. Cô lên kế hoạch chăm sóc Năng trong mùa thi này. Cô sẽ trấn thủ mọi ngõ đường đi về phía trái tim Tường Thư, rồi Năng sẽ rẽ sang lối Bích Tuyên đứng chờ. Anh sẽ không có thêm lần nào nữa bỏ nhà đi vì Tường Thư nữa. Bích Tuyên không đời nào để chuyện ấy xảy ra nữa. Anh sẽ quên mối tình luôn khiến anh lo buồn ấy để chấp nhận mối tình khác đầy màu sắc quyến rũ hơn. Tuyên tin cô sẽ làm được điều đó.

Tình yêu sẽ đến

Chương 11

Lân đi tới đi lui trong bếp, miệng càu nhàu:

- Nấu có tí cháo mà cũng lâu lắc. Em sợ chị rồi.

Thư thảo nhiên:

- Muốn nhanh đã có cháo ăn liền đóng gói. Để chị nấu nhá. Năm phút là xong ngay.

- Hừ! Ác vừa thôi bà. Người ta bệnh mà cho ăn cháo ăn liền. Này!

Thị Nở còn biết nấu cháo hành ấy ghen.

Tường Thư ré lên:

- Vô duyên! Tự nhiên mang Thị Nở ra so sánh với chị mình. Tại ngày xưa chưa có cháo ăn liền, chứ nếu có, chị dám cá Thị Nở cũng cho Chí Phèo ăn cháo ăn liền.

Lân vênh mặt:

- Sao chị biết?

Tường Thư trề môi:

- Với mấy gã bợm nhậu, đâu cần phải tử tế.

- Anh Truyền không phải bợm nhậu.

- Vậy sao cả tuần nay chết chìm trong rượu?

Lân giải thích:

- Anh có chuyện buồn, phải mượn rượu để giải sầu.

Tường Thư khinh khỉnh:

- Chắc người yêu đi lấy chồng chứ gì. Đáng đời lắm.

Lân lắc đầu:

- Sao chị độc miệng thế cơ chứ. Trước nỗi đau của người khác, mình nên cảm thông để lỡ ngày nào đó... người khác sẽ cảm thông với mình.

Tường Thư trừng mắt:

- Mày trù chị gặp chuyện buồn à?

Lân so vai:

- Em không ác như chị.

Tường Thư liếc Lân một cái muốn rách mi mắt. Cô định nói vài ba câu nữa, nhưng thấy nồi cháo sôi, cô vội chạy tới bếp lửa rồi cho thịt nạc đã băm nhuyễn vào.

Điện thoại reo, Lân chạy lên nhà trên nghe. Lân xì xô xì xào một hồi rồi chạy xuống.

- Em phải tới nhà trọ ngay. Bạn em đau ruột thừa cần vào viện gấp.

Tường Thư hỏi ngay:

- Vậy còn cháo này thì sao?

- Thì chị mang sang cho anh Truyền.

- Thôi đi. Tao không phải nô tì.

Lân cau có:

- Chị có lòng thương người không?

- Với ai tao cũng có hết, trừ lão Truyền.

- Đúng là dở hơi. Anh ấy từng... cứu bồ chị. Nhớ không?

Thư ngang ngạnh:

- Quên tuốt luốt rồi.

Lân phát tay:

- Vậy chị mang cháo sang một lần cho nhớ. Anh ấy đang bệnh, chị nên mở lòng ra

Tường Thư cắn nhai:

- Phiền phức quá. Chắc tao không sao đâu. Đợi tới lúc mày về, lão chưa chết đâu mà lo.

Lân hạ giọng:

- Nói tới chuyện chết, em mới nhớ. Anh Hai anh Truyền từng chết bất đắc kỳ tử trong nhà đó. Chị không sang thăm chừng anh Truyền lỡ có bề gì, hồn ma bóng quế của anh sẽ theo chị suốt đời.

Thư giãy nảy:

- Cái thằng quỷ! Có im không thì bảo. Toàn nói chuyện xui xẻo.

Vươn vai răng rắc, Lân nói:

- Em đi đây. Chuyện ở nhà để lương tâm chị quyết định. Bạn em có một mình, em phải vào với nó. Này! Coi chừng cháo khét.

Tường Thư chạy vội tới bếp, cô khuấy nhẹ nồi cháo, nêm nếm, cho tiêu, bỏ hành ngò vào rồi tắt gaz. Thửa lúc cô loay hoay, Lân phóng xe vọt mất. Thư đi tới đi lui nhìn nồi cháo thịt thơm phức và bức mình.

Thật ra, Truyền chả làm gì để cô ghét hết, nhưng không hiểu sao mỗi khi gặp anh, cô luôn dè dặt và luôn ở thế thủ, dù chưa khi nào

Truyền có vẻ tấn công hay tán tỉnh cô. Ở anh, dường như cũng có một nỗi buồn nào đó, nếu không đã chẳng một mình sống trong ngôi nhà rộng thênh thang ấy.

Tường Thư bỗng nặng nề trước nồi cháo thịt. Trước sau gì cô vẫn phải mang qua cho Truyền nếu không thằng Lân lại bảo cô có một tấm lòng nhưng để gió cuốn đi mất rồi.

Múc cháo ra cái thố nhỏ bằng sứ, cô đẩy nắp đặt trên cái khay rồi bưng sang nhà Truyền.

Bấm chuông, đợi mất mấy phút mới thấy Truyền bước ra với gương mặt hết sức mệt mỏi.

Anh tỏ vẻ ngạc nhiên:

- A, là Thư à? Mời vào.

Thư lạnh nhạt:

- Không cần đâu! Tôi... tôi mang cháo sang cho anh đây. Cháo vừa mới nấu xong, còn nóng, anh Truyền anh... cho khỏe nhé!

Truyền có vẻ xúc động:

- Thật cực Thư quá!

- Đâu có gì!

Anh đỡ lấy thố cháo, giọng ngập ngừng:

- Cám ơn em nhiều lắm!

Ngay lúc đó có tiếng xe ngừng lại ngay cổng. Thư quay ra sau và thấy hai cô gái trên chiếc Future màu xám.

Cô gái cầm lái đeo kính mát gọng nhựa khá to tươi cười:

- Chào cậu Truyền...

Trong khi người ngồi sau có vẻ lớn tuổi hơn lại nhếch môi khinh khỉnh nhìn Thư. Dấu cái nhìn của cô ta sau cặp kính mát, Thư vẫn có cảm giác nó thật dữ dội và cũng thật bất lịch sự.

Gương mặt bơ phờ của Truyền như càng mệt mỏi hơn trước sự xuất hiện của hai người khách. Anh miễn cưỡng giới thiệu:

- Tường Thư, hàng xóm của anh...

Cô gái gọi Truyền là cậu kêu lên:

- Tường Thư à?

Rồi cô ta nhìn cô vừa sổ sàng vừa soi móng khiến Thư khó chịu.

Cô hất mặt lên nói với Truyền:

- Tôi về đây!

Hơi gật đầu chào hai người khách cho đúng lịch sự, Thư bước đi với cảm giác bị nhìn theo sau.

Cô nghe giọng phụ nữ ngọt ngào:

- Anh không cô đơn như em tưởng! Cũng mừng đấy! Có người đẹp ở cạnh bên cũng sướng chứ!

Tường Thư làm bầm một mình.

- Hừ! Đúng là làm ơn mắc oán.

Vào nhà, đóng sầm cửa sắt lại, Thư bực bội hết sức. Cô nhớ tới cái nhìn của con nhỏ gọi Truyền là cậu và thắc mắc. Sao con nhỏ ấy lại ngạc nhiên tới mức thảng thốt khi nghe đến tên cô nhỉ? Chẳng lẽ đã có lần nào đó Truyền nhắc đến Thư với họ à? Không lý nào... Cô chẳng là gì để hiện diện trong những câu chuyện của Truyền. Vậy tại sao?

Điện thoại reo. Cô nhắc máy. Giọng nhỏ Su Su eo éo:

- Chị Thư phải không? Lúc nãy anh Lân có điện cho em biết cậu Truyền bị bệnh và chị đã nấu hộ cậu em món cháo thịt. Cảm ơn chị! Thư khách sáo:

- Có gì đâu Su! Chỗ hàng xóm mà!

- Chị tốt bụng quá trời. Đúng là " họ hàng xa thua láng giềng gần ". Sáng nay mẹ em trực, em cũng bận quá nên chiều mới ghé thăm cậu Truyền. Chị làm ơn thỉnh thoảng sang coi chừng cậu em giùm.

Tường Thư kêu lên:

- Trời ơi! Cậu Truyền chớ có phải con nít đâu mà bảo chị coi chừng.

Su Su ngập ngừng:

- Mẹ em nhờ chị coi chừng người bệnh ấy. Đúng ra phải nhờ anh Lân, nhưng anh lại bận vào nhà thương với bạn...

Thư nhỏ nhẹ:

- Chị vừa mang cháo sang, thấy cậu Truyền vẫn khỏe như... voi.

Giọng Su Su hạ thấp xuống như thì thầm:

- Đành là vậy, nhưng mẹ em lo lắm. Nhà em từng có một người cậu đang khỏe mạnh thế mà lại nằm ngủ một giấc ngàn thu ấy. Ở một mình nguy hiểm lắm!

- Cậu Truyền đang có khách chớ không cô đơn đâu. Cậu em đang trò chuyện với hai nàng tiên xinh đẹp và chẳng về gì bệnh hết.

Su Su ngạc nhiên:

- Hai cô tiên nào vậy, chị Thư biết không?

Thư trả lời:

- Thật tình chị không biết!

- Phải họ đi chiếc Future màu xám không?

- Đúng rồi!

Su Su hậm hực:

- Vậy là yêu quái chớ không phải tiên đâu. Em ghét họ lắm!

- Họ là ai? Sao em lại ghét?

- Là bồ của cậu Truyền tên Thúy Ái. Chắc bà tới với nhỏ cháu. Hai dì cháu đều dễ ghét như nhau. Bà Ái chỉ giỏi làm khổ cậu Truyền không thôi. Hừ! Cậu Truyền đã cương quyết nói lời chia tay, vậy sao bà ta còn đến làm gì nữa? Chẳng lẽ bà muốn hai người tiếp tục?

Thư tò mò:

- Sao lại phải chia tay, buồn vậy?

Su Su thở dài như bà lão:

- Chuyện dài dòng lắm chị ơi! Nhưng chia tay đôi khi là hay, dầu có buồn đôi chút. Cậu em quyết định thế là đúng. Gia đình em ủng hộ đấy! Rồi em sẽ kể chuyện dài nhiều tập về tình yêu của cậu Truyền

cho chị nghe.

Tường Thư cười nhẹ:

- Em không sợ bị cậu ấy mắng nhiều chuyện sao?

Su Su khịt mũi:

- Em chỉ nói đúng sự thật nên chả phải sợ gì hết. Mà thôi em còn phải học bài. Thư giãn này giờ bớt căng thẳng rồi. Chị nhớ để ý cậu em nha. Bye!

Gác ống nghe, Thư lên lầu. Ra balcon cô kín đáo nép sau gốc cột nhìn sang nhà Truyền đúng lúc Thúy Ái bước ra sân.

Trên tay cô ta và người cháu là hai cái vali. Giọng rin rít, Ái bảo:

- Kể như xong. Em mang những thứ của em về. Xem như chúng ta chả còn nợ gì nhau.

Truyền làm thinh chẳng nói tiếng nào. Ngay lúc ấy Thư nghe giọng cô cháu gái:

- Cậu Truyền ơi! Phải mẹ của Tường Thư là bà Vân không?

Đang trầm ngâm với những suy nghĩ của mình. Truyền vẫn phải nhú mày vì ngạc nhiên:

- Đúng rồi! Sao cháu biết?

- Bí mật! Cháu không nói đâu. Mà chị Thư rất thường sang nhà cậu?

- Làm gì có!

Thúy Ái gắt:

- Cháu hỏi những câu thừa thãi ấy làm chi. Nhà này trống, ai muốn sang lại không được.

Bích Tuyên cười cười:

- Cháu không hỏi vì dì đâu, xin đừng khó chịu.

Hai người ngồi lên xe. Thư cố nhìn để ghi nhớ hai gương mặt ấy và không hiểu mình làm thế với mục đích gì. Chỉ biết rằng cô cháu gái Thúy Ái khiến Thư thắc mắc quá chừng.

Họ về khá lâu rồi như Truyền vẫn ngồi hút thuốc ngoài sân. Chắc hẳn anh đang đau khổ?

Chia tay một cuộc tình đầu với bất cứ lý do gì chắc chắn người ta vẫn buồn phiền, ray rứt nhiều hơn vui. Mà sao đang yêu nhau lại phải chia tay khi không bị một khó khăn trở ngại nào phân cách nhỉ?

Tường Thư không hiểu nổi. Cô đặt hoàn cảnh của mình vào hoàn cảnh Truyền và thấy tiếc. Cô sẵn sàng hy sinh tất cả để được có Năng nhưng không được, vậy mà anh ta lại sẵn sàng nói lời chia tay với người yêu. Cô ta cũng chẳng tỏ vẻ gì buồn hết. Sao họ lại dễ dàng yêu rồi bỏ nhau thế nhỉ?

Thư chống tay tư lự. Điện thoại lại reo. Lần này là của Lân. Nó lên giọng:

- Chị mang cháo sang cho anh Truyền chưa?

Tự dưng Thư cúi kinh:

- Rồi! Nhưng lão có thèm ăn đâu mà mày lo.

- Sao chị biết anh không thèm?

Thư bấu môi:

- Hừ! Nãy giờ lão ngồi một đống ngoài sân kia kìa. Cháo chắc chắn đã nguội hết rồi.

- Chị đã nói gì khiến anh tự ái vậy? Em đã bảo chị bớt chanh chua đi một chút mà...

- Tao có chanh chua đâu. Thôi không thèm nói nữa, lão ăn hay không mặc xác. Xem ra mày lo cho người dưng hơn chị ruột nữa.

Thấy ghét! Nhìn lão chả có vẻ gì bệnh cả. Chắc xạo rồi.

Không để Lân nói thêm lời nào, Thư cúp máy, lòng ám ức vô cùng.

Cô có mắc nợ Truyền đâu, tự nhiên hết nhỏ Su Su tới Lân cứ buộc cô vào hần mới ghét chứ!

Ra ban công nhìn sang nhà Truyền, Thư không thấy anh ta. Chắc Truyền vào trong rồi. Nếu theo như lời nhiều chuyện của nhỏ Su Su thì cỡ lẽ Truyền đang đau khổ vì chia tay người yêu chứ chắc chả bệnh gì đâu.

Gạt mọi bức dọc về Truyền sang một bên, Thư ngồi vào bàn học.

Môn kinh tế luôn là thứ khó nuốt đối với cô. Mồm rỉ rả đọc, tâm trí lại trôi về đâu, Thư nhoir lên nhoir xuống vẫn chưa thuộc một trang.

Đầu óc hay lo ra của cô lại thả trôi về Năng. Giờ này chắc anh đang ở lớp. Năm cuối cùng anh phải căng đầu ra để học, thật tội nghiệp.

Giá như Thư có thể san sẻ cực nhọc bớt cho Năng nhỉ? Nghe Mai Hiền nói nhà Năng đang xây lại. Không biết việc học hành ăn ở của anh thế nào đây. Giá như mẹ không cấm cản, Năng được sang nhà cô học thì có phải tốt cho anh không.

Chuông điện thoại lại reo. Thư nhấc máy và nghe giọng Su Su hốt hoảng:

- Chị Thư ơi! Cậu Truyền có ở nhà không? Sao em gọi mãi chẳng nghe chuông réo gì vậy? Lẽ nào ông nghe điện thoại bị gác chệch choạng hay cậu em đang nói chuyện với ai. Lúc sáng nay Lân điện cho em hay cậu Truyền bị cảm em thấy lo lo rồi, bây giờ chả biết cậu ấy đang làm sao nữa.

Tường Thư nhúu mày:

- Cậu Truyền có nhà mà!

Su Su lo lắng:

- Sao em gọi điện hoài mà không được kìa

- Chị làm ơn sang bên ấy coi cậu em làm gì mà gác điện thoại. Được

không chị?

Tường Thư ngập ngừng:

- Chị sẽ gọi cửa, chờ đầu vào trong được. Nhưng Su Su cứ tiếp tục điện thoại thử xem. Có thể cậu ấy ngủ nên gác điện thoại không chùng.

Su Su chép miệng:

- Đáng sợ nhất là ngủ quên đó. Em bị ám ảnh về chuyện ngủ quên đến kiếp sau của cậu Côn lúc trước lắm. Chị làm ơn qua xem giùm. Em sẽ đến ngay mà.

Tường Thư trấn an con nhỏ:

- Chắc không có gì đâu. Em đừng cuống lên. Chạy xe nhớ cẩn thận. Chị sang nhà cậu em ngay đây.

Nói là sang ngay nhưng Tường Thư vẫn còn ngần ngại chưa muốn. Thật là bực khi phải mắc mớ tới gã lảng giềng khó ưa này. Gã còn tiếp khách được thì bệnh hoạn gì mà Su Su lo chứ. Thư vừa càu nhàu một mình vừa mở cổng sang bấm chuông nhà Truyền. Cô nhấn mấy hồi ngắn, rồi liên tục mấy hồi dài vẫn không động tĩnh gì cả. Sốt ruột Thư quay trở về. Cô bắt ghế đứng lên khỏi hàng rào, thò đầu qua bên nhà Truyền gọi thật to. Khàn cả tiếng vẫn không nghe trả lời. Thư chợt thấy lo.

Anh trai Truyền từng đột tử trong khi ngủ ở ngôi nhà này. Nhớ anh ta cũng vậy thì sao? Tường Thư lạnh người với suy nghĩ vừa thoáng qua

Chắc Thư phải liều mạng nhảy rào sang bên ấy xem Truyền thế nào, chứ không thể đợi tới lúc nhỏ Su Su tới được. Nghĩ là làm ngay, cô nín thở, thót bụng bám vào rào. Buông mình té cái bịch xuống lớp lá khô mục, Thư thở hổn hển khi chống tay dưới đất gượng ngồi lên. Đứng dậy, phẩy tay chân, cô đi vào nhà Truyền, vừa đi cô vừa gọi tên anh. Phải nói ngôi nhà này quá rộng, phòng khách thênh thang với cả một kệ rượu Tây sang trọng. Dàn máy hát đĩa mới và một chồng với số đĩa CD. Ấy vậy mà dường như Thư chỉ nghe mỗi bài nhạc cũ xì "Love Story" vang lên thôi. Nghĩ cũng lạ đấy!

Biết là Truyền ở trên lầu, Thư lên cầu thang, cô thò đầu vào phòng Truyền nhưng không thấy anh đâu. Tường Thư ngần ngại rồi bước vô đại. Ngay lúc ấy cửa buồng tắm xịch kéo ra, Truyền xuất hiện với chiếc quần lót nhỏ xíu trên người và một cái khăn tắm trên vai. Hai người đứng chết sững vì bất ngờ. Mặt đỏ ửng rồi tái xanh, Thư quay ngoắt đi. Cô vái trời dưới đất nứt ra để cô chui xuống cho đỡ xấu hổ. Truyền cũng quê không kém, anh luống cuống chui lại vào buồng tắm.

Tường Thư chạy tuốt xuống nhà. Cô giận mình bộp chộp đã hành động dở khóc dở cười như vừa rồi. Thư ước đến phát cáu được. Giờ muốn về nhà chỉ có nước leo rào vì cổng vẫn khoá, Thư tưởng tượng ra bộ mặt có nụ cười nhếch mép của Truyền mà nóng ran cả người. Cô đi tới đi lui trên sân và quyết định leo rào về khi thấy dáng Truyền trên hành lang.

Anh đang hấp tấp đi về phía cô, giọng lo lắng:

- Trời ơi! Leo trèo chi vậy? Coi chừng té đó.

Nghe Truyền nói, Thư càng luống cuống lên, thay vì nhẹ nhàng tuột xuống, cô bậm môi buông tay và rơi xuống sân xi măng nhà mình như mọt rụng.

Vừa đau, vừa xấu hổ, Thư đứng dậy không nổi. Cô đành ngồi luôn dưới đất và nghe chân nhói buốt lên tận óc.

Tường Thư buột miệng:

- Ôi, đau quá!

Từ bên nhà mình, Truyền nhảy sang nhanh như... khỉ. Anh hốt hoảng:

- Thư đau ở đâu?

Tường Thư nhăn nhó ôm chân trái:

- Cái chân tôi... ui da.. chắc gãy rồi.

Truyền vội nâng chân Thư lên. Cô đẩy tay anh ra rồi nhồm dầy, nhưng không được. Mắt cá chân cô trong tích tắc đã sưng phù lên.

Truyền buột miệng:

- Bong gân rồi.

Vừa nói, anh vừa nâng nhẹ vào chân cô, Thư lại ré lên:

- Ui da!

Truyền nói như ra lệnh:

- Yên nào! Tôi bế em vào nhà.

Rồi không để Thư kịp phản đối, anh nhấc bổng Thư lên. Cô có muốn đẩy anh ra cũng không kịp. Thư đành phải vòng tay ôm cổ Truyền, mắt nhắm lại để khỏi nhìn thấy gương mặt dễ ghét của anh. Nhưng chính vì nhắm mắt Thư lại thấy Truyền rõ hơn. Cô như nghe được nhịp đập hối hả của trái tim anh. Sau cái áo thung, thân thể Truyền mát rượi, còn thơm mùi xà bông, khiến Thư như mụ mẫm cả người. Cô đã từng rất gần gũi với Năng, nhưng chưa bao giờ như vậy. Cảm giác lạ lẫm khiến Thư như bồng bênh theo nhịp chân Truyền. Từ sân vào phòng khách đâu có bao xa, sao Thư tưởng như Truyền đi mãi không tới nơi. Cô cựa quậy, vô tình mặt càng áp sát vào ngực anh, xấu hổ Thư đành trăn mình nằm yên cho Truyền bế.

Cuối cùng anh cũng vào tới nhà. Rất cẩn thận, anh nhẹ nhàng đặt cô

xuống salon, giọng trấn an:

- Không sao đâu. Em đừng sợ.

Thư bước bình:

- Tôi đâu có sợ.

Truyền hơi nhếch môi:

- Tôi... nghe thấy tim em đập mạnh, còn người thì run lên đây này.

Hãy bình tĩnh thở sâu vào.

Tường Thư mím môi liếc anh một cái đầy căm ghét rồi nhìn xuống chân mình. Vừa tức thời nó đã sừng đỏ lên.

Thư kêu to khi Truyền động vào:

- Ui da! Đau quá!

Rồi cô ăn vạ:

- Tất cả cũng tại anh. Tôi hông biết đâu.

Truyền nhỏ nhẹ:

- Nhà em có dầu không? Phải xoa bóp ngay mới được.

Tường Thư tức tối:

- Không cần. Anh về đi. Su Su sắp tới rồi đó. Hừ! Con bé điện thoại nhưng máy nhà anh bị nghẽn, con nhỏ sợ cậu nó có mệnh hệ nào, nên nhờ tôi qua xem. Tôi nhấn chuông tới sát tường gọi khan tiếng mà chả thấy động tĩnh gì. Tôi không biết anh... mắc dịch mắc gió thế nào, đành leo rào sang. Hừ! Đúng là xúi quẩy. Phải anh... có sao tôi cũng hông tức.

Truyền chắc lưỡi:

- Tôi rất tiếc đã là nguyên nhân khiến Thư bị bong gân. Sao không đợi tôi mở cửa mà vội vã leo về như vậy?

Một lần nữa mặt Thư đỏ lên khiến Truyền không muốn cũng phải tủm tỉm cười.

Thư đay nghiến:

- Anh khoẻ như... voi mà thằng Lân bảo tôi phải nấu cháo rồi mang sang cho anh. Anh đúng là giỏi đóng kịch, để người khác phải lo lắng cho mình. Lẽ ra tôi phải biết anh khó lòng bị bắt đắc kỳ tử chứ. Hừ! Chả ai đang ốm mà dám đi tắm. Tôi đúng là bị lừa

Bỏ qua những lời chì chiết của cô, Truyền nói:

- Phải xoa dầu ngay mới được. Để tôi...

- Tôi không phiền anh đâu. Về cho rồi.

Vừa nói, Thư vừa chống tay đứng dậy, nhưng cái chân trái đau nhói khi cô vừa chạm đất. Cô khụy xuống đúng lúc Truyền đưa tay đỡ.

Anh nhỏ nhẹ:

- Đừng bước nữa. Tất cả lỗi tại tôi. Tôi vờ đóng kịch bệnh hoạn, khiến em phải bận tâm, phải leo rào sang. Tôi... tôi làm em xấu hổ

phải vội vã leo rào về và té bong gân. Lỗi tại tôi tất cả. Bởi vậy em phải để tôi chăm sóc chứ. Nào dầu để ở đâu?

Tường Thư cắn môi:

- Trên tủ thuốc ở dưới bếp.

Truyền đứng dậy:

- Vậy có phải ngoan không?

Thư làm thinh. Cô tựa lưng vào ghế, mắt nhắm lại. Trời ơi! Sao tự nhiên lại xui xẻo thế này. Thế nào cô cũng bị mẹ mắng vì tội leo rào sang nhà Truyền. Bà mà biết cô nhìn thấy anh vừa trong nhà tắm đi ra thì... thì... Ôi trời! Toàn chuyện bá vớ ở đâu lại vầy vào mình. Với cái chân này làm sao đi đứng, làm sao đến lớp đây chứ. Rồi đi chợ nấu cơm, phục vụ cả nhà nữa. Mẹ sẽ mắng cô chết thôi.

Tường Thư rầu rĩ, cô ân hận vì lòng tốt của mình đối với Truyền đã đem tới hậu quả tai ác này.

Trở ra với chai dầu xanh trên tay. Truyền ngồi xuống kế Thư. Anh đặt chân cô lên ghế và nghiêm nghị:

- May mà không bị gãy chân đó.

Tường Thư làm thinh, Truyền hỏi:

- Đang sợ bị mẹ mắng phải không?

- Chắc chắn là bị mắng rồi.

Truyền nhẹ nhẹ bóp chân cho Thư.

- Tôi sẽ có cách nói với cô Vân, em yên tâm đi. Sẽ không bị mắng đâu.

Tường Thư cảm thấy dễ chịu, đầu óc cũng bớt căng thẳng. Cô len lét nhìn Truyền và buột miệng:

- Thật ra, anh có bệnh không?

Truyền thành thật:

- Tôi chỉ cảm nhẹ, không ngờ Lân lại quan tâm đến tôi để xảy ra nhiều chuyện như vậy.

- Anh đã ăn cháo chưa?

Truyền cười:

- Rồi. Ngon lắm. Cám ơn em đã vì tôi.

Tường Thư rút chân lại, cô bĩu môi:

- Xì! Hồng dám vì anh đâu. Chẳng qua vì anh từng giúp tôi giữ bí mật chuyện ở quán.

Truyền nhíu mày:

- À, thế Thư và cậu ta sao rồi? Thịnh thoảng vẫn đi cà phê đấy chứ.

Mặt xiù xuống, Thư nói:

- Anh thừa biết mẹ tôi không bằng lòng mà còn vờ hỏi. Đúng là giả dối.

Truyền thần nhiên:

- Nếu cô Vân bằng lòng, thì uống cà phê là chuyện bình thường. Tôi hỏi làm chi nữa. Tôi tò mò muốn biết em có... vì yêu bất chấp tất cả không ấy chứ.

Tường Thư vênh mặt lên:

- Anh nghĩ tôi sẽ thổ lộ bí mật của mình sao? Lần trước vì bất đắc dĩ tôi phải chịu.

- Biết đâu chừng. Vì cần có người tâm tình vẫn nhẹ lòng hơn phải giữ trong tim những nỗi niềm riêng.

- Nhưng còn tùy người để mình có thể tâm sự là ai kia

Truyền nheo mắt:

- Tôi là người biết giữ bí mật. Đúng không?

Tường Thư nói:

- Cho là thế đi. Nhưng tôi có biết gì về anh đâu.

- Tại em không muốn biết đó thôi. Tôi không đến nỗi dễ ghét như em từng ghét đâu. Nào đã thấy bọt đau chưa?

Thư chớp mí:

- Chưa. Mà hình như nó càng lúc càng đau.

Truyền bảo:

- Có những thứ thuốc dán đặc trị bong gân của Trung Quốc. Tôi sẽ đi mua ngay.

Tường Thư nói:

- Cám ơn. Anh có tốt cỡ nào, tôi cũng ghét anh như đã ghét.

Truyền lắc đầu cười:

- Nếu nghĩ tôi tốt để được em thương thì em đã làm. Tôi không có ý tán tỉnh em đâu. Bởi vậy, cứ thoải mái khi gặp tôi cô nhỏ a.

Tường Thư đỏ mặt vì bị Truyền hiểu thấu tim đen, nhưng vốn bướng bỉnh, cô đâu thể nào để anh nói như thế. Thư chưa kịp... phản pháo thì chuông gọi cửa bên nhà Truyền reo vang.

Anh nhú mày:

- Chắc con nhỏ lắm chuyện Su Su tới, để tôi về mở cửa đã.

Dứt lời, Truyền ra sân phóng vèo qua nhà mình. Tường Thư nhòm người đứng dậy và buột miệng rên khi chân cô đau buốt.

Đúng là khổn khổ! Thư mím môi để khỏi rủa Truyền. Gã láng giềng ấy quả là oan gia của cô mà. Dù gã đã hứa sẽ có cách nói với mẹ để Thư không bị mắng, cô vẫn thấy lo. Ai mà biết được mẹ sẽ nổi cơn tam bành theo kiểu nào, mà dầu kiểu nào Thư cũng thấy tức khi nghĩ tất cả vì gã mà cô phải gánh chịu hậu quả xấu như vậy. Ôi! Sao lúc này cô lại bộp chộp thế nhỉ? Càng nghĩ, Thư càng giận bản thân.

Cầm chai dầu xanh, Thư xoa xoa và tự bóp nhè nhẹ bàn chân mình

và nhớ Năng. Giá mà người bế cô vào nhà, rồi bóp chân cho cô lúc này là Năng chứ không phải Truyền thì có phải quá ư lãng mạn không? Khẽ nuốt tiếng thở dài, cô cà nhắc lê từng bước xuống bếp và muốn khóc.

Tình yêu sẽ đến

Chương 12

Thúy Ái rít thêm một hơi thuốc nữa rồi bỏ hẳn điều thuốc còn gần phân nửa vào gạt tàn. Giọng thoải mái, cô bảo:

- Năng cứ tự nhiên nhé. Trong tủ lạnh thức ăn thức uống có đủ, cứ xem như đây là nhà mình. Dì phải đi có tí chuyện.

Năng mỉm cười:

- Vâng ạ.

Rồi anh lẹ làng dắt chiếc Future ra đường cho Ái. Đợi cô phóng xe đi xong, Năng kéo cửa sắt gài chốt cửa lại. Căn nhà trở nên biệt lập hẳn với thế giới bên ngoài. Ở đây, Năng tha hồ học mà chẳng sợ bị làm phiền. Chẳng là nhà của anh đang xây lại, mẹ gọi anh cho Bích Tuyên, bà tin cô sẽ giúp anh một chỗ yên tĩnh để học hành. Ngày thi đâu còn bao lâu, lẽ ra bà chờ Năng thì xong mới sửa nhà, nhưng trăm sự cũng tại thầy bói. Mẹ đi coi bói và thầy phán phải làm nhà tháng này, thế là bà nghe lời thầy rậm rập vì muốn phát tài phát lộc theo lời thầy.

Trong gia đình mẹ là người có quyền nhất, ba anh và anh chỉ biết tuân lệnh. Lần này cũng vậy, sửa nhà là chuyện quan trọng cơ mà. Trái ý bà, nhớ có chuyện gì thì biết...

Ngồi xuống salon, Năng nhip chân theo bản nhạc thịnh hành vang ra từ dàn CD. So về mọi thứ, gia đình Tuyên đều hơn hẳn gia đình anh. Lắm lúc Năng nghĩ không ra lý do Tuyên thích mình, một gã Trần Minh khổ chuỗi so với gia đình cô.

Mẹ đã xa xôi bảo anh rằng bà rất quý Bích Tuyên, rồi kể ra hàng lô hàng lốc những cái anh sẽ có được nếu Năng cũng quý Tuyên.

Anh thừa hiểu mẹ muốn gì mà. Năng chột khẽ thở dài. Cuộc sống ở ạt thời nay khiến người ta phải nhiều toan tính. Cả khi yêu cũng thế. Bọn thằng Chương, thằng Tài nói trại đi " Yêu nghĩa là phải biết nói rất tiếc ".

Chương giải thích: Người ta tiếc vì phải lựa chọn. Có thể nó đúng khi

làm Năng phải suy nghĩ về sự lựa chọn khi yêu. Yêu mà nặng nề quá, mệt nhọc quá thì tốt nhất là đừng nên yêu nữa. Hãy đến với một tình yêu khác thoải mái hơn, không thích sao?

Trước đây, Năng chỉ biết mỗi Tường Thư, anh yêu mỗi mình cô, dù tình yêu ấy toàn chồng gai, trắc trở, Năng vẫn không thể quên Thư. Giờ anh quen thêm Bích Tuyên, với những ưu ái chiều chuộng Tuyên dành cho mình, Năng chợt nhận ra, thế gian này không phải chỉ mỗi mình Tường Thư yêu anh, người khác còn yêu anh hơn cả cô.

Có thể anh đã thay đổi, nhưng biết sao hơn khi anh không muốn thế. Khổ nổi, trước một cuộc tình, khó có kết thúc tốt thì "Yêu nghĩa là phải nói rất tiếc", chắc chắn phải xảy ra.

Năng thở dài, anh nhớ tới gương mặt đầm nước mắt của Thư, nhớ tới những lời thề thốt hứa hẹn: "Yêu cho tới kiếp sau, yêu bất chấp trở ngại nào..." mà buồn. Giá như có kiếp sau nhỉ.

Bích Tuyên nhí nhảnh bước xuống những bậc thang. Trông cô thật xốn mắt, Năng vội nhìn lên trần nhà, nơi chùm đèn đất tiền được treo như để khoe sự giàu có của chủ nhân.

Thừa biết Năng đang cố tránh cái đèn hai dây hơi mỏng của mình, nhưng Tuyên vẫn vờ vĩnh:

- Anh tìm gì ở chùm đèn vậy?

Năng đáp:

- Anh thắc mắc không biết có bao nhiêu con thiêu thân chết vì chùm đèn pha lê này.

Bích Tuyên ngồi xuống kể anh:

- Thiêu thân không bay vào nhà em được đâu. Hơn nữa, chùm đèn ấy đâu phải một cái bẫy, nó đâu có nguy hiểm.

- Thế trong nhà em cái gì là bẫy, cái gì mới nguy hiểm làm ơn cho anh biết. Không thôi lờ ngó, cù lùn như anh dễ sa bẫy lắm.

Dí tay vào trán Năng, Tuyên ngáy:

- Xì ! Hồng dám anh lờ ngó, anh cù lùn đâu. Người ta bảo: "Lù đủ vác lu mà chạy" là anh đó.

Năng bật cười:

- Nói vậy, tội anh quá. Lỡ dì Ái nghe chắc không cho anh tới đây nữa.

Tuyên so vai làm cái dây áo nhỏ xíu trượt xuống cánh tay cô:

- Anh không phải lo dì Ái. Dì em sống như Tây ấy mà. Nhưng... Tây cỡ nào bị tình phụ cũng đau

Năng nhú mày:

- Bị tình phụ à? Anh không tin chút nào. Trông dì ấy thế kia...

Bích Tuyên ngắt lời Năng:

- Em nói thật đó.

Nhìn Năng với cái nhìn dò xét đầy toan tính, Tuyên trầm giọng kể:

- Dì Ái quen cậu Truyền từ hồi hai người còn ở bên Úc. Tính ra, mỗi tình này cũng gần ba năm chớ đâu có ít. Em cứ tưởng sớm muộn gì cũng dự đám cưới hai người, ngờ đâu mới đây ông Truyền lại trở mặt. Ông ta quen một con bé trạc tuổi em, con bé ấy ở sát bên nhà ông ta.

Bích Tuyên chợt ồ lên như vừa nhớ ra điều gì.

- À, con bé ấy cũng tên Tường Thư, giống tên người yêu của anh.

Tên ấy lạ và khá hiếm, vậy mà cũng trùng. Đúng là ngẫu nhiên thú vị. Năng nhúm mày, anh chợt quan tâm những lời Tuyên nói:

- Nhỏ Tường Thư ấy bỏ bùa ông Truyền bởi vậy ổng mới xù dì Ái, dì em buồn quá đành xin đi làm ở Đài Loan chớ không chắc hai người đã tiến tới rồi. Người ta nói: " Nhất cự ly, nhì tốc độ " Quả thật không sai, Tường Thư ở sát vách cậu Truyền, nó tán công cậu ấy bằng tốc độ ánh sáng, cậu ấy bỏ dì Ái cũng phải. Cách đây vài hôm, em đưa dì Ái tới nhà cậu Truyền, em gặp con bé đang ở trong phòng của cậu ấy, nó nấu cháo mang tới tận giường dù cậu Truyền chỉ cảm sơ vì uống rượu. Con bé đúng là biết chiều người.

Năng liếm môi:

- Nhà cậu Truyền ở đâu?

- Ở bên quận bảy, thuộc khu đô thị mới. Khu đó còn vắng, nhà cửa chẳng bao nhiêu.

Năng nhồm dậy, nhìn Tuyên trân trối:

- Nhà tay Truyền đó trước đây từng có người chết phải không?

Bích Tuyên tròn xoe mắt:

- Đúng rồi. Sao anh biết? Chẳng lẽ Tường Thư đó là... là...

Năng vội vã lắc đầu:

- Không phải.

Bích Tuyên hỏi tới:

- Vậy sao anh biết cậu Truyền?

Năng ngập ngừng:

- Anh đâu có biết ông ta đâu, dường như dì Ái có nói về chuyện này, căn nhà ông Truyền đang ở bán không được vì đã có người chết chớ gì.

Bích Tuyên kéo dài giọng:

- Vậy sao? Thế mà em lại nghĩ anh nghe ai kể chứ. Em mừng cho anh vì nhỏ Tường Thư đó không phải người anh yêu.

Năng làm thinh. Tuyên nghiêng đầu tựa vai anh:

- Nhắc tới người yêu, anh chạnh lòng à? Có cần gọi điện không, em gọi hộ cho.

Năng nhún vai:

- Cám ơn. Anh biết cách liên lạc với Thư mà.

Tuyên lại hỏi:

- Anh biết tại sao bác Liên ngăn cấm anh và Tường Thư không?

- Biết chứ. Hai bà mẹ không ưa nhau, bọn anh phải lãnh đạn.

- Tại sao các cụ lại ghét nhau, chắc chắn anh không biết.

Thấy Năng im lặng, Tuyên nhấn mạnh:

- Tất cả cũng bởi một chữ tình.

Năng kéo Tuyên dậy:

- Em biết gì mà lấp lửng như thế?

Bích Tuyên cười cười:

- Em đùa chứ có biết gì đâu.

Vòng tay ôm ngang lưng Năng, Tuyên hỏi:

- Tường Thư hơn em ở điểm nào hở?

Năng nói:

- Anh không thích so sánh.

- Nhưng anh thích có em bên cạnh, đúng không?

- Đàn ông nào không thích được chăm chút chiều chuộng bởi một người đàn bà chứ

Bích Tuyên nheo nheo mắt:

- Cậu Truyền cũng nói như anh, cậu trách dì Ái coi công việc bạn bè nặng hơn cậu ấy bởi vậy khi gặp Tường Thư, cậu ấy đã bị chinh phục ngay. Suy cho cùng, con bé ấy cao tay ản thật. Em phải học hỏi nó, cố hết sức chăm sóc anh. Không cần anh yêu, em chỉ cần anh thích là đủ rồi.

Vừa nói, Tuyên vừa kéo đầu Năng xuống thấp, cô áp môi mình vào môi anh và hôn một cách thắm thiết. Những lần trước, dù không yêu, Năng vẫn thích và đáp lại nồng nhiệt, nhưng hôm nay thì không, anh hờ hững đẩy nhẹ Tuyên ra.

Bích Tuyên cười nhạt, cô đứng dậy đi vào bếp mang ra hai lon bò húc:

- Uống đi để sung sức mà học. Em sẽ không làm phiền anh nữa đâu.

Năng biết mình sẽ không học vô bởi những lời Tuyên vừa kể. Anh bực bội mở nắp lon và ngửa cổ tu một hơi.

Lần đó, Thư bảo ba mẹ cô và thằng quý Lân rất có cảm tình với gã hàng xóm, trong khi cô rất ghét gã ta.

Có thật như thế không, hay Thư nói dối vì ngại Năng ghen? Hừ !

Nghĩ đời thật trở trêu. Anh cũng đang có một cô gái khác, thì sao đi

trách Tường Thư khi cả hai đều không thể chờ nhau mà hoá đá? Năng nốc thêm một ngụm nước nữa. Thế mới biết anh và Tường Thư chả yêu nhau nhiều như cả hai vẫn tưởng đâu. Đúng là:

Tiếc thay duyên Tấn phận Tần

Chưa quen đã lạ chưa gần đã xa

Năng tức tối bóp mạnh hộp lon. Hừ ! Lẽ nào Thư phản bội anh khi ở lần gặp vừa rồi cả hai đều hẹn hò " Yêu mãi tới kiếp sau ". Nếu đúng như Thư đã thay lòng thì anh thật ê mặt khi người cho anh biết chuyện là Bích Tuyên. Qua cách nói lơ lửng vừa rồi, Năng dám chắc Tuyên nắm rõ mối quan hệ của Tường Thư và Truyền. Bích Tuyên đang cười vào mũi anh đấy. Thật là nhục. Tự ái bỗng bốc lên khiến Năng nóng nảy. Anh dần mạnh lon bò húc đang uống dở xuống bàn rồi nằm vật ra salon.

Cơn ghen âm ỉ hành hạ Năng khiến anh muốn đập phá cho hả. Anh có nên gặp Thư để hỏi rõ chuyện này không? Chắc là không vì thế nào cô cũng chối, giống như anh đã chối khi Thư hỏi anh về mối quan hệ với Bích Tuyên. Lẽ nào tình yêu của hai người đã rơi vào giai đoạn sau cùng?

Ngần ngừ một chút, Năng chụp điện thoại và nhấc số. Nghe giọng ồm ồm, anh biết là Lân. Năng từ tốn:

- Anh Năng đây. Lân cho anh gặp chị Thư một chút.

Đầu dây bên kia hoàn toàn im lặng. Rồi giọng Lân bật ra:

- Chị Thư không có ở nhà. Mà anh gặp chị ấy làm gì, làm ơn để chị tôi yên đi, không thôi mẹ anh la toáng lên.

Năng ngập ngừng:

- Anh muốn biết dạo này Thư ra sao?

Lân nói một hơi:

- Chị ấy vui. Xin anh đừng nghĩ thế giới này chỉ mình anh là xứng đáng để chị Thư yêu. Vẫn còn nhiều người khác đấy. Chị tôi không cô đơn đâu. Thôi nhé.

Năng lăm bầm máng Lân. Thằng quỷ nhỏ đúng là dễ ghét. Hồi còn bé xúu ở khu tập thể nó đã là một thằng khó ưa, lúc nào cũng khóc nhè nhệ và Năng không bỏ qua cơ hội nào dù nhỏ để trêu cho nó khóc to hơn.

Giờ thì Lân trêu lại anh. Giá mà Năng có thể cho nó vài cái cốc như ngày xưa nhỉ.

Bộ óc vốn tưởng tượng phong phú của anh không chịu nằm yên khi gặp chuyện. Nó bắt đầu tưởng tượng để cuối cùng Năng đưa ra kết luận chắc Tường Thư đã có một tình yêu mới. Cô thật đáng trách khi tình yêu đó cô có bằng cách quyến rũ người yêu của kẻ khác.

Năng đau đớn ôm đầu. Tại sao Tường Thư, con thỏ bạch ngâi thơ của anh lại trở nên cáo già như thế?

Chuông cửa reo. Năng loạng choạng ra mở cửa. Thúy Ái dắt xe vào nhà, mặt lạnh như tiền.

Từ trên lầu bước xuống, Bích Tuyên tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Sao vậy dì?

Ái cộc lốc:

- Tao đang bức. Hừ ! Đàn ông như Truyền đúng là chó má.

Bích Tuyên hỏi:

- Cậu Truyền lại chọc giận dì à?

Thúy Ái đốt thuốc bằng cái hộp quẹt zippo nhỏ xíu:

- Tao thấy ông ta chở con bé hàng xóm chạy qua mặt, trông tình tứ lắm.

Tuyên vội bảo:

- Bỏ đi dì ơi.

Ái cười khẩy:

- Đương nhiên là bỏ rồi, nhưng tức vẫn tức.

Năng mím môi, bước lên lầu. Nơi Tuyên dành sẵn cho anh một căn phòng nhỏ nhưng khá tiện nghi. Đóng cửa lại, anh buông mình xuống nệm. Cơn ghen làm anh nhức nhối, anh không chịu nổi nên đành rút vào cũi riêng đầy bức tức. Dầu ra sao, Năng cũng không muốn mình là người bị Tường Thư bỏ. Anh muốn dù thế nào chăng nữa, Thư cũng phải trung thành với lời thề sẽ yêu đến tận cùng. Anh hận vì Thư đã giả dối, bảo yêu anh nhưng vẫn quen người khác.

Bích Tuyên đẩy cửa bước vào:

- Anh giận dì Ái à?

Năng gượng gạo:

- Đâu có.

- Vậy sao lại bỏ lên đây?

- Thì để em và dì ấy nói chuyện thoải mái hơn.

Bích Tuyên cười cười:

- Em lại nghĩ anh sợ nghe chuyện cậu Truyền và cô hàng xóm chứ.

Năng gắt:

- Vớ vẩn. Họ thì liên quan gì tới anh.

- Em cũng hy vọng thế, em không muốn thấy anh buồn vì những chuyện của thiên hạ.

- Anh chả buồn chút nào.

Tuyên lém lỉnh:

- Vậy chắc sách vở buồn, vì suốt buổi anh chẳng hề động vào chúng.

- Cám ơn em đã nhắc anh. Có em bên cạnh anh, anh muốn buồn

cũng không được.

Mắt bừng sáng lên, Bích Tuyên nhẹ nhõm:

- Thế anh học đi, em không ở đây, nhưng lòng lúc nào cũng cạnh anh. Nhớ đó.

Chồm người xuống hôn lên má Năng một cái thật kêu, Tuyên nhíp bước thật vui trên sàn gỗ. Cô xuống nhà với tất cả phấn chấn.

Dù Năng cố giấu tình cảm của mình, Tuyên cũng vẫn dễ dàng nhận ra tâm trí anh đang rối tung vì những gì vừa nghe thấy. Trước sau rồi anh cũng thuộc về cô, Tường Thư rồi sẽ đi vào quên lãng.

Tình yêu sẽ đến

Chương 13

Tường Thư nhìn đồng hồ. Mười một giờ đêm, nhưng mẹ vẫn chưa về. Dạo này bà vắng nhà suốt. Thư cứ tưởng bà ở lại văn phòng với ba buổi trưa như thỉnh thoảng bà vẫn điện thoại về nhà bảo chị em cô đừng chờ cơm vì " Ba mẹ đi ăn cơm khách ". Thật ra, không hoàn toàn đúng như thế, đã có rất nhiều bữa trưa ba ăn cơm hộp một mình, mẹ đi đâu ông không hề biết.

Đã đôi ba lần ông hỏi, mẹ bảo là bà có công việc hùn hạp với bạn bè, nhưng là việc gì bà không nói rõ, mẹ chỉ lập lờ quanh co thật khó hiểu.

Thư nhớ mẹ từng than văn phòng môi giới mua bán bất động sản dạo này quá ế ẩm, giá đất đã qua cơn sốt nên chẳng ai thèm mua, cứ chôn mãi vốn vào nhà cửa nhưng không bán được sẽ vỡ nợ. Có lẽ vì sợ thế, nên mẹ đã xoay sở sang lĩnh vực khác hầu tìm được đồng ra đồng vào đỡ đần cho ba. Thư có cảm giác ba không thích mẹ kiếm thêm, nhưng ông không tiện nói ra mà cứ giữ trong lòng. Hai người dường như bắt đầu có nhiều bất đồng trong công việc. Đã vài lần mẹ dè bĩu chê ba dở trong kinh doanh, không bươn chải, năng động như người ta. Thư không hiểu mẹ ám chỉ " người ta " là ai mà lần đó ba rất giận, ông bỏ đi uống rượu tới khuya mới về. Không khí gia đình cô dạo này nặng nề làm sao. Tường Thư linh cảm sẽ có chuyện gì đó xảy tới, và cô luôn sống trong tâm trạng hồi hộp.

Tường Thư lo lắng nhìn ba, ông uống rượu từ chiều tới giờ, uống một mình trong im lặng. Vừa uống, ông vừa xem ti vi, tay cầm remote, ông chuyển đài liên tục. Ông xem nhưng chắc chẳng biết mình

xem gì, thái độ của ông rất lạ. Đã mấy lần Thư năn nỉ ông thôi, nhưng ông dửng dưng như không nghe.

Cô lên lầu bảo Lân:

- Em nói làm sao cho ba ngủ đi.

Vẫn ngồi lì trước máy vi tính, Lân càu nhàu:

- Chắc em hồng đủ uy tín để nói cho ba nghe quá. Rượu đâu còn bao nhiêu, cứ để ba uống hết.

Tường Thư nói:

- Chị muốn ba ngủ trước khi mẹ về.

Lân vô tâm:

- Thấy ba uống rượu chờ mình về, mẹ mới cảm động chứ.

Tường Thư chì chiết:

- Mà chẳng để ý gì chuyện trong nhà hết, tối ngày chỉ ăn chơi, ngủ mà thôi. Ba mẹ có mâu thuẫn mà cũng coi như không. Sao mà vô tâm vô tình thế chứ?

Lân gân cổ lên:

- Em vô tâm hay chị cường điệu? Trong nhà đang êm ấm, chị tưởng tượng chuyện không đâu.

Thư chưa kịp phản ứng thì nghe có tiếng xe trước nhà. Cô ra ban công nhìn và thấy mẹ trên ta xi bước xuống.

Tường Thư vội ra mở cổng, trong khi ông Tuyền vẫn thản nhiên ngồi bên chai rượu.

Bà Vân bước vào thơm phức mùi nước hoa, khiến Thư phải ngạc nhiên vì mẹ hôm nay khác thường ngày quá. Bà mặc cái váy dài, cổ chữ V khoét sâu lấp lánh kim sa trông ra dáng mệnh phụ.

Thấy ông Tuyền gật gà gật giường ngay salon, bà cười khẩy rồi khinh khỉnh bước qua không một lời chào hỏi. Bà chưa kịp tới cửa phòng ngủ, ông Tuyền đã gọi giật lại:

- Em đi đâu về mà không biết thưa gởi vậy?

Bà Vân nhẩy dựng lên:

- Cái gì? Tôi phải thưa gởi anh hả? Thật nực cười. Đừng giở thói hạc sách, gia trưởng với tôi. Chán lắm !

Ông Tuyền lè nhè:

- Giỏi ! Bữa nay em dám nói thế à? Chán là chán cái gì?

Bà Vân lắc đầu:

- Say thì ngủ cho rồi. Lải nhải, lè nhè khó coi quá. Hừ ! Uống chẳng bằng ai cũng bày đặt uống.

Ông Tuyền vỗ bàn đánh rầm làm Thư hết hồn:

- Lại so sánh. Ai là ai chứ? Phải thằng Thiệu, người xưa của em không? Mẹ kiếp ! Em đi với nó suốt đêm phải không?

Bà Vân sửng sờ, còn Thư thì hoảng loạn. Cô không hiểu " thằng Thiều " là ai trong những người làm ăn với mẹ. Sao tự nhiên ba lại nhắc tới ông ta bằng thái độ học hằn khác thường như vậy.

Bà Vân trấn tĩnh ngay:

- Tôi không biết anh muốn nói tới ai. Mà anh say rồi, vào ngủ đi.

Bà gọi to:

- Lân ! Kè ba mày vào giường.

Ông Tuyển gào lên:

- Tôi chưa chết đâu mà kè với cồng. Em đừng giả mù sa mưa nữa. Đã gọi đúng tên thằng đó là tôi biết cả rồi, chẳng qua lâu nay tôi im lặng vì muốn trong ấm ngoài êm, nhưng thật đáng buồn khi em không muốn thế.

Bà Vân quát:

- Ông im đi ! Tôi mới là người muốn trong ấm ngoài êm nên đã nhẫn nại, chịu đựng nhiều chuyện chứ không phải ông đâu. Ông đừng khiến tôi phải nổi điên lên nhé.

Tường Thư không biết phải can gián thế nào, giữa đêm vắng lặng, giọng ba mẹ vang lên lồng lộng chói cả tai. Bất chợt Thư nhìn sang nhà Truyền. Anh ta nghe những lời này thì chả ra làm sao hết.

Cô chạy lại bên mẹ:

- Mẹ nhìn ba đi mẹ.

Ai ngờ bà Vân càng lớn tiếng hơn:

- Nhìn? Nhìn à? Mẹ đã nhìn quá lâu rồi giờ không nhìn nữa.

Ông Tuyển nghiêng răng:

- Tôi đã làm gì mà em phải nhìn chứ?

Bà Vân cười khẩy:

- Tôi chịu đựng sự bất tài vô dụng của ông nhiều quá rồi. Ông thử tưởng tượng xem, trong hai năm trời cứ bán nhà lớn, mua nhà nhỏ rồi ở thuê dăm ba chỗ, cuối cùng chui ra tận chỗ vắng như đồng hoang này, phải là một áp lực quá lớn với mẹ con tôi không? Nếu có tài ông đã không dồn tôi và con tới chốn này. Mà đây cũng chưa chắc là chỗ ở cố định khi công việc làm ăn của ông tiếp tục giậm chân tại chỗ, nghĩ tới viễn cảnh mất luôn căn nhà này mà kinh hãi. Nợ ngân hàng sắp đáo hạn rồi đây, và tôi không đủ sức chịu đựng nữa. Tôi lo sợ hùn hạp chỗ khác, thì ông lại đa nghi, ghen tuông vô lối. Ông còn xứng đáng mặt đàn ông hay không?

Mặt tái xanh, ông Tuyển loạng choạng sấn tới:

- Bà dám nói với chồng như vậy sao?

Bà Vân cộc lốc:

- Tôi nói đúng chứ không nói sai. Rõ ràng ông bất tài cơ mà.

Ông Tuyển khoát tay:

- Làm ăn có lúc vầy lúc khác. Tôi chưa để bà và con chết đói mà.

Bà Vân cười khẩy:

- Ông muốn tới mức chết đói, tôi mới có quyền lên tiếng hay sao? Hừ ! Tôi thú thật, tôi hết xem ông là chỗ dựa rồi, tôi đành bươn chải một mình vì con cái, ông nghi ngờ, ghen tuông chi mặc xác ông.

Vừa nói bà vừa bước vô phòng đóng rầm cửa lại. Bên ngoài, ông Tuyển nổi điên lên vợ chai rượu trên bàn ném mạnh xuống đất. Âm thanh chát chúa, nghe mới ghê làm sao.

Tường Thụ chợt mắt vía cô vợ vàng xuống bếp xách chổi và đồ đạc hốt rác lên quét những mảnh chai vỡ văng đầy sàn.

Lân đến bên ông Tuyển:

- Ba mệt rồi, vào ngủ với con.

Xô mạnh nó ra, ông Tuyển hầm hầm:

- Ngủ cái gì? Tối này tao với mẹ mày phải nói đâu ra đó. Mẹ kiếp !
Đừng tưởng tao say là làm.

Tới cửa phòng ngủ, ông vừa đập mạnh vừa lớn tiếng:

- Bà ra đây mau lên.

Giọng bà Vân khinh khỉnh vọng ra:

- Mệt lắm rồi, để cho tôi yên.

Đá tung cửa phòng, ông Tuyển lao vào nhanh tới độ Thụ và Lân không sao ngăn kịp. Vào tới trong, ông hùng hổ nắm tóc bà Vân lôi dậy:

Miệng rít lên, ông Tuyển bảo:

- Tôi phải dạy bà cách lễ độ với chồng. Hừ ! Không dựa vào tôi thì bà dựa vào thằng nào mà bữa nay lớn lối dữ vậy?

Bà Vân gạt mạnh tay chồng:

- Buông ra ! Tôi chán ông quá rồi.

Ông Tuyển mất thăng bằng, té ngòai xuống giường. Bà Vân hậm hực bước lên lầu. Vừa đi bà vừa nói vọng xuống:

- Đến nước này thì bỏ nhau còn sướng hơn. Sống với ông mấy chục năm, tôi chẳng được gì ngoài sự thua chi kém em. Ông cứ làm đầu lố đó như vừa qua làm sao tôi chịu nổi.

Ông Tuyển đứng đờ đẫn chạy theo vợ:

- Vốn liếng vẫn còn trong mấy căn biệt thự chưa bán được, bà nói thua lỗ là thua lỗ chỗ nào. Dạo này bà nghe ai mà cứ kiếm chuyện với tôi suốt vậy? Phải nghe thằng Thiệu không?

Đứng lại ở bậc trên cùng của cầu thang, bà Vân đánh đá:

- Lại ghen tuông. Đúng là thằng tởm !

- Hồn này !

Vừa nói, ông Tuyển vừa vung tay tát mạnh vào mặt vợ, bà Vân né khiến ông Tuyển mất đà ngã bổ qua một bên, đầu đập vào những bậc thang đá mài trong tiếng hét thất thanh của Tường Thụ và trong sự sững sờ của Lân.

Nhanh hơn ai hết, Lân chạy tới đỡ ông Truyền.

- Ba ! Ba !

Mặc cho nó gào, ông nằm yên, người mềm oặt. Tường Thụ khụy hai chân khi thấy máu từ đầu ông Tuyển nhỏ giọt xuống gạch.

Thằng Lân lắp bắp:

- Mẹ... mẹ giết chết ba rồi.

Mặt bà Vân như hoá đá, đứng chết sững gần cả phút bà mới ngồi xuống xem vết thương.

- Lấy bông băng cầm máu cho ba, nhanh lên Thụ.

Lân tiếp tục lay ông Tuyển, nhưng ông vẫn không tỉnh. Bà Vân lu loa khóc:

- Trời ơi ! Sao lại tới nông nỗi này? Ông bày đặt rượu chè để làm khổ vợ con. Ôi, ông ơi là ông !

Tường Thụ sợ xanh mặt, cô vừa lấy bông gòn chèn kín chỗ bị chảy máu trên đầu ông Tuyển vừa méu máo hỏi Lân:

- Bây giờ phải làm sao đây?

Lân mím môi:

- Chị gọi anh Truyền đi.

- Sao lại gọi anh ta?

- Chớ chị biết phải làm sao không?

Bà Vân cũng đồng tình:

- Gọi Truyền nhanh lên

Rồi bà hạ giọng:

- Cứ bảo là ba uống rượu say bị trượt chân té nghe chưa?

Tường Thụ gật đầu và nghe trong tim có điều gì vừa vỡ ra. Cô lập cập nhấn số điện thoại. Chuông reo hai hồi, đã nghe giọng Truyền:

- Alô. Truyền đây. Thụ hả?

Tường Thụ nghẹn lời:

- Anh làm ơn sang nhà, ba tôi bị té, chảy máu nhiều quá, không biết phải làm sao nữa. Hu hu.

Truyền nói nhanh:

- Cứ bình tĩnh. Tôi sang ngay.

Thụ lập cập lấy chìa khoá ra mở cổng. Cô muốn đi thật nhanh, khổ nỗi cái chân bị bong gân lại trở chứng, nó nhói lên khiến cô phải cà nhắc lê từng bước.

Tới sân, cô thấy Truyền đã nhảy rào sang, anh đi như chạy vào nhà.

Anh tới bên ông Truyền và bảo bằng giọng chắc nịch:

- Phải đưa bác vào bệnh viện.

Bà Vân buột miệng:

- Nghiêm trọng dữ vậy sao?

Truyền gật đầu:

- Vâng. Bác trai có rượu, lại chấn thương phía sau đầu.

Anh bỏ lửng rồi nói tiếp:

- Anh sẽ chở, Lân ngồi phía sau vịn bác cẩn thận nghen.

Tường Thụ mở cổng, Truyền leo rào về dẫn chiếc CB 125 qua. Ba mẹ con cô ì ạch khiêng ông Tuyền lên xe. Lân ngồi phía sau để ông Tuyền dựa vào người một cách khó nhọc. Giữa đêm tối của những bãi lau sậy cao quá đầu, ánh đèn xe của Truyền vẽ những vòng ánh sáng ngoằn ngoèo rồi mất hút.

Thụ nhìn mẹ bằng đôi mắt dò xét:

- Con chở mẹ theo xem ba thế nào.

Bà Vân chợt đầm ngực kêu trời:

- Trời ơi ! Sao khổ thân tôi thế này. Rượu vào rồi sanh sự với vợ cho xảy ra chuyện.

Tường Thụ mím môi:

- Phải chi mẹ nhịn ba thì đâu có sao.

- Nhịn hả? Ông nói thế làm sao tao nhịn được. Hừ ! Đã bắt tài vô dụng còn bày đặt ghen tuông. Đúng là... đàn ông hèn.

Tường Thụ dẫn xe ra, giọng hơi xẵng:

- Mẹ có đi không?

- Hừ ! Nếu tao bỏ ông cũng lúc khác chứ không phải lúc này.

Thụ rời xe và có cảm giác mình đang xé toang bóng đêm để đi tới.

Nhưng trước mặt Thụ vẫn dày đặc tối. Ngồi phía sau, mẹ tiếp tục lải nhải mắng mỏ chê trách ba. Đây không phải thói quen của bà, cũng như uống rượu vẫn chưa thành thói quen của ba. Vậy mà bỗng dưng hai người lại trở nên như thế. Tường Thụ bỗng sợ hãi khi nghĩ đến những ngày sắp tới gia đình cô sẽ biến thành một gia đình khác mà trong đó ba mẹ sẽ là hai người xa lạ.

Tình yêu sẽ đến

Chương 14

Tường Thụ ngồi bó gối trên ghế đá. Đêm bệnh viện cứ rờn rợn làm

sao. Cuối cùng, ba cô cũng đã tỉnh lại, nhưng phải nằm viện để theo dõi và người ở lại chăm sóc ông thường xuyên là cô chứ không phải mẹ. Bà đổ thừa vì ba không muốn nhìn thấy bà, nên bà không vào, song cả Thư lẫn Lân đều hiểu khác đi và đứa nào cũng buồn vì cái sự hiểu của mình.

Thư nhìn đồng hồ, hơn chín giờ. Chắc Lân sắp vào thay cho cô về rồi. Ngày mai, ba ra viện, chị em cô ráng cực tối nay nữa song ba về nhà đâu có nghĩa là sẽ yên chuyện, khi ba và mẹ lúc này đang nhen nhóm chiến tranh từng phút một.

Càng suy gẫm Thư càng khó hiểu. Trong mắt cô và có thể trong mắt nhiều người, ba mẹ cô là một cặp xứng đôi vừa lứa, đã sống hạnh phúc hai mươi mấy năm chưa lần nào to tiếng. Vậy mà bây giờ mẹ luôn miệng nói xấu ba với con cái. Không biết với những bạn bè, người làm chung, bà có nói những gì cô đã được nghe không nữa? Tường Thư thờ dãi sườn sườn như những cụ gần đất xa trời, cô chỉ khác các cụ ở chỗ còn quá trẻ nên chưa có kinh nghiệm chuyện đời để hiểu được những điều cô đang thắc mắc tại sao. Nếu bảo rằng vì ba luôn thua lỗ trong kinh doanh nên mẹ mới tỏ thái độ thì không đúng. Vì giai đoạn khó khăn nhất của gia đình cô đã qua. Cách đây mấy năm, ba gần như trắng tay vì hùn hạp buôn bán xe gắn máy trả góp bị thua lỗ. Cũng may lúc đó có cơn sốt nhà đất, căn nhà của gia đình Thư được giá gấp năm sáu lần trước kia. Ba cô bán nhà, trả nợ xong, còn dư một số làm vốn. Ông đã lấy vốn đó để tập tành kinh doanh nhà đất. Thoạt đầu là những căn nhà nhỏ, trong hẻm, ông mua vừa để gia đình ở, vừa bán nếu thấy được giá, có lời.

Trong hai năm, nhà cô dời chỗ không biết mấy lần. Cứ mua rồi bán, tích lời thành vốn, sau cùng ba mua đất và cất căn nhà mới này. Ông và bạn mở một văn phòng dịch vụ mua bán nhà đất, bán những biệt thự, nhà ở trung tâm thành phố, trị giá từng căn hàng ngàn lượng vàng. Bao nhiêu vốn và tiền vay ngân hàng nằm trong những biệt thự đất tiền ấy, mẹ Thư rất lo, nhưng nếu đây là lý do để hai người mâu thuẫn thì không phải.

Thư rất hoang mang khi nghe ba cay cú nhắc đến tên Thiều. Gã đàn ông đó là bóng ma chen vào giữa ba mẹ cô. Thật sự có người tên Thiều không? Nếu có, ông ta là ai?

Lân vào tới với Truyền. Nó hỏi bằng giọng mệt mỏi:

- Ba thế nào rồi?

Thư trả lời:

- Ba đang ngủ. Bác sĩ bảo mai ba xuất viện.

Lân reo lên:

- Vậy thì đỡ quá.

Tường Thư lầu bầu:

- Chị chả thấy đỡ chút nào. Chẳng biết chuyện gì sẽ xảy đến nữa đây.

Lân thản nhiên:

- Chuyện gì? Ba hứa không uống rượu nữa là yên rồi. Chị đừng nghĩ lung tung. Anh Truyền sẽ chở chị về.

Vừa nói, Lân vừa đưa cô chùm chìa khoá nhà. Thư ngạc nhiên:

- Mẹ đâu?

Lân nhún vai:

- Em không biết. Nhưng mẹ có chìa khoá riêng, nên không bị nhốt bên ngoài đâu.

Tường Thư chột bực bội. Cô không hiểu sao mẹ có thể đi như thế khi ba nằm viện. Cái tên Thiều một lần nữa lại khiến Thư nhức nhối vì thắc mắc. Cô muốn biết mối quan hệ giữa mẹ và ông ta. Đó có phải là quan hệ đặc biệt nào khác?

Tường Thư nhú mày khi Lân che miệng ngáp:

- Em ráng thức trông chừng ba chớ đừng ngủ quên đó. Ba chưa thật khoẻ đâu.

Chìa cái máy game ra, Lân cười:

- Đã có món này, em không ngủ đâu. Chị cứ an tâm về đi.

Thư yên lặng bước theo Truyền. Nãy giờ anh đứng dựa cột hút thuốc để chị em cô to nhỏ. Suốt mấy ngày qua, Truyền vất vả với gia đình cô khá nhiều. Thư có cảm giác anh lo cho ba cô hơn cả mẹ lo. Trong bệnh viện, tưởng anh là anh Hai của cô và Lân. Chính lòng tốt của Truyền khiến Thư xấu hổ vì lâu nay cô luôn ác cảm với anh.

Thật ra, Truyền rất chân tình, trong thâm tâm, Tường Thư thấy mình mắc nợ anh khá nhiều. Giọng ray rứt, Thư nói:

- Thằng nhóc Lân kỳ quá, bắt anh đưa tới đây rồi rước tôi về tốn bao nhiêu thời gian của anh...

- Tại tôi tình nguyện. Khu mình ở vắng vẻ quá, để em về tối, tôi thật sự không yên tâm.

Tường Thư từ tốn:

- Để anh đưa đón, tôi thật sự áy náy.

Truyền bật cười:

- Có gì đâu. Mai bác Tuyền về rồi, mọi cái lại y như cũ. Lúc ấy em có nhờ tôi cũng khó.

Truyền dắt xe ra khỏi bãi gửi xe. Thư rụt rè ngồi phía sau dù đây không phải là lần đầu tiên anh chở cô. Hôm Thư bị đau chân, chính Truyền đã chở cô vào Chợ Lớn tìm ông Thầy Tàu bó thuốc gia

truyền cho mau khỏi. Lần đó Tường Thư phải bám vào anh để đi cơ mà. Nhưng rụt rè Thư vẫn rụt rè.

Truyền bỗng nói:

- Chúng ta kiếm món gì ăn nhé. Tôi đang đói bụng, tối nay lại làm việc khuya. Có thực mới vực được đạo, nhỏ ạ.

Thư nói:

- Nếu anh đói, tôi đâu dám từ chối.

Truyền hóm hỉnh:

- Em ngoan nhỉ. Tôi ngạc nhiên đấy.

Tường Thư ngang ngạnh:

- Tôi có ăn học chút chút, nên cũng biết cách ứng xử sao cho phải đạo. Điềm này chưa hẳn là ngoan.

Truyền dài giọng:

- Nhưng dầu sao vẫn ngoan hơn những lúc chưa ngoan.

Thư lặng thinh, Truyền cũng chẳng nói gì thêm cho đến khi tới quán. Anh gọi hai tô phở đặc biệt vì biết từ chiều tới giờ Thư chưa ăn uống gì. Gia đình cô dạo này đang có vấn đề, ba cô không té cầu thang vì say rượu. Truyền lờ mờ đoán thế. Anh đã nghe ba mẹ Thư to tiếng với nhau mà. Dạo này chị em Thư buồn thấy rõ, cả đứa thích phá người khác, như Lân cũng lười biếng nghịch internet thì đủ hiểu nó buồn cỡ nào. Nhưng gia đình nào lại không có những hục hặc nội bộ. Truyền thấy tốt nhất đừng xen vào để gia đình Thư không ngại. Nhưng anh sẵn sàng giúp đỡ chuyện khác, chẳng hạn chuyện đón Tường Thư về tối nay.

Đó có phải là sự giúp đỡ không? Riêng Truyền lại xem đây là bổn phận của mình. Một bổn phận tự nhiên được anh nhận vào và thấy vui vui khi có dịp đưa đón chị em Tường Thư.

Chắc tại anh đang cô đơn? Cũng không hẳn thế. Anh có thể tha hồ uống bia như uống nước lã với bạn bè rồi vào vũ trường quây tới hai ba giờ sáng mà. Anh chưa chán những cuộc vui đó, nhưng thú thật cũng không mặn mà lắm khi nhớ tới Thúy Ái. Cô rất thích vũ trường. Hai người chia tay với nhau rồi anh vẫn còn đau. Đau nhất là chuyện Ái đừng đừng tới nhà anh lấy hết những vật dụng cá nhân trước kia cô và anh mua để chuẩn bị cưới. Sau đó, Ái rành rẽ, sòng phẳng tính toán từng đồng những món tiền cô bảo đã cho anh mượn hồi hai người còn ở bên Úc. Mà thật ra, anh có bao giờ vay tiền của Ái. Sĩ diện đàn ông khiến Truyền lảng lảng làm theo lời Ái. Anh không thể đòi co, bình luận những chuyện như vậy, nhỏ mọn và tác tệ làm sao. Vậy mà trước đó, Thúy Ái đã yêu anh rất mực. Người ta có thể đòi hết tiền bạc, của cải khi không còn yêu nữa. Thế còn những nụ hôn

làm sao trả nhỉ? Có một câu chuyện kể rằng: " Hai người không yêu nhau đòi lại nhau những nợ hôn. Thế là người này hôn trả người kia. Họ trả nhau sòng phẳng nhiều đến mức chính những nợ hôn trả nợ lại hàn gắn họ với nhau. "

Với ai thì có thể chớ với Thúy Ái và anh chắc sẽ không xảy ra chuyện đó. Dù đó là một câu chuyện cười.

Tường Thư nhẹ nhàng lau muống dưa sẵn. Cô làm thật chậm như để giết chết khoảng thời gian " không biết phải nói gì " của hai người nhưng lại khiến Truyền thích thú, vì khi vào quán với Ái, cô không bao giờ có những cử chỉ chăm chút, tỉ mỉ như thế.

Truyền buột miệng:

- Anh chàng nào tốt số mới lọt vào mắt xanh của em.

Tường Thư nói:

- Anh lại chọc quê tôi.

- Tôi nói thật ấy chứ. À, anh chàng hồi trước của em thế nào rồi?

Thư chớp mắt:

- Anh ấy vẫn khỏe.

- Và vẫn còn yêu em thắm thiết chứ?

Tường Thư gật đầu:

- Tôi tin là như vậy.

Truyền mỉm cười:

- Xin chúc mừng.

Đợi người phục vụ mang tới hai tô phở nghi ngút khói xong, Truyền nói:

- Thư cứ tự nhiên nhé.

Thư nhìn Truyền gấp giá, rau vào tô cho mình với vẻ ngần ngại, cô chỉ vào quán cà phê với Năng chớ chưa khi nào vào quán ăn, nên Thư không biết mình phải đáp lại sự chăm sóc của Truyền như thế nào cho đúng mực

Cô lí nhí:

- Cám ơn anh... Tôi...

Truyền hóm hỉnh:

- Ăn xong hãy cám ơn.

Rồi Truyền hồn nhiên tự phục vụ mình. Tường Thư vừa nhỏ nhẹ ăn, vừa hỏi:

- Chắc anh thường vào quán này?

Truyền gật đầu:

- Vâng.

- Và chắc không đi một mình?

- Đúng. Trước kia tôi và Thúy Ái vẫn thích ăn phở quán này. Nhà Ái

cũng gần đây, nhưng bây giờ thì vĩnh viễn chấm dứt rồi.

Tường Thư ái ngại:

- Sao lại bi quan thế? Tôi thấy anh chị rất đẹp đôi.

Truyền nhếch môi:

- Chính chúng tôi cũng từng tự hào nhưng không ngờ tất cả chỉ là ảo tưởng. Tôi chả bi quan khi nói thế, nếu sau này có đi chơi với nhau, tôi và Ái đều ở cương vị khác.

Tường Thư trầm giọng:

- Không gì hạnh phúc bằng được tự do bên nhau. Vậy mà anh chị lại chia tay. Thật tiếc.

Truyền nói:

- Trước khi quyết định không ràng buộc nhau nữa, tôi từng đắn vặt đau khổ vì nghĩ như em. Có được một tình yêu không phải dễ, bởi vậy tượng tưởng lúc là người dựng của nhau tôi đã buồn biết bao.

Thư tò mò:

- Hai người không có cách nào khác sao?

Truyền uống một ngụm pepsi:

- Cô ấy chọn công việc, chọn lối sống hiện đại chứ không chọn tôi.

Biết sao đây khi tôi không đáp ứng được lối sống của cô ấy.

- Nhưng mà khi đã yêu người ta phải... phải...

- Phải biết hy sinh chứ không nên ích kỷ chứ gì.

Nhìn Thư với vẻ tội nghiệp, Truyền bảo:

- Em còn quá lý tưởng, nếu không muốn nói là khờ khạo khi nghĩ vậy. Theo tôi hy sinh chưa chắc tạo được hạnh phúc trong tình yêu.

Rồi một ngày xầu trời nào đó, người hy sinh biết đâu lại hét lên: " Tôi không nhìn nhục nữa, tôi chịu đựng hết nổi rồi " và tình yêu tưởng rất đẹp kia sẽ vỡ thành trăm mảnh.

Tường Thư chột nhột nhặt khi nghĩ tới ba mẹ mình. Truyền có định ám chỉ gì không nhỉ?

Truyền nhắc:

- Em ăn đi chứ. Nghĩ ngợi làm chi cho mất ngon. Mà này ! Đừng định nói với tôi trong tình yêu, em là người hy sinh nhé.

Tường Thư gượng gạo:

- Làm gì có.

Rồi cô cầm cúi... ăn. Một lát sau, Truyền nói:

- Xin Thư bỏ qua, nếu tôi không phải. Tôi có cảm giác em gặp trắc trở với anh chàng của mình, phải không?

Buông đũa, Tường Thư nhìn anh trân trối:

- Sao... sao anh hỏi thế?

- Tôi đoán được mà. Hai bác không đồng ý anh chàng à?

Tường Thụ tránh ánh mắt của Truyền. Cô chợt thấy no ngang vì câu hỏi của anh. Truyền đã chạm tới nỗi đau của Thụ. Lòng rưng rưng, cô chợt muốn được bọc bạch, được thổ lộ nỗi buồn của mình.

Thụ nói:

- Mẹ tôi và cả mẹ Năng đều cấm hai đứa quen nhau.
- Nhưng phải có lý do chứ.

Thụ rầu rĩ:

- Hai bà mẹ không thích nhau.

Truyền kêu lên:

- Tiếc thật ! Nhưng em và anh chàng có thể vượt qua khó khăn này mà.

Tường Thụ ậm ừ:

- Vâng. Nhưng cũng không dễ dàng gì...

Cô chưa nói hết lời đã nghe có người gọi mình. Âm thanh thẳng thốt, ngạc nhiên và phẫn nộ ấy khiến Thụ bủn rủn:

Năng. Đúng là giọng Năng. Anh đang bước vào quán với gương mặt trắng bệch vì giận.

Như cái máy, Thụ đứng bật dậy. Cô đáp ứng.

- Để em giới thiệu.

Năng khinh khỉnh:

- Anh Truyền, hàng xóm của em chứ gì.

Truyền lịch sự chìa tay ra, Năng hồ hững bắt lấy với vẻ miễn cưỡng.

Truyền kéo ghế:

- Tôi và Thụ vừa nhắc đến Năng tức thời. Mời Năng ngồi.

Năng lắc đầu:

- Tôi có hẹn. Và tôi thường nghe bạn tôi nhắc tới anh.

Truyền nhú mày. Anh chàng này nói thế có nghĩa gì nhỉ? Bạn Năng là ai, có liên quan gì tới anh mà nhắc với nhờ chứ?

Như để trả lời thắc mắc cho Truyền và Tường Thụ, Bích Tuyên và Thúy Ái bước vào.

Bích Tuyên reo lên đầy vẻ kịch:

- A, cậu Truyền ! Thật bất ngờ.

Chạy tới ôm lấy cánh tay Năng, Tuyên tíu tít:

- Để cháu giới thiệu với cậu. Bạn thân nhất của cháu, Đỗ Hoàng Năng.

Truyền liếc vội Tường Thụ và bắt gặp gương mặt nhợt nhạt của cô.

Thúy Ái ngọt ngào:

- Anh giỏi thật. Mới đó đi ăn với người khác. Xin chúc mừng hai người.

Truyền vội phân trần:

- Anh từng nói, Tường Thư là hàng xóm với anh. Thư là bạn của Năng đấy.

Năng nhấn mạnh:

- Thư có thêm anh là bạn đã sao? Thời buổi này, người ta càng nhiều bạn càng tốt. Thú thật, là bạn với Thư từ lúc hai đứa còn bé xíu, nhưng tôi chưa bao giờ vào quán với Thư ở thời điểm quá trễ như vậy. Bác Vân nổi tiếng khó, không ngờ lại nói tay với anh. Có lẽ "láng giềng gần" là trên hết, nên bác ấy mới dễ như thế.

Bích Tuyên cười cười:

- Dầu sao cậu Truyền cũng là người có uy tín mà. Ai có con gái lại không thích gởi cậu Truyền cơ chứ.

Tường Thư nuốt nghẹn xuống, cô nhìn Năng:

- Em muốn nói chuyện với anh. Em...

Năng ngắt lời cô, giọng chẳng thể hiện xúc động gì cả.

- Lúc này thì không được.

- Vậy thì ngày mai.

Năng lãnh đạm:

- Anh đang học bài thi, em biết mà.

Thư cắn môi:

- Nói chuyện với nhau năm phút thôi.

Năng nhún vai bước ra khỏi quán, Thư bước theo sau như một người thua cuộc.

Năng hất mặt lên đầy thách thức:

- Em cần nói gì thì nói, trừ những lời biện minh cho những gì anh vừa thấy.

Tường Thư ảm ức:

- Nhưng em và anh ta chẳng là gì cả. Ba em nằm viện, Truyền chở Lân vào thay cho em và đưa em về, vì bên ấy quá vắng vẻ.

Năng như bỏ ngoài tai lời Thư nói. Anh lạnh lùng:

- Nói chuyện khác đi. Anh ghét mọi sự phân trần.

Thư thì thầm như nhắc nhở Năng tình yêu của hai người:

- Em yêu anh.

- Yêu anh mà đi với thằng đàn ông khác. Dối trá !

- Thế anh thì sao? Anh cũng đi với người khác.

Năng nói:

- Anh đang ở tạm nhà cô Thúy Ái, anh không đi một đôi như em và Truyền. Em đã sỉ nhục anh khi trong mắt cô Ái và Bích Tuyên em là người mê hoặc Truyền, khiến anh ta ruồng rẫy cô ấy để chạy theo em.

Thư ú ớ:

- Em không có.

Năng khoát tay:

- Không đòi co nữa. Anh chưa hề tin những điều trước đây được nghe, nhưng anh tin những gì anh vừa thấy. Hãy để anh yên.

Tường Thụ tuyệt vọng nhìn theo Năng. Anh rất giận, tiếc rằng những lời cô nói không làm anh nguôi ngoai.

Giờ Thụ đã hiểu tại sao hôm đó cô cháu Thúy Ái lại hỏi thăm Truyền về cô. Bích Tuyên chắc chắn đã nói những điều bất lợi cho Thụ, cô ta khiến Năng nghi ngờ Thụ nên hôm nay anh mới tỏ thái độ như thế.

Đúng là tình ngay lý gian. Thụ không thể giải thích vì Năng không tin cô. Thụ muốn chết cho rồi. Cô đứng như trời trồng ngoài quán mãi tới khi Truyền bước ra.

Truyền nói:

- Đã có sự hiểu lầm nghiêm trọng, tôi sẽ gặp riêng Năng để giải thích. Giờ chúng ta về.

Tường Thụ thần thờ nhìn vào quán. Năng đang tươi cười chớ không có vẻ gì rối rắm như cô. Cho rằng anh che giấu cảm xúc của mình chẳng nữa, Thụ vẫn thấy hoang mang. Anh đã thay đổi và cô đang mất anh mà không thể níu kéo.

Linh cảm được điều đó, Tường Thụ không bình tĩnh được, cô bồn chồn hỏi:

- Anh sẽ giải thích thế nào với Năng đây?

Truyền mỉm cười:

- Tôi sẽ có cách của mình, Thụ đừng lo. Rồi đâu sẽ vào đấy mà.

Tường Thụ thở hắt ra nhẹ nhõm. Cô tin Truyền sẽ làm được điều kỳ diệu đó cũng như trước đây anh đã có cách nói để mẹ không mắng cô tội ngã bong gân vì bộp chộp. Cô tin Truyền sẽ giải tỏa nỗi oan này.

Tình yêu sẽ đến

Chương 15

Tì tay lên ban công, Vịnh đưa mắt nhìn khoảng đất trống đầy cỏ chạy dài xa tít rồi tấm tắc:

- Ở đây đúng là lý tưởng cho những kẻ thích tìm nơi vắng vẻ như mày. Thúy Ái là người khoái chốn lao xao nên "Say Goodbye" là phải. Có điều tao không hiểu sao tụi bây từng yêu nhau thắm thiết

bao nhiêu năm, thậm chí đã sống như vợ chồng lại bỏ nhau dễ vậy.
Truyền khẽ nhấp một ngụm rượu:

- Tao còn không hiểu, hưởng hồ chi mày. Uống đi. Thắc mắc làm gì cho mệt.

Vịnh nheo mắt:

- Mày có tiếc không?

- Nói không là Sở Khanh, nói có lại dối lòng. Tao chợt thấm thía khi đọc mấy câu thơ:

" Khi mòn mỏi nghe đời mình trắc trở

Hơn bao giờ tôi quá đổi thương tôi. "

Vịnh bật cười:

- Còn đọc được thơ vẫn còn lãng mạn để mau chóng yêu người khác. Chúc mừng mày.

Vừa nói, Vịnh vừa đưa ly lên chạm vào ly của Truyền. Vịnh bảo:

- Nghe Su Su nói, sát bên có cô lảng giềng dễ thương lắm, cô bé từng nấu cháo cho mày giải cảm. Đúng không?

Truyền khịt mũi:

- Con nhỏ Su đúng là nhiều chuyện. Cô nàng có bồ rồi, mày đừng gán cho tao tội lỗi.

- Thì mày cũng từng có bồ đó thôi. Cuộc đời này phù du lắm đến khi chết mới biết mình thuộc về ai mà. Cứ bình tĩnh tán vào, biết đâu em phải lòng mày, quên bồng người yêu.

- Tồi nhất là cướp tình yêu của người khác. Tao đếch làm.

Vịnh gật gù:

- Có chí khí. Khá lắm ! Nhưng lỡ mày yêu con bé thì sao?

Truyền nói:

- Thì đành lẳng lẳng mà giấu tình yêu của mình bên cạnh kẻ khác chứ sao. Nhưng sẽ không đời nào có chuyện đó, mày khỏi lo.

Đưa ly rượu lên miệng, Truyền hớp một ngụm nhỏ và thấy đắng nghét.

Câu hỏi bông lơn của Vịnh làm anh nhớ tới Năng. Cái thằng nhóc ấy khiến anh khó chịu quá. Truyền đã đích thân tới nhà Thúy Ái gặp Năng để giải thích mối quan hệ của anh và Tường Thư, nhưng thái độ của Năng khinh khỉnh như một thách thức cho Truyền biết Năng không muốn nghe anh nói.

Năng đã bảo bằng giọng lạnh lùng:

- Chuyện của tôi và Thư, anh không cần can thiệp. Tự tôi biết phải làm thế nào mà. Đừng nghĩ rằng vì anh mà tôi giận Thư là lắm. Anh không đáng đâu.

Hôm ấy dần dần anh mới không cho thằng láu cá ấy cái tát. Anh vì

Tường Thư nên đã nhịn, nhưng kết quả chả ra sao hết.

Thư hỏi, anh đành dối rằng chưa gặp được Năng và thấy tội nghiệp cô bé. Chắc chắn thằng nhóc ấy không yêu Thư đến mức như cô tưởng. Nó đang kết Bích Tuyên. Mà Bích Tuyên thì... anh không muốn nhắc tới dì cháu Thúy Ái chút nào.

Ngay lúc đó, Truyền nghe giọng Vịnh ngạc nhiên:

- Ủa ! Bà hàng xóm của mày trông quen quen. Dứt khoát tao đã gặp rồi, nhưng ở đâu thì chịu.

Truyền nhìn theo ánh mắt của Vịnh:

- Bà Vân, mẹ của cô láng giềng Tường Thư, làm sao mày trông quen được chứ.

Búng tay cái tróc, Vịnh hồ hởi:

- Tao nhớ ra rồi. Bà ta là... Mà không lý nào. Nhà đẹp, con ngoan thế kia...

Truyền nhíu mày vì cách lấp lửng của Vịnh:

- Mày định nói gì, tao chả hiểu.

Vịnh nốc hết phần rượu còn lại trong ly:

- Tao thấy bà Vân giống người thỉnh thoảng vẫn tới nhà lão Thiều ở xóm tao. Lão ấy là một tay mảnh mung có hạng chứ chẳng tốt lành gì.

Truyền hoang mang:

- Phải không đó?

Vịnh nheo mắt nhìn bà Vân đi ra cổng:

- Chín mươi lăm phần trăm là phải. Tao không thuộc hạng lắm điều nhưng bà ta thì tao không làm. Hôm đó lão Thiều chở bà ta queo vô hẻm, hai người mãi mê tâm tình thế nào mà đâm sầm vào xe tao. Đã không biết quê thì thôi, lão Thiều còn mắng tao " Đồ mất dạy, đồ bốn mắt chạy ẩu. " Chính vì thế, nên tao ấn tượng và không thể nào nhìn lầm bà nhân tình của lão

Truyền nhăn mặt:

- Trời ơi ! Bà nhân tình, mày dùng từ nghe ác quá. Tới tai người ta thì phiền.

Vịnh tỉnh queo:

- Gì mà phiền? Ở xóm tao chả ai lạ lão Thiều. Lão ấy chuyên môn gạ gẫm các bà goá, các bà sồn sồn đang tuổi hời xuân để lợi dụng chút tình. Bởi vậy có thể bà hàng xóm của mày là nhân tình của lão hồng chừng.

Truyền phản đối ngay:

- Tao không tin. Vì bác Vân không phải mẫu người như mày nói, bác ấy có chồng, có con và đang sống hạnh phúc. Tao rõ về bác ấy hơn

mày mà. Biết đâu quan hệ của họ là quan hệ làm ăn.

Vịnh phẩy tay:

- Cho qua vụ này, nó chẳng dính dấp gì tới mình, trừ khi mày mê con bé Tường Thư con của bà Vân, nên mới "bảo vệ danh giá" của bà.

Truyền bực mình:

- Mày buồn cười thật.

Vịnh cười khà khà:

- Tao đùa mà. Nhưng những gì tao nói về lão Thiều là chính xác đấy. Nếu bà Vân quan hệ làm ăn với lão, mày cũng nên đánh tiếng lấy phước, không thôi bà ta sẽ bị lừa.

Truyền lầu bầu:

- Tao lấy tư cách nào để chen vào mối quan hệ làm ăn của bác Vân chứ?

Vịnh hóm hỉnh:

- Tư cách lảng giềng tốt bụng. Được quá đi chứ.

Truyền chép miệng:

- Hơi nhiều chuyện và dễ bị chửi. Tao không thích làm phước kiểu đó.

Vịnh nhún vai:

- Vậy thì thôi.

Truyền làm thinh, rồi bỗng nhiên anh hỏi:

- Ông Thiều ấy làm gì?

Vịnh nói:

- Ước gì việc nhưng chủ yếu là môi giới. Ông ta chạy hồ sơ, giấy tờ, thủ tục rất tài. Nghe đâu đã từng đi làm việc, giờ đã nghỉ hưu nên quen biết nhiều.

- Nhưng có đúng là ông Thiều quen biết nhiều không?

- Chả biết nổi. Chỉ thấy khách của ông toàn đàn bà. Tao tin ông họ Sở.

Truyền nhíu mày. Anh chợt nhớ tới những chuyện xảy ra ở nhà Tường Thư thời gian qua. Rõ ràng giữa ba mẹ cô bé xảy ra vấn đề. Mà nổi bật nhất là hôm ông Tuyển té cầu thang bị chấn thương. May là não không bị ảnh hưởng, nhưng bà Vân không hề quan tâm tới chồng. Bà bỏ mặc ông cho con cái chăm lo với lý do bận công việc. Đây là một lý do thật đáng trách, chỉ có ở những cặp vợ chồng thời chuẩn bị ly hôn. Mà lẽ nào...

Truyền không phải tuýp đàn ông "Chuyện nhà thời nhác, chuyện chú bác thời siêng." nên tốt nhất "đền nhà ai nấy rạng". Anh sẽ không nghe lời xúi bảo của Vịnh, đánh tiếng ngỏ lời gì về lão Thiều nào đó với bà Vân.

Nhưng ngấm ngấm anh thấy thương thằng nhóc Lân và Tường Thư. Nếu đúng bà Vân có quan hệ với người đàn ông khác, thì gia đình bà sắp biến thành địa ngục mất rồi.

Giọng the thé khác thường của bà Vân tối hôm đó chột vang lên trong đầu Truyền. Bà đã mắng chồng là "thằng tòi" nghe thật nặng nề và thật khác với vẻ dịu dàng, đầm thắm hàng ngày của bà.

Tối đó, Tường Thư khóc nhiều lắm. Chỉ cần liếc sơ, Truyền cũng thấy đôi mắt đẹp sưng súp cả mí của cô đang rưng rưng, và dường như lúc nào cũng chực khóc. Có con cái nào vui khi cha mẹ mâu thuẫn chứ. Nhất là với con gái. Tường Thư đang buồn bố mẹ, giờ lại thêm gã người yêu. Nhìn con bé lúc nào cũng thấy vẻ ngơ ngác, chán chường mà tội. Nhưng Truyền chẳng biết làm sao cho Thư khuây khỏa. Thấy cô mặt ử mày ê, anh lại cả giác mình có lỗi.

Phải đêm đó Truyền dùng rủ Thư vào quán thì cô đâu phải gánh hai vai hai nỗi buồn như vậy.

Vịnh vươn vai:

- Tao về.

Truyền ậm ự:

- Còn sớm mà.

- Sớm mới về để đi chơi, nếu trễ tao đã ngủ luôn ở đây rồi. Ở một mình mày không ngán à?

Truyền lừ mắt:

- Ngán gì? Tao không dễ đột tử đâu.

Vịnh cười hề hề:

- Đúng là nhạy cảm. Tao muốn hỏi mày có ngán buồn không mà.

Truyền so vai:

- Suốt ngày đi làm, gặp nhiều người mệt muốn điên, về nhà vừa yên tĩnh vừa mát mẻ, tao chả buồn gì hết.

- Nhưng nếu có thêm một em cùng ngấm hoàng hôn vẫn thích hơn.

Truyền thản nhiên:

- Rồi sẽ tới lúc đó. Lo gì?

Vịnh về lâu rồi, nhưng Truyền vẫn chìm trong suy nghĩ. Đắn đo mãi, anh mới sang nhà Thư.

Cô mở cửa cho anh với nụ cười khá gượng gạo:

- Ba tôi đang than buồn. Anh qua chơi thật may mắn:

Truyền cắc cớ:

- Sao em lại nghĩ tôi qua đây chỉ vì bác trai?

Thư chớp mắt:

- Lân không có ở nhà.

- Tôi muốn nói chuyện với Thư.

Tường Thụ cảnh giác:

- Về vấn đề gì?

- Một chút tin tức về công việc làm ăn của bác Vân, chắc là em quan tâm?

Thụ nhìn sững vào Truyền như nhìn người ngoài hành tinh, cô bối rối cùng cực. Khi nghe anh nói đến mẹ, dạo này bà đi sớm về muộn rất khác thường và ba cũng chẳng còn khả năng kiểm soát bà.

Sức khoẻ suy sụp, tinh thần ông suy sụp, ông lặng lẽ sáng đến văn phòng, chiều về ngồi thần thờ hoặc trùm chăn nằm một xó như người ốm nặng. Ba với mẹ cứ như mặt trời với mặt trăng. Thăng Lân giận mẹ ra mặt, nó trách bà nhẫn tâm với ba.

Tường Thụ cũng thế, cô chiêm nghiệm và nhận ra một điều, suốt bao nhiêu năm qua ba mẹ nhìn thì đầm ấm, nhưng dường như tình cảm hai người thiếu mặn nồng. Hai người như hai chiếc bóng lặng lẽ bên nhau, nhẫn nại chịu đựng nhau để gia đình được trong ấm ngoài êm.

Giờ sự chịu đựng ấy đã vượt mức, mẹ là người phá vỡ sự êm ấm của gia đình trước. Chắc chắn bà đang chán ghét ba.

Trần tĩnh lại, Thụ nói:

- Đương nhiên là tôi quan tâm, nhưng đó là tin tức gì?

Truyền rào đón:

- Tôi rất quý gia đình Thụ, nên đây là những lời hết sức chân tình tôi... tôi...

Tường Thụ sốt ruột:

- Trời ơi ! Sao bữa nay anh dài dòng vậy?

Truyền liếm môi:

- Vì chuyện này có phần tế nhị. Tôi được biết bác Vân đang làm ăn với một người đàn ông. Ông ta không đáng tin tưởng, vì thế Thụ cần tìm cách đánh động để bác gái cẩn thận hơn, nếu không muốn bị lừa.

Tường Thụ sững sốt, cô hoàn toàn bất ngờ vì những lời của Truyền. Thụ chợt thấy nóng mặt khi nghĩ anh chắc chắn phải biết nhiều hơn rất nhiều so với điều vừa nói.

Cô đáp ứng:

- Anh có thể nói rõ hơn không?

Truyền nhún vai:

- Tôi chỉ biết ông ta tên Thiệu, một người khá tai tiếng.

- Về lĩnh vực nào?

Truyền ngập ngừng:

- Lừa đảo phụ nữ.

Mặt Thư đỏ ửng rồi tái mét, cô hạ giọng:

- Cám ơn anh đã cho tôi biết chuyện này. Xin anh đừng nói gì với ba tôi hết. Đạo này sức khỏe và cả tinh thần ông đều sa sút.

Truyền nói:

- Thư an tâm. Mà tôi thấy sức khỏe lẫn tinh thần của em cũng có hơn gì bác Tuyển đâu. Buồn phiền rất dễ quật ngã người ta.

Tường Thư bậm môi:

- Anh vẫn chưa gặp Năng sao?

Truyền thở dài:

- Đã gặp. Năng cho rằng tôi không nên can thiệp vào chuyện của hai người.

- Nghĩa là Năng vẫn còn giận, còn hiểu lầm tôi.

Truyền lắc đầu:

- Cậu ấy biết tôi và Thư không có gì mà.

Tường Thư bắn khoăn:

- Vậy tại sao Năng tránh gặp tôi?

Truyền làm thinh. Một lát sau anh nói:

- Cậu ấy đang thi.

Mặt Thư tươi một chút:

- Ờ nhỉ. Vậy mà tôi quên.

Truyền nói:

- Để tôi đọc số điện thoại nhà Thúy Ái, em có thể liên lạc với Năng.

Thư lắc đầu:

- Không cần đâu. Tôi không muốn anh bị trách.

Điện thoại reo, Thư bảo:

- Anh vào nhà trò chuyện với ba tôi nhé. Ông đang buồn lắm.

Truyền mỉm cười:

- Được rồi. Em nghe điện thoại đi.

Tường Thư vội chạy vào nhà trước. Nhắc máy lên, Thư nghe tiếng Mai Hiền. Con bé hỏi bằng giọng khá căng thẳng:

- Bác Vân có nhà không?

- Không. Mẹ tao bảo đi khai hụi ở nhà mày mà.

Mai Hiền nói:

- Hoàn toàn không có. Bác Vân đã gọi thăm bỏ hụi từ hôm qua. Nè ! Bình tĩnh nghe tao... bỏ nhỏ đây. Bác Vân sắp gặp rắc rối. Mày mau mau tới số nhà... đường Đinh Bộ Lĩnh xem có bác ấy ở đó không.

Nếu có mày đưa bác rời khỏi đó ngay.

Thư nhú mày:

- Nhưng mà tại sao phải làm như vậy?

Mai Hiền gắt:

- Rồi tao sẽ kể cho mày nghe sau. Giờ đi ngay đi.

Thư liếm môi:

- Nhỡ mẹ tao không chịu theo tao thì sao?

Hiên im lặng mấy tích tắc rồi mới nói:

- Mày cứ bảo bác Liên sắp dẫn vài ba người tới ngay bây giờ. Chắc chắn mẹ mày sẽ theo mày ngay.

Tường Thư thẳng thốt:

- Sao lại có bác Liên nữa?

- Trời ơi ! Đừng hỏi nữa. Mày đi nhanh, không thời trễ bây giờ.

Không đợi Thư nói thêm tiếng nào, Mai Hiên gác mạnh máy. Tường Thư vội vã dắt xe ra sau khi nói với ba là tới nhà bạn gấp.

Mồm lẩm nhẩm số nhà, Thư vừa điều khiển xe, vừa suy nghĩ lung tung. Những lời úp mở khó hiểu của Mai Hiên khiến cô khó chịu lắm. Nó làm Thư liên tưởng tới một vụ đánh ghen.

Mà chẳng lẽ đúng như vậy. Nhưng tại sao bác Liên lại liên quan đến mẹ? Tường Thư càng lúc càng bồn chồn nóng nảy. Cô muốn phát sốt trước sự di chuyển chậm chạp của dòng xe trước mắt. Đường như đang sắp kẹt xe. Nếu thế thì nguy to. Thư lách vào một đường hẻm để đi cho nhanh.

Cô lảo liên tìm địa chỉ. Dừng xe trước một căn nhà hai tầng, cô ngạc nhiên đến sững sốt khi thấy Lân, Mẫn em của Mai Hiên đang đứng trước sân, kế bên là mẹ cô.

Bà hậm hực khi Thư dựng chống xe:

- Hừ ! Chúng mày định làm trò gì ở đây?

Lân lạnh lùng:

- Con muốn mẹ về ngay.

- Sao lại về? Mẹ đang tính toán sổ sách với người ta mà.

Mắt Lân quắc lên thật dữ dội, nó bảo:

- Mẹ thôi nói dối đi. Con không ngốc đến mức còn tin lời mẹ nữa. Mẹ theo chị Thư về ngay đi. Bác Liên sắp tới rồi.

Nghe nhắc đến bà Liên, bà Vân đành mặt lại:

- Con khôn ấy... đúng là khôn nặn.

Rồi không nói không rằng, bà quay phắt vào nhà, tới bộ salon nơi có một người đàn ông trung niên đang ngồi.

Đứng trước mặt ông ta, bà Vân mắng:

- Thì ra anh vẫn còn liên lạc với con Liên. Đồ tồi !

Chộp cái xách tay trên bàn, bà Vân te tái bước ra. Vừa lúc ấy, một nhóm xe gắn máy ba bốn chiếc dừng lại cùng lúc ngay chỗ bọn Thư đứng. Trên xe bước xuống mấy người đàn bà, trong đó có bà Liên.

Nhìn thấy Thư và Lân, bà Liên nhếch môi:

- Chà ! Con cái theo canh cửa cho mẹ đi ngoại tình. Lần đầu tôi mới được nhìn thấy. Hừ ! Người đạo đức đi ngoại tình cũng khác thiên hạ. Bà Vân làm thỉnh leo lên ngồi sau xe của Thư, cô chưa kịp khởi động máy, một bà trang điểm khá đậm bước tới chặn đầu xe cô.

Giọng bà ta đầy kích động:

- Tao nói cho mày biết, mẹ mày cầm trên đầu ông già mày vô số sừng. Thứ mẹ thế nào con thế ấy, bởi vậy ai dám làm sui với hạng người như mẹ mày. May là tao không bắt quả tang, nếu không ấy hử...

Lân quát lên:

- Chờ mẹ về đi !

Tường Thư như bưng tỉnh, cô luỳnh quỳnh sang số, chiếc xe như lão đảo trước khi chạy.

Nước mắt nhoè nhoẹt, hai tai ù đặc, Tường Thư vái trời mình đang nằm mơ. Con ác mộng này thật kinh khủng. Cô chờ nghe ở mẹ một lời giải thích dù đối trá cũng được, nhưng bà hoàn toàn im lặng. Một sự im lặng đáng sợ

Hai mẹ con như hai người câm ngồi với nhau suốt đoạn đường về.

Chờ bà về tới cổng, Tường Thư không vào nhà mà phóng vèo đi, mặc cho bà thất thanh gọi với theo.

Chạy một mạch tới nhà Mai Hiền, cô nghiêm nghị ngồi trước mặt con nhỏ và bảo:

- Này ! Hãy nói thật với tao tất cả, nếu mày còn là bạn tốt.

Mai Hiền chẳng đông dài:

- Lúc khai hội, tao tình cờ nghe bác Liên kể với mấy bà là bác Vân đang... đang ở nhà ông Thiều, người yêu cũ ngày xưa. Thế là mấy bà rủ nhau đi tới đó để hạ nhục bác ấy. Vừa nghe xong, tao gọi cho mày và bảo thằng Mẫn đi kiếm thằng Lân ngay.

Tường Thư kêu lên:

- Tạo sao họ lại làm như vậy? Nhất là bác Liên, sao bác ấy ghét mẹ tao đến thế?

Mai Hiền chép miệng:

- Tao cũng từng thắc mắc như mày. Có lần nghe mẹ tao giải thích...

Thư nhìn Hiền trân trối:

- Mẹ mày giải thích thế nào?

Hiền thở dài như bà lão:

- Tất cả cũng vì một chữ tình mà hai người từng là bạn thân đã trở thành thù nghịch. Mẹ tao kể hồi xưa, bác Vân và bác Liên khá thân nhau. Hai người cùng quen một người tên Thiều.

Tường Thư nuốt nghẹn xuống khi nghe Hiền nhắc tới tên này. Vậy là

Truyền biết hết rồi. Thật nhục nhã.

Mai Hiên vẫn tiếp tục nói:

- Ông ta là một người đẹp trai, dẻo mồm, khéo làm xiêu lòng phụ nữ và nguy hiểm hơn ông Thiều đã chơi trò bắt cá hai tay, ông tán tỉnh một lúc hai người bạn thân. Mọi chuyện đổ vỡ ra, bác Vân và bác Liên từ đó không nhìn mặt nhau. Ông Thiều buộc phải chuyển chỗ làm. Sau đó ai cũng lập gia đình nhưng mỗi hờn ghen năm xưa theo năm tháng không hề phai nhạt. Mỗi lần thấy gia đình bác Liên xào xáo, bác Vân lấy làm hả hê.

Liếc Thư một cái, Mai Hiên trầm giọng:

- Người ta bảo để trêu người bác Liên, mẹ mày rất chăm chút chồng con, chính hạnh phúc của gia đình mày, khiến bác Liên đã ghét bác Vân càng ghét hơn, khi cuộc sống của bác dạo còn ở tập thể luôn thua chị kém em.

Ngập ngừng một lúc, Hiên nói:

- Họ còn bảo, Năng chả yêu gì mày, chẳng qua hấn muốn cho mẹ vui nên mới chinh phục cho bằng được mày và bỏ cho đáng đời.

Mắt Tường Thư tối sầm lại, cô đáp ứng:

- Ai nói vậy?

Mai Hiên buông thõng:

- Ngọc Nga.

- Nhưng tại sao nó lại nói thế?

Hiên chép miệng:

- Con nhỏ Tuyên kể cho Nga nghe. Bích Tuyên bảo chính Năng nói với nó như chứng minh hấn chẳng hề yêu mày. Đó chỉ là một cuộc trả thù thú vị. Đàn ông như vậy đúng là đồ tồi. Mày quên hấn càng sớm càng tốt.

Tường Thư ráo hoảnh nước mắt. Cô không ngờ Năng lại như vậy.

Ôm mặt, cô như nghe những lời yêu thương anh từng nói với mình đang vọng về.

Lẽ nào tất cả chỉ là dối trá. Lẽ nào khi nói khi hôn Thư lại là lúc anh ghét cô nhất?

Người vã mồ hôi, đầu đang ngồi trước quạt máy, Tường Thư chợt rùng mình. Về thất thần đầy tuyệt vọng của Thư khiến Mai Hiên lo lắng.

Con bé lắc nhẹ tay Thư:

- Nè ! Mày không sao chứ?

Cô trấn tĩnh:

- Không. Nhưng thật khủng khiếp khi chợt được biết mình là nạn nhân của một trò lừa đảo. Sao Năng nỡ đối xử với tao như thế? Tao

đâu có lỗi gì trong chuyện hai bà mẹ ghét nhau.

Mai Hiền lắc đầu:

- Tội của mày là yêu lầm người. Mày vô tình còn hấn cố ý nên rốt cuộc kẻ thiệt thòi vẫn là mày.

Tường Thụ ngồi rũ người ra, ngồi kế bên, Mai Hiền tiếp tục lải nhải:

- Người như Năng là thứ bỏ đi, mày chả nên buồn khi quanh mình còn ổi đàn ông tốt. Ví dụ như gã ở kế nhà mày, gã ta được đấy chứ.

Tường Thụ gắt:

- Mày lại nói đi đâu đấy. Gã được thì đã sao? Tao bây giờ chả còn tâm trí để nghĩ tới ai. Gia đình tao sắp tiêu rồi. Tại sao mày giấu chuyện mẹ tao và gã đàn ông tên Thiệu đó?

Mai Hiền trợn mắt:

- Tao thề là mới biết bác Vân có qua lại với ông Thiệu lúc nãy.

Thụ xẵng giọng:

- Mày nói dối !

Rồi cô ghen ngào:

- Lẽ ra mày phải kể chuyện ngày xưa của các bà cho tao nghe để hiểu hơn về Năng.

Hiền nhăn nhó:

- Làm sao tao có thể mở miệng kể những chuyện đó với mày. Kể như vậy khác nào nói xấu người lớn.

Tường Thụ chua chát:

- Tao đã sai khi trách mày. Nhưng nghĩ thật nhục, chuyện trong nhà, tao chả biết gì, nhưng thiên hạ ai cũng hay hết. Càng nghĩ càng nhục nhẽ.

Mai Hiền phật ý:

- Xời ! Sao lại bi quan thế? Chả gì phải nhục. Ai lại không có một mối tình nào đó trước khi lập gia đình. Mẹ mày và bác Liên cũng thế, không còn là người yêu cũng là bạn bè tốt được. Tất cả tại bác Liên muốn thổi phồng sự việc, để thỏa mãn lòng đố kỵ của mình, chứ có gì đâu.

Tường Thụ cố chấp:

- Vậy tại sao mày bảo tao và thằng Lân phải mau chóng tới nhà ông Thiệu để giải vây cho mẹ tao.

Mai Hiền nói:

- Tao biết trong đám bạn của bác Liên có một bà từng sống chung như vợ chồng với ông Thiệu, nhưng sau đó đường ai nấy đi. Bà ta vẫn còn nặng tình với ông Thiệu, nên ông ấy giao du với ai, bà cũng rình rập, tìm hiểu và kiếm chuyện với người đó. Chính bà ta chủ mưu việc tới nhà ông Thiệu để bêu xấu bác Vân, dù bà ta và bác Vân

chẳng lạ gì nhau. Mẹ tao nghe được liền bảo phải cho tụi bay hay ngay. Bà sợ bác Vân tình ngay lý gian.

Tường Thụ nhếch môi:

- Cám ơn mẹ mày đã nghĩ tốt cho mẹ tao. " Tình ngay lý gian ". Câu đó mới thấm thía làm sao.

Mai Hiền xụ mặt:

- Chớ bộ hồng phải à?

Tường Thụ làm thinh, đầu óc trống rỗng, cô chỉ muốn mình biến mất khỏi trần gian này để đừng gặp ai hết. Nghĩ tới lúc trở về nhà, phải đối diện với mẹ, Thụ không chịu nổi.

Với cô, thế giới này đã tan vỡ, không còn niềm tin, tình yêu và hy vọng. Những người Thụ yêu thương nhất đều độc ác với cô. Thụ đau ghen cả ngực mà không khóc được, dù cô vốn mau nước mắt.

Cô buột miệng:

- Tao không muốn về nhà, không muốn gặp mẹ tao chút nào hết.

Mai Hiền ôm vai Thụ:

- Đừng như vậy. Bác Vân và ông Thiệu chỉ hợp tác làm ăn thôi, chớ không giống lời người ta thổi phồng đâu.

- Mày không cần an ủi, tao biết những gì đang xảy ra trong gia đình mình. Công việc kinh doanh của ba tao trì trệ, mẹ tao không còn đồng lòng " Tát biển Đông " với ông nữa, bà cũng chẳng còn là chỗ dựa tinh thần của ba như trước đây. Bà bỏ mặc ông gánh vác để làm ăn riêng với người yêu cũ, một người vợ như vậy, thật đáng trách phải không?

Mai Hiền nói mà như không tin vào lời mình nói:

- Biết đâu bác Vân có những khó khăn riêng. Nếu có làm ăn với... người yêu cũ đi nữa, mẹ mày cũng vì gia đình.

Tường Thụ lặng lẽ thở dài, cô không thể đem hết chuyện nhà rồi như tơ của mình ra kể hết với Mai Hiền, dù con nhỏ rất tốt với cô. Nhưng để trong lòng thế này thật là nặng nề.

Thụ không ngờ gia đình mình lại rơi vào cảnh ngộ này khi giai đoạn khó khăn nhất về kinh tế đã qua. Bây giờ công việc của ba không suôn sẻ, song đâu có nghĩa là bế tắc hoàn toàn. Khổ sao mẹ lại lấy đó làm cớ để đi tắt về ngang, khinh rẻ người cùng mình vượt bao nhiêu lần khó khăn.

" Tình cũ không rủ cũng tới " Chẳng lẽ mãnh lực của mối tình xưa còn mạnh đến mức bà bất chấp tất cả? Tường Thụ nhếch môi. Vậy mà mẹ từng cao giọng bảo cô: " Mối tình nào cũng sẽ qua, cũng sẽ quên. Người ta sẽ có những tình yêu mới, lãng mạn hơn, thi vị hơn khi nhớ về gã người yêu cũ, người ta sẽ bật cười vì sự ngớ ngẩn

ngày đó của mình ".

Mối tình của mẹ ngày xưa có ngớ ngẩn đâu? Rõ ràng có cơ hội bà sẵn sàng lao vào vòng tay người đàn ông đó. Thế mới biết nói, chỉ trích kẻ khác rất dễ, nhưng nếu bảo đừng làm những điều đã chỉ trích Thư với chính bản thân, thì mẹ không làm được. Bà đã không quên dù mối tình ấy đã qua hai mươi mấy năm.

Mai Hiền bảo:

- Về nhà xem bác Vân thế nào. Những lúc bối rối như vậy, mày đừng bỏ bác một mình.

Tường Thư nói:

- Mẹ tao có thần kinh thép, mày không phải lo. Nếu mày không thích tao ngồi đây lải nhải, thì tao đi cho rồi.

Hiền nhăn mặt:

- Ý tao không phải vậy. Mà mày đi đâu?

Thư gượng gạo:

- Tao đùa mà. Có đi đâu rồi cũng phải về nhà. Tốt nhất là chui vào phòng, trùm chăn kín mít và tưởng tượng mình đã chết là sướng nhất.

Mai Hiền gắt:

- Toàn chuyện dở hơi:

Thư uể oải đứng lên:

- Nhưng đó là điều tao đang muốn. Tao mệt tất cả rồi, sống còn nghĩa lý gì nữa.

Hiền nạt:

- Dẹp cái tư tưởng bạc nhược ấy đi. Mày đâu phải đứa yếu đuối, muốn chết vì một thằng không ra gì là ngu.

Tường Thư lầm lì:

- Tao về đây.

Mai Hiền gọi với theo:

- Chờ một chút. Tao đưa mày về.

Thư cười khan:

- Mày sợ tao chết hả? Tao phải sống để nhìn đời chứ. Chết là dở lắm

Hiền dụ giọng:

- Biết vậy thì tốt. Về cẩn thận đấy.

Tường Thư xúc động:

- Tao còn có mỗi mày thôi.

Mai Hiền cao giọng:

- Rồi mày sẽ yêu gã khác đang hoang, phong độ hơn Năng về mọi mặt. Ráng vượt qua nỗi buồn này và nhớ lúc nào tao cũng là bạn mày.

Thư chớp mắt, cô thấy vui buồn và điềm điềm chạy xe đi. Ngoài phố, mọi người vẫn quay vòng với cuộc sống, dù không muốn, Thư vẫn bị dòng đời cuốn theo thật hồi hả.

Tình yêu sẽ đến

Chương 16

Đập điện thoại xuống bàn thiết mạnh, bà Liên ngồi cười ha hả một mình như người điên. Nghe bà cười, Năng hốt hoảng nhảy từ lầu xuống cầu thang. Anh thắng thốt:

- Mẹ làm sao vậy?

Bà Liên vẫn ôm bụng cười ngặt nghẽo:

- Tao cười chớ có sao đâu. Mẹ đang vui như chưa bao giờ vui như vậy. Nhưng con muốn biết lý do khiến mẹ ha hả đến thế không?

Năng nhú mày:

- Mẹ trúng số hay trúng đề hả?

Bà Liên lắc đầu:

- Không. Mẹ ha hả chuyện người ta.

Nhìn vẻ tò mò của Năng, bà lại bật cười:

- Hà, hà ! Cuối cùng lời cầu khẩn của mẹ cũng thấu tai trời. Con mụ Tường Vân trắng tay rồi. Mụ ta sắp cạp đất mà sống rồi.

Năng sửng sờ:

- Mẹ bảo sao? Bác Vân phá... phá sản à?

Bà Liên gật đầu:

- Ờ. Phá sản. Mày dùng từ nghe sang quá. Tao chỉ biết là con mụ Vân đã sạt nghiệp thôi.

Năng kêu lên:

- Tại sao vậy mẹ?

Bà Liên tựa lưng vào ghế với tất cả thoải mái. Chưa vội trả lời Năng, bà bảo:

- Phải mày còn cặp kè với con Thư thì bây giờ khổ vì " Bỏ thì thương, vương thì tội " rồi.

Năng gắt:

- Nhưng tại sao bác Vân sạt nghiệp?

Bà Liên hí hửng:

- Bị lừa.

- Mà ai lừa bác ấy chứ?

Bà Liên sượng lại một chút rồi buông thõng:

- Người tình cũ.

- Hả Người tình cũ? Đạo đức như bác ấy mà... mà...

Bà Liên nhếch môi đắc ý:

- Thế mới có chuyện để kể chớ. Bạn mẹ vừa điện thoại cho hay mẹ Vân tung vốn nhờ người yêu cũ đầu tư vào một công ty, ai ngờ đó là công ty ma. Hiện tại công ty sắp bốc hơi, mẹ ta đến tìm người xưa mới hay chàng cũng biến. Ngôi nhà hai tầng chàng từng ở té ra chỉ là nhà thuê trả tiền theo tháng.

Năng tò mò:

- Bác Vân mất nhiều không mẹ?

- Chắc chắn là nhiều.

Năng so vai:

- Bác Tuyển vẫn còn vốn, lo gì?

Bà Liên bĩu môi:

- Người ta nói "Họa vô đơn chí. Phước bất trùng lai", xem ra đúng với trường hợp mẹ Vân. Nợ ngân hàng ông Tuyển vay đã đáo hạn, nhà cửa tiếp tục giậm chân không bán được. Một là ông ta vào tù, hai là nhà cửa sẽ bị tịch thu, nhưng căn nhà ở quận Bảy ấy giá có bao nhiêu. Bởi vậy, trước sau gì rồi cũng tan hoang tất cả. Ha, ha ! Năng nhìn mẹ trân trối. Từ xưa đến giờ, mẹ anh nổi tiếng dữ. Người dữ chưa hẳn là người tàn nhẫn, độc ác trước nỗi đau của kẻ khác. Nhưng mẹ Năng hình như là như thế. Năng nhìn bà cười và thấy sợ. Không nỡ tỏ thái độ cũng không thể đồng tình, anh trở về phòng mình. Căn phòng mới còn hôi mùi sơn khiến Năng càng khó chịu hơn. Anh thở dài khi nhớ tới Tường Thư.

Từ hôm gặp cô đi với Truyền tới nay, Năng lánh mặt Thư. Anh biết điều đó làm cô buồn khổ, nhưng anh muốn cô phải ném mùi vị ấy để thỏa mãn tự ái. Có thể Năng nhỏ mọn, nhưng anh không làm khác được vì ghen. Anh phải thú thật với bản thân rằng anh rất ghen. Anh có thể quên "sơ cua" một cô gái khác, nhưng Tường Thư không thể được, dù cô chỉ đi với người khác vì công chuyện chớ chẳng hề có ý tình gì. Chính cái máu ghen khiến anh trở nên nhẫn tâm với người mình từng thề thốt yêu thương. Tường Thư đáng bị anh... xù như thế.

Đã có lần Năng chở Bích Tuyên và gặp Thư trên đường, lúc đó mặt cô tái xanh. Năng hỏi làm sao, đầu tối đấy anh có khó ngủ.

Bây giờ nghĩ lại, Năng thấy mình tội thế nào ấy. Thở dài, anh ngồi đốt thuốc. Anh đã học thuốc khi "tạm trú" nhà Bích Tuyên. Ở đó bao giờ cũng sẵn thuốc lá, bia, rượu tây. Anh thoải mái.... xài trước sự khích lệ của Bích Tuyên lẫn dì Ái. Anh không muốn bị chê cù lần.

Hậu quả là lúc này anh thường nhạt miệng nếu không hút vài ba hơi thuốc

Đang chờ kết quả thi, Năng rảnh rang đến phát buồn nên đêm nào cũng đi nhảy với Tuyên. Nhảy bằng tiền con gái cũng hơi bị nhục, nhưng Tuyên mê anh một cách điên cuồng, cô không tiếc bất cứ thứ gì với Năng, vậy sao anh cứ nghĩ ngợi rồi dằn vặt mình cơ chứ. Búng điều thuốc qua cửa sổ, Năng chụp điện thoại gọi đến nhà Thư. Giọng thằng quý nhỏ Lân vang lên đầy uể oải. Năng liếm môi:

- Cho tôi gặp Tường Thư.

- Xin lỗi. Ai ở đầu dây vậy?

Năng không trả lời, thằng quý nhỏ đành giọng:

- Là anh à? Hừ ! Chị Thư không rảnh đâu.

Dứt lời, nó gác máy thật mạnh. Cái thằng chó ấy...

Năng lầu bầu chửi:

- Cả nhà mày sắp ra gầm cầu ở mà bày đặt. Đúng là... là...

Cửa phòng anh xịch mở. Bích Tuyên lao vào với nụ cười tươi rói.

Năng bỗng ghét mọi tiếng cười. Anh gay gắt:

- Lần sau nhớ gõ cửa giùm một cái.

Bích Tuyên xiu xuống như bong bóng xì hơi:

- Sao lại quạu với em?

Năng xẵng:

- Đang bực.

Bích Tuyên ngồi xuống kế bên Năng:

- Em biết anh bực chuyện gì rồi. Nhưng không nên như thế.

Năng cộc cằn:

- Em về đi. Anh muốn một mình.

Tuyên nhướn mày:

- Để nhớ tới người yêu à? Tường Thư chẳng sao đâu.

- Em biết gì mà nói?

Bích Tuyên lấp lửng:

- Em biết những gì anh không biết. Cũng thú vị lắm.

Năng làm thinh. Bích Tuyên khiêu khích:

- Sao không đuổi em nữa đi?

Năng cười khẩy. Tuyên thủng thỉnh:

- Mẹ đang rất vui...

Năng ngắt lời cô:

- Một niềm vui bệnh hoạn, anh không thích. Rất nhiều lúc anh tự hỏi tại sao mẹ anh ghét bác Vân đến thế khi lý do mẹ đưa ra chưa đủ sức thuyết phục anh.

Bích Tuyên cao giọng:

- Anh hiểu thế nào là " Ngựa ghẻ, hờn ghen " không?
 Ngờ mặt ra, Năng lắc đầu, Tuyên vừa nhịp chân vừa giải thích:
 - Ngựa ghẻ và hờn ghen là hai cảm giác khó chịu nhất mà bất hạnh cho ai phải trải qua. Mẹ anh ghét bà Vân vì ghen đấy.
 Năng khẳng khái:
 - Vớ vẩn ! Mẹ anh ghen với bác Vân à? Đúng là vô lý.
 Bích Tuyên thản nhiên:
 - Tại anh không biết thôi. Ngày xưa hai bác từng có chung một người yêu đấy. Bởi vậy, bây giờ được tin bác Vân bị lừa bởi người xưa, mẹ mới hả hê tới như thế.
 Năng ngồi sững sờ trên ghế. Thì ra là như vậy. Anh nghe Bích Tuyên nói tiếp:
 - Ai chả khoái khi tình địch bị thất thế. Em cũng vậy. Đạo này Tường Thư xuống sắc lắm. Ngọc Nga kể rằng nhà Thư đang ở sắp bị phát mãi để trả nợ ngân hàng.
 Năng chép miệng:
 - Rồi Thư sẽ ở đâu đây?
 Tuyên châm chọc:
 - Nhà anh mới xây những ba tầng, dám gồng mình rước Tường Thư về không? Chắc là không rồi. Điều đó chứng tỏ anh chẳng yêu con nhỏ như anh tưởng. Bởi vậy đã có người yêu Thư hơn anh lo cho con nhỏ.
 Năng khinh khỉnh:
 - Em muốn nói tới lão dượng rể huyệt của em chứ gì? Truyền chẳng là cái đinh gì đối với Tường Thư. Anh dám cá như thế.
 - Nhưng cậu ấy đã khiến anh nổi điên lên vì ghen.
 Năng sa sầm mặt:
 - Anh mà thèm ghen.
 Bích Tuyên cười cười:
 - Vậy chắc dì Ái phải ghen rồi. Nghe đồn cậu Truyền đã cho bác Tuyển mượn chủ quyền nhà đất của mình để thế chấp ngân hàng. Ông Tuyển sẽ vay nợ để trả nợ cũ. Hà hà ! Nghe chuyện, ai cũng bảo cậu Truyền dạt dột. Còn anh nghĩ sao?
 Năng so vai:
 - Anh cho rằng gã Truyền muốn chung vốn đầu tư nhà đất với bác Tuyển.
 Bích Tuyên bắt bẻ:
 - Vào thời điểm giá bất động sản đang rớt và mọi cuộc mua bán đang giậm chân tại chỗ sao? Em lại cho rằng cậu Truyền đang đầu tư tình thì đúng hơn.

Năng bật cười:

- Đầu tư tình. Em khéo ví von thật.

Bích Tuyên hình mũi:

- Điều ấy không làm anh đau tim chứ?

Năng phát tay:

- Chuyện nhỏ ! Rồi lão sẽ thất bại trước anh.

Bích Tuyên nói:

- Sự chiến thắng của anh chẳng nghĩa lý gì khi anh và Tường Thư sẽ không có một kết thúc có hậu. Sao anh cứ tự ràng buộc mình mãi thế.

Năng làm thinh. Một lát sau anh bảo:

- Em hiểu câu " Hòn ghen, ngựa ghê " mà lại hỏi anh à? Anh chẳng cho không ai món gì đã thuộc về anh, dù anh không còn xài nó nữa.

Bích Tuyên chép miệng:

- Anh giống em ở điểm này... Ngộ ghê !

Năng khịt mũi:

- Cũng may, anh chưa bao giờ là của em.

Tuyên nhún vai:

- Để rồi xem.

Năng cúi kính bỏ ra ngoài. Mặc kệ Bích Tuyên đang ở nhà mình, anh dắt xe đi trước về ngạc nhiên của bà Liên.

- Sao lại bỏ con nhỏ ở nhà vậy?

Năng làm lì:

- Con không có trách nhiệm gì với Tuyên hết.

- Nhưng nó là bạn mày.

Năng cúi kính:

- Mẹ làm ơn để con yên.

Dứt lời, anh chạy xe đi. Tới nhà Mai Hiền, anh nhấn chuông.

Hiền lon ton chạy ra mở cổng:

- Ủa ! Hơi bị lạ à ghen? Chắc chắn anh không thăm tui rồi.

Năng gượng gạo:

- Hiền nhắc với Thư hộ là tôi đợi Thư ở quán Thạch Thảo.

- Ngay bây giờ à?

Năng gật đầu, Hiền nói:

- Vào nhà chờ tui hỏi ý kiến Thư xem, nhớ nó hồng đến, cho anh thành " linh hồn tượng đá " luôn đó.

Năng lẻo đẻo theo sau Hiền, cô vừa đi vừa chát vắn:

- Sao bữa nay có hứng thú hò hẹn vậy? Tui tưởng anh quên nhỏ Thư luôn rồi chứ.

Năng tránh câu trả lời bằng một câu hỏi:

- Có đúng bác Vân bị lừa không?

Mai Hiền cao giọng:

- Anh biết rồi còn hỏi gì nữa.

Tới cạnh điện thoại, Hiền nhấn số nhà Thư, Năng nghe cô nói liên tục:

- Thư hả? Năng bảo sẽ đợi mày ở quán Thạch Thảo. Ra ngay đi.

Sao? Không muốn gặp à? Lý do? Có Năng đây nè. Mày nói đi.

Ấn ống nghe vào tay Năng, Hiền bước ra sân.

Anh ngập ngừng:

- Anh muốn gặp em. Mình bỏ qua chuyện cũ nhé.

Thư chua chát:

- Sau tất cả những chuyện xảy ra giữa chúng ta và xảy ra với gia đình em, em không muốn gặp nhau dù em và anh chẳng có lỗi gì.

- Tại sao vậy Thư?

Giọng Thư rưng rưng:

- Em buồn lắm. Gặp để làm chi nữa khi hai chúng ta không ai có thể bỏ mẹ mình để đến với nhau. Bích Tuyên rêu rao rằng anh vờ yêu em rồi bỏ để cho bác Liên vui. Em không tin lời rêu rao ấy. Khổ nỗi, tình yêu trong em vỡ tan cả rồi. Em không muốn gặp anh. Xin đừng tìm em. Chúc anh hạnh phúc.

Năng chưa kịp nói thêm, Tường Thư đã gác máy. Anh bước ra sân, giọng ảm ức:

- Sao Thư không muốn gặp tôi nữa?

Mai Hiền nhẹ nhàng:

- Vì Thư đã ngộ ra một điều, anh và nó không thể có kết thúc tốt đẹp. Thôi thì...

" Chẳng cùng đi hết đoạn trường

Chẳng cùng đi hết dặm đường can qua

Cây tình yêu chẳng nở hoa.

Giờ ta đành phải gọi nhau là.... người dưng "

Mai Hiền nói tiếp:

- Thư đang rất mặc cảm và rất buồn...

Năng ngập ngừng:

- Anh chàng hàng xóm tốt bụng của Thư không... không...

Hiền lắc đầu:

- Chẳng biết sau này thế nào, chứ hiện tại hai người chả có tình ý gì.

Anh đừng nghe lời ly gián của Bích Tuyên mà lầm. Chính dì Ái của nó chia tay anh Truyền vì muốn tiến thân, muốn có một việc làm thu nhập cao ở Đài Loan, chứ không phải Truyền bỏ Thúy Ái vì mê

Tường Thư. Nhỏ Tuyên cố tình nhìn hiện tượng nói sai bản chất để

bắt hồn, bắt xác anh. Tui hông biết nó yêu anh cỡ nào, nhưng bị một người như nó yêu, anh phải cẩn thận.

Năng nhếch môi khinh khỉnh. Anh không muốn nghe giọng điệu dạy đời của Mai Hiên nên đã bỏ ra về sau khi đã lịch sự cảm ơn cô.

Đi ra đi vào vòng vòng trong nhà. Hiên làm bầm rửa Năng:

- Hừ ! Anh ta làm khổ nhỏ Thư bao nhiêu là quá đủ rồi. Năng không xứng đáng để Thư phải khổ hơn nữa. Con nhỏ dứt khoát là đúng.

Nhấn số gọi cho con nhỏ, Mai Hiên tăng hắng:

- Tao đây. Năng bỏ về rồi. Mà can đảm lắm khi từ chối không gặp hần.

Giọng Thư nghèn nghẹn như vừa khóc xong:

- Tao không can đảm như mày khen đâu. Tao mặc cảm lắm khi nghĩ tới Năng.

- Vì bác Vân à? Ồi dào ! Sao lại quan trọng hoá vấn đề thế? Đơn giản một chút sẽ thấy nhẹ nhõm.

- Với tao, Năng chỉ là kỷ niệm. Một kỷ niệm đẹp, buồn và tao sẽ quên.

Mai Hiên gật gù:

- Vậy thì tốt. Thôi stop nhé.

Tường Thư gác máy. Cô thơ thẩn trong khoảng sân nhà mình, lòng trống rỗng đến nao nê. Thế là hết. Vĩnh viễn hết một cuộc tình. Trước kia, Thư từng thắc mắc sao Truyền và Thúy Ái có vẻ bình thản khi chia tay nhau, giờ thì Thư đã hiểu.

Khi đã quyết định xong một vấn đề quan trọng, người ta sẽ mất cảm giác buồn vui, bồn chồn, lo lắng. Tường Thư cũng vậy. Cô tưởng mình không sống nổi nếu không có Năng. Song thực tế không đến nỗi như thế. Cô vẫn tồn tại với cuộc đời.

Mẹ có lý khi bảo " Thời gian sẽ xóa nhòa tất cả " Chỉ mong 20 năm sau, Tường Thư không lặp lại sai lầm của mẹ khi bà đã tìm đến người yêu ngày xưa để bị một quả lừa. Chuyện của mẹ đúng là một bi kịch. Nó khiến hạnh phúc gia đình Thư vỡ nát, chị em Thư không đủ can đảm để ăn to nói lớn với bạn bè, nó khiến Thư càng ngày càng rút vào lớp vỏ ốc tự tạo của mình.

Cô không thể tha thứ cho mẹ, nhưng ba lại khác. Ông là người đầu tiên an ủi, chia sẻ với bà trước " sự đã rồi " ấy.

Ông chăm sóc bà khi đổ bệnh vì tuyệt vọng vì xấu hổ, vì mất trắng số vốn liếng bà giấu chồng dành dụm bao nhiêu năm.

Mẹ đáng trách mà cũng đáng thương. Bà trả giá quá đắt cho sự lãng mạn nông nổi ở tuổi xế chiều của mình. Bây giờ cả nhà đang đối mặt với vô vàn khó khăn. Thị trường nhà đất đóng băng. Tiền bạc trong

ngân hàng không có, nhưng ba vẫn vững tâm vì nợ ngân hàng không thúc bách sau lưng nữa. Ông bình tĩnh chờ giá cả rục rịch, sau một thời gian dài bất động.

Tường Thụ hít vào một hơi dài. Khó khăn nào rồi cũng qua. Gia đình cô đã dờn nhà bao nhiêu lần, mất vốn, thua lỗ trong làm ăn bao nhiêu lần. Dầu lần này lao đao, lặn độn về nhiều vấn đề, nhưng với vòng tay rộng mở của một người như ba, Thụ tin đâu sẽ vào đấy. Cô tin để vui mà sống.

Tình yêu sẽ đến

Chương 17

Mở rộng cửa cho Năng chạy xe vào, bà Liên thắc mắc:

- Sao hôm nay con về sớm vậy?

Ngả người ra ghế, Năng càu nhàu:

- Con chán lắm rồi. Làm việc đã mấy tháng vẫn chưa được giao đúng chuyên môn. Suốt ngày cứ bị sai vặt như một nhân viên phục vụ văn phòng, vừa phí công bốn năm mài dũa ở giảng đường đại học vừa nhọc mặt đàn ông. Thậm chí sáng nay con nhóc thư ký giám đốc còn sai con đi mua cơm hộp cho nó ăn nữa.

Bà Liên giãy nảy:

- Có chuyện tréo ngoe này nữa hả? Hừ ! Để ba mày nói là làm chỗ này ngon lắm. Ngon, ngon giống gì mà để con trai mình bị sai như đây tở. Hừ ! Mày nghỉ đi. Ở nhà tao nuôi.

Năng nhíp chân:

- Mẹ nói đó ghen. Con xin tiền mẹ đừng than à.

Bà Liên khoát tay:

- Rồi tao sẽ tìm chỗ khác cho mày làm. Có bằng đại học lo gì thất nghiệp, quan trọng là quen biết, gởi gắm đúng người kia.

Năng uể oải:

- Mẹ làm sao thì làm, nếu không có công việc... Oai oai một chút, thà con ở nhà mang tiếng thất nghiệp còn hơn.

Dứt lời, anh lừng khừng bước vào phòng tắm. Tắm xong, anh lên giường ngủ một giấc. Mãi đến khi có ai vuốt nhẹ nhẹ trên ngực anh, Năng mới bừng tỉnh. Không mở mắt anh cũng thừa biết là ai. Thế là Năng đáp ứng lại một cách táo tợn, đúng như sở thích của Tuyên. Hai người nằm bên nhau. Bích Tuyên vùng dậy trước. Cô vào nhà

tắm rồi trở ra, giọng quyền hành:

- Mình đi ăn. Em đói rồi.

Năng lười biếng:

- Ăn ở nhà mẹ nấu cũng được.

- Em thích ăn tiệm hơn. Sau đó vào shop mua vài món đồ.

- Lại mua đồ, anh nhớ em mới sắm sửa tuần trước rồi mà.

Bích Tuyên chắc lưỡi:

- Trời ơi, mua sắm là thú vui, đã là thú vui thì không nên hạn chế.

Càng vui nhiều càng khoái. Anh tính tuần trước tuần này làm chi.

Kéo Năng đứng dậy, Tuyên bảo:

- Mau lên ông tướng lười.

Năng nhếch nhác đứng lên. Anh tắm, mặc bỏ đồ Bích Tuyên chọn sẵn và máy móc làm theo lệnh của Tuyên.

Ngồi sau lưng Năng, Tuyên nói:

- Sắp làm việc chỗ mới, phải có quần áo mới thuộc đẳng cấp trên cho xứng.

Năng ngơ ngác:

- Em nói anh à?

Tuyên véo vào hông anh:

- Chớ ai nữa. Em đã nói với ba em rồi, ông sẽ đưa anh vào một công ty đa quốc gia mới vừa đầu tư vào Việt nam.

Năng cau mày:

- Ai bảo em vậy?

- Bác Liên chớ ai. Đừng nói với em là không thích à ghen. Chỗ này phải có người đỡ đầu họ mới nhận, chớ không phải ai vào làm cũng được đâu.

Năng ậm ừ. Anh không ngờ mẹ lại nhờ Bích Tuyên chuyện này.

Trước kia, cô từng giới thiệu một số nơi cho Năng, nhưng anh từ chối vì sĩ diện, giờ thì...

Chậc ! Rõ ràng anh không chạy thoát khỏi lưới tình của Tuyên. Càng lúc, cô càng bủa vây anh chặt chẽ. Bị yêu như Năng cũng sướng. Mẹ bảo có phúc mới được một cô vợ như Tuyên. Lanh lẹ, xốc vác, chơi cũng tài mà tính toán cũng giỏi.

Năng không cho là mình yêu Tuyên, như thiếu cô, anh sẽ chịu không nổi. Phải biết tựa vào ai đó để tồn tại, để vươn lên, Năng sẽ chọn Tuyên, cho dù anh và Tường Thư không gặp trắc trở nào chớ nói chi giữa hai người là vực sâu như hiện giờ. Tội nghiệp Tường Thư. Em hiền lành ngây thơ như con thỏ bạch chỉ biết khóc biết giữ tình yêu bằng nước mắt, bằng những lời thề thốt xưa như trái đất mà không ngờ thế giới đổi thay từng phút, nên anh không thể...

Giọng Tuyên vang lên:

- Ăn cơm gà nha anh?

Năng gật đầu. Anh theo Tuyên vào quán mà hồn như trôi đi đâu.

Thình thoảng anh vẫn thể khi nhớ tới Thư và lần nào Tuyên cũng đoán đúng tâm trạng của anh.

Lần này cũng vậy, đợi anh ăn xong, Tuyên mới lơ lửng bảo:

- Đàn ông tôi là đàn ông ăn, ngủ với người đàn bà này nhưng lại nghĩ tới người đàn bà khác. Em nói đúng không?

Năng chậm rãi uống hết lon bia:

- Đúng. Và có những người đàn bà cam tâm chịu đựng cái tôi đó.

Bích Tuyên cười:

- Bác Liên thật tài khi chờ cả mười mấy hai mươi năm mới được cười vào mặt tình địch cho hả lòng. Em không đủ kiên nhẫn thế đâu.

Bởi vậy...

Năng nhú mày:

- Bởi vậy thế nào?

Tuyên lắc đầu:

- Em chưa nghĩ ra.

Cô đứng dậy trước, Năng leo đẹo theo sau. Anh lại làm tài xế đưa

Tuyên đi mua sắm. Bữa nay, Tuyên bắt anh chở tới một cái shop mới khai trương: Shop SU SU.

Bước xuống xe, Tuyên hấp háy mắt:

- Bảo đảm anh sẽ có ấn tượng.

Năng nhún vai, anh cho tay vào túi lơ đãng ngắm các mặt hàng trưng bày đầy khắp.

Phải nói shop này có nhiều hàng thật. Tuyên kéo anh tới quầy bán áo chemise. Chọn cho anh một chiếc màu đồng, Tuyên gật gù:

- Rất hợp với anh. Sang trọng, mạnh mẽ.

Ngay lúc đó, Năng thấy Tường Thư. Cô đứng sau quầy bán những mặt hàng bằng da và đang ngạc nhiên nhìn hai người.

Bỗng dưng tim Năng như chùng xuống. Để mặc Tuyên với chiếc áo trên tay, anh đi về phía Thư, vừa đi anh vừa ngắm gương mặt sững sờ của cô.

Giọng trầm xuống, Năng xúc động:

- Lâu quá mới gặp em.

Thư chớp mắt, cô đáp ứng ;

- Vâng. lâu quá..

Năng hơi nhú mày:

- Em làm gì ở đây vậy?

- Em là nhân viên của shop này. Một hình thức kiếm thêm ngoài giờ

học ấy mà. Còn anh, để em đoán xem... Chắc vừa mới lãnh lương nên đi mua sắm.

Năng gượng cười. Anh nhìn vào đôi mắt trong veo của Thư và nhận ra mình đang khao khát có cô biết bao.

Anh xót xa:

- Em vất vả đến thế sao?

Thư dịu dàng:

- Có gì đâu anh. Trước đây, em từng nghĩ phải " tập dần thân vào đời " nhưng anh không bằng lòng và bảo " Thời gian học vẫn hơn bé con ạ "

Năng gật đầu:

- Anh nhớ. Tiếc rằng bây giờ anh không còn cơ hội để nói với em như thế nữa.

Thư vẽ những vòng tròn trên mặt quây:

- Anh bằng lòng với cái mình đang có chứ?

Năng chịu không nổi ánh mắt của cô, anh nói:

- Anh không biết. Nhưng anh cần có nó.

Môi Thư hơi nhếch lên:

- Vậy là em an tâm rồi.

Năng thì thào:

- Còn em? Em thế nào? Buồn vui ra sao?

Thư nhấn mạnh:

- Em vui và anh không cần lo cho em.

Bích Tuyên ngông nghênh bước tới:

- Anh định mua dây nịt hay bóp da?

Năng chưa biết nói sao, Tuyên đã bảo:

- Nè ! Tôi muốn xem cái bóp da cá sấu.

Tường Thư lấy đúng cái bóp Tuyên vừa chỉ. Đợi cô để lên mặt quây xong, Tuyên mới lắc đầu:

- Cái kế bên chứ không phải cái này. Buôn bán gì lè lè chậm chạp quá.

Thư nhấn nhục mang cái bóp kế bên ra, Tuyên giậm chân:

- Vẫn chưa phải. Cái kia... Trờì ! Nói tiếng Việt mà cũng không hiểu.

Rõ chán !

Đang hấp mặt lên trời, Tuyên bỗng nghe giọng đàn ông quen tai:

- Chỉ có trời mới hiểu lòng phụ nữ. Sao hôm nay Tuyên lại rảnh rỗi tới quây shop của cậu vậy nhỉ?

Bích Tuyên vênh vác:

- Quây để lôi ông chủ shop ra, chứ đầy tớ không đủ trình độ tiếp chuyện khách sộp cỡ cháu đâu.

Truyền nói:

- Ở đây ai cũng là chủ hết, nên Tuyên cứ an tâm xem hàng.

Bích Tuyên chỉ tay về phía Truyền rồi về phía Thư:

- Nói vậy đây là ông chủ, đây là bà chủ sao? Cháu lạc hậu thật. Chả biết gì hết. Xin chúc mừng hai người đã thành cặp, thành đôi.

Vòng tay ngang eo Năng, Tuyên dài giọng:

- Cậu lựa cho cháu một sợi dây nịt loại xịn nhất.

- Cho Tuyên à?

Bích Tuyên liếc Thư:

- Không. Cho Năng.

- Được. Cậu đã lựa thì khỏi phải chê. Sợi dây nịt này Tuyên tha hồ buộc chặt Năng nhé.

Quay sang Thư, Truyền vừa ngọt vừa âu yếm:

- Em sang quầy vải phụ Su Su hộ anh. Có mấy khách Tây balô đang xem hàng ngoài đó.

Tường Thư gật đầu. Cô bước đi với cảm giác chông chênh khi giọng chưa lết của Tuyên đập vào tai:

- Bà chủ nghe lời ông chủ thật. Cậu cũng tốt số, vì dì Ái không dễ dạy thế đâu.

Thư mím môi giận dỗi, nhưng không biết mình phải giận ai. Cô và Năng đã chấm hết, anh có Bích Tuyên là chuyện thường tình. Cô từng tưởng tượng những tình huống thế này rất nhiều lần. Vậy tại sao còn tức tối?

Thư thở dài. Cô là người trần tục chứ không phải bậc thánh nhân đâu mà không đau khi thấy người yêu cũ dung dăng với cô gái khác chứ. Cũng may vừa rồi, Truyền đã cứu bồ cô bằng kiểu lấp lửng, ỡm ờ.

Không biết Năng nghĩ gì khi nghe Bích Tuyên và Truyền đối đáp nhĩ. Mà Năng có nghĩ gì cũng không liên quan tới Thư. Cô cố rút tim mình ra khỏi tất cả những mối quan hệ tới Năng bằng cách nhiệt tình giúp Su Su bán hàng cho đám khách ba lô.

Khách vừa rời khỏi shop, thì Tuyên sà tới một cách thân thiết.

Giọng tíu tít đầy giả tạo, Tuyên nói:

- Nhỏ Su giỏi ghê ta ời. Có cần thêm người phụ bán không? Chị tình nguyện giúp không ăn lương nè.

Su Su cười cười:

- Xời ! Em đâu dám phiền tới chị.

Rồi quay sang Thư, Su nháy mắt:

- Chị Thư tới phụ cậu Truyền đi.

Tuyên vờ ngơ ngác:

- Sao thế? Chị thích được cô ta phục vụ hơn. Bạn chị còn mua áo chemise nữa mà...

Kéo Năng lại khi anh cố bước ra ngoài, cô nũng nịu:

- Phải không anh?

Năng khô khan:

- Để bữa khác. Hôm nay anh hết hứng rồi. Về !

Mặt Bích Tuyên đanh lại khi Năng dấn gót trên sàn gạch bóng loáng rồi cũng nhanh chóng lấy lại vẻ bình thường. Nhìn thẳng vào mặt

Thư với ánh mắt ganh tỵ, căm ghét, Tuyên rít nhỏ trong miệng:

- Mà khá lắm. Nhưng Năng là của tao... Mà chẳng bao giờ có được anh ấy đâu.

Chẳng thèm ngó tới Su Su, dù vừa rồi Tuyên đã ra vẻ hết sức thân tình, cô ngoe nguẩy đẩy cửa đi như chạy theo Năng.

Su Su mắng với theo:

- Đồ cà chớn !

Con nhỏ tò mò:

- Chị quen với thằng cha của Bích Tuyên à? Nhìn bà ta ghen mới thấy ghê làm sao.

Thư gượng gạo cười. Ngay lúc đó, giọng Truyền vang lên:

- Nhiều chuyện vừa thôi Su.

Con nhỏ bấu môi:

- Cháu ghét bà Tuyên lẫn bà Ái nên chả có gì lạ khi nhiều chuyện về bà ta. Mà cháu có hỏi cậu đâu nào.

Truyền lừ mắt khiến Su Su le lưỡi. Rút vào phía sau Thư, con nhỏ xù xì bên tai cô:

- Hừ ! Vẫn còn bệnh dì cháu bà Ái. Thấy ghét !

Truyền nhíu mày:

- Nói lên gì cậu đó?

Su Su lém lỉnh:

- Cháu hỏi chị Thư có đói không, cháu xung phong đi mua bột chiên cho cả shop ăn.

Thư nói:

- Chị không đói. Để chị về quây.

Thật nhanh, Tường Thư đi như lướt trên sàn. Truyền chậm rãi bước theo. Anh hỏi:

- Em ổn chứ Thư?

Thư xếp những chiếc bóp lại cho ngay ngắn.

- Bộ anh thấy tôi có vấn đề sao?

- Không. Ít ra là bề ngoài em vẫn thường, nhưng em có bị nội thương không, tôi thật sự hông biết.

Tường Thư trầm giọng:

- Cám ơn anh lúc nãy đã đứng quầy hộ tôi.

Truyền nói:

- Tôi thật sự ngại khi người quen của mình cố tình làm khó em. Thái độ của Bích Tuyên dù vì Thúy Ái hay vì Năng cũng khó có thể chấp nhận được.

Tường Thư thản nhiên:

- Tôi lại thấy tội nghiệp. Chẳng qua Tuyên ghen nên mới như thế.

- Điều đó chứng tỏ Năng vẫn còn nghĩ tới em. Phần em thì thế nào?

Thư lau mặt quầy, dù nó đang sạch bóng.

- Tôi vẫn nghĩ tới anh ấy, nhưng ở khía cạnh khác. À, vừa rồi anh có hỏi thăm gì chị Thúy Ái không?

Truyền lắc đầu:

- Không.

- Tiếc nhỉ !

- Tôi lại chả thấy gì tiếc.

Thư hơi nheo mắt:

- Anh không quan tâm xem " Người xưa " hiện giờ sống thế nào à?

Truyền nhún vai:

- Không. Có thể Thư cho rằng tôi vô thủy vô chung, nhưng tánh tôi là thế. Hết là hết.

Tường Thư dài giọng:

- Su Su bảo anh là người khô khan. Nghĩ cũng đúng.

Truyền bật cười:

- Không ngờ tôi có đứa cháu chuyên môn nói xấu cậu. Bộ nó muốn tôi ế dài hạn sao ấy mà.

Tường Thư châm chọc:

- Nghe Su kể mẹ con bé giới thiệu nhiều người lắm, sao lại sợ ế?

Truyền nói:

- Dù đã từng thất bại, tôi vẫn thích tự tìm phân nửa kia của mình hơn nhờ giới thiệu.

- Nhớ lại thất bại nữa thì sao?

Truyền nhìn Thư:

- Hồng lẽ tôi vô duyên dữ vậy?

Tường Thư chớp mắt, cô hóm hỉnh:

- Chuyện tình yêu khó nói lắm... anh ơi.

Truyền chống tay lên mặt quầy:

- Đúng là khó nói. Bởi vậy có nhà thơ đã than thở rằng:

" Yêu thương mà chẳng nói năng

Nhớ nhung mà chẳng than rằng nhớ nhung. "

Thư tròn mắt:

- Trời ơi ! Anh thuộc cả thơ tình. Vậy thì đâu phải người khô khan. Anh đang yêu ai, nhớ ai vậy? Bật mí một chút được chứ?

Truyền ung dung:

- Tôi sẽ thành thật khai báo, nhưng không phải lúc này.

Tường Thư bĩu môi:

- Chà ! Bí mật quá nhỉ. Vậy thì xin nghiêng mình trước bí mật của anh.

Truyền buột miệng:

- Tôi thích cách nói chuyện của em.

Thư hơi ngỡ ngàng vì câu bất ngờ của anh:

- Vậy à?

Rồi hai người chợt rơi vào im lặng. Tường Thư lại nghe giọng Truyền vang lên:

- Đó không phải câu tán tỉnh đâu ghen.

- Nhưng chắc cũng không phải lời khen. Vì người ta có thể thích cái xấu...

Truyền chép miệng:

- Dường như em đánh mất sự tự tin rồi.

Tường Thư từ tốn nói:

- Vẫn còn, có điều tôi không phung phí nó.

Truyền nheo mắt:

- “ Ai nên khôn mà không dại một lần. “ Nhưng chẳng có sự dại dột nào giống nhau, dù người ta đã chuẩn bị thật kỹ, sau một lần rút kinh nghiệm.

Thư xụ mặt:

- Anh muốn ám chỉ điều gì chứ?

Truyền lơ lửng:

- Thư rất thông minh, lẽ nào không hiểu?

Thư càu nhàu:

- Có khách kìa ! Anh cứ ám ở đây hoài, chả ma nào thèm mua hàng quầy này.

Truyền lắc đầu bước đi, anh nhẹ nhõm vì nghĩ Tường Thư không buồn nhiều lắm, khi gặp Bích Tuyên đi với Năng. Cô bé đã chứng tỏ mình vững vàng trước những tình huống dễ nhói tim như vừa rồi.

Thư biết giấu tình cảm thật của mình. Điều đó tốt hay xấu nhỉ?

Sau nhiều biến cố xảy tới cho gia đình, Thư và Lân chẳng chặc hẳn lên. Nhờ chị em Thư, cha mẹ cô đã hàn gắn lại vết nứt khổng lồ. Dĩ nhiên chỗ hàn ấy vẫn còn vết sẹo to tướng, nhưng vẫn hạnh phúc hơn khi gia đình bị đổ vỡ hoàn toàn.

Lần đó, bà Vân bị lão Thiều ở gần nhà Vịnh lừa một vỏ to. Bà tuyệt vọng đến mức suýt ngã gục. Khoảng thời gian đó nhìn Thư mới tội làm sao. Cô phờ phạc, rầu rĩ, suốt ngày cứ gằm mặt xuống đất như kẻ tội đồ. Truyền biết cô mặc cảm và xấu hổ vì lời ong tiếng ve xoay quanh câu chuyện của bà Vân.

Truyền biết cô bị áp lực tâm lý rất nặng nề. Áp lực ấy bị nhân lên gấp bội khi ngân hàng đòi nợ vì đã tới ngày hết hạn vay. Thư thờ thẩn đi trong sân nhà mình như người mộng du. Cô đã bật khóc khi nói với Truyền cô rất buồn nếu ngôi nhà chưa ở được bao lâu này sẽ bị phát mãi, gia đình sẽ dời tới nơi khác.

Chính những giọt nước mắt ấy đã khiến Truyền trằn trọc cả đêm. Anh cũng rất buồn nếu mất đi “cô láng giềng” dễ yêu. Sau khi chia tay với Thúy Ái, Truyền đã có một nơi để hướng trái tim mình mỗi lúc cô đơn. Anh tìm thấy nét dịu dàng ẩn trong vẻ hơi ngông đầy trẻ con của Thư, Truyền mơ ước một người phụ nữ biết chăm lo cho gia đình, cô ấy đang ở gần anh, nhưng Truyền còn đắn đo lắm. Cuộc tình vừa qua vẫn làm anh chua chát, Truyền không muốn mình vội vã để rồi lại thất vọng. Nhưng trước tình trạng nguy cấp của gia đình Thư, anh đâu thể do dự, chậm chạp được.

Truyền không phải kẻ cơ hội, nhưng cơ hội đã đến với anh. Thế là bằng cả tấm lòng mình, Truyền mang chủ quyền nhà sang cho ông Tuyển mượn. Anh giúp gia đình Thư giải quyết những khó khăn trước mắt không kèm chút điều kiện nào.

Để giúp Thư nguôi ngoai bằng công việc, Truyền đã bảo mẹ Su Su gọi Thư đến giúp mình đứng bán cho một shop của gia đình. Thư tỏ ra thích việc này. Thế là ngoài những lúc đến lớp, cô đi làm và Truyền lại có cơ hội mỗi chiều chờ Thư về nhà.

Giữa hai người đã nhen nhúm một tình cảm rất mơ hồ. Truyền không hề ảo tưởng khi nhận thấy thế, nhưng anh cũng không tự tin để tiến xa hơn khi biết Thư vẫn còn lao đao vì Năng, giữa hai người vẫn có những ràng buộc chưa dứt được.

Đứng ngoài cửa, rít chưa tàn điếu thuốc, Truyền đã nghe Su Su gọi. Anh bước vào, nhìn bộ mặt nhăn nhó của con bé.

- Sao cậu lại đứng ngay cửa thế? Lỡ vía của cậu nặng chắc ế dài dài.

Truyền chép miệng:

- Đứng đâu cũng bị đuổi. Chán !

- Chán, sao cậu không đi chỗ khác chơi. Tới giờ hãy về đón chị Thư?

Thấy Truyền làm thinh, Su Su dài giọng:

- A, cháu hiểu rồi. Cậu đứng đây để giữ món hàng quý giá nhất chứ

gì. Nghĩ cũng phải, gã nào tới shop của mình cũng khoái ngắmm chỉ Thư. Cậu cứ “lặng lẽ nơi này” hoài coi chừng bị phổng tay trên “một tâm hồn mong đợi đã từ lâu.”

Cốc vào cái đầu con nhỏ lấm mồm một cái, Truyền buông thông:

- Liệu hồn đấy !

Xoa đầu, Su Su giận dỗi:

- Cháu làm ơn cảnh báo với cậu mà lại mắc oán. Đúng là... là...

Cái di động trong túi reo vang. Truyền vội lấy ra nghe. Giọng Vịnh oang oang:

- Có “tin nóng” mà nghe không?

Truyền nhúm mày:

- Tin nóng gì?

Vịnh xù xì:

- Tao vừa thấy lão Thiều về nhà. Mà muốn tiếp tục lấy điểm với cô em lảng giềng thì xin mời hành động. Nhưng nhanh lên đấy !

Truyền hỏi hả:

- Có gì mà giữ chân lão hộ. Tao sẽ báo cho ba mẹ Tường Thư ngay. Điện thoại được nhấn liên tục để truyền đi tin quan trọng này. Mười phút sau, Truyền đã đưa Thư tới căn nhà ông Thiều từng ở ngay lúc ông ta đang thuê chỗ tivi, tủ lạnh cùng những vật dụng trong nhà. Tường Thư chợt run lên khi ánh mắt gian xảo của ông ta ném về cô cái nhìn đều cang.

- A ! Cháu gái xinh đẹp đi đâu thế nhỉ?

Thư nhìn Truyền như cầu cứu. Anh thần nhiên bước tới, giọng điềm tĩnh:

- Chúng tôi tới để gặp ông.

Xoa cằm, ông Thiều căng căng mặt.

- Tôi không quen biết anh. Xéo đi !

Truyền gằn giọng:

- Nhưng tôi lại rất rõ ông. Chúng ta phải nói chuyện với nhau.

Ông Thiều lạnh lùng:

- Tôi không có thời gian và cũng chẳng có gì để nói.

Hất mặt cho người tài xế xe ba bánh, ông ta bảo:

- Chú chạy đi. Tôi sẽ theo ngay.

Truyền cương quyết:

- Không được. Bác tôi sẽ tới liền bây giờ. Ông không đi được đâu.

Nếu chưa làm rõ chuyện vay vốn...

Ông Thiều sa sầm mặt:

- Mà thích xen vào chuyện người khác quá nhỉ. Tao cóc biết bác mà là ai, vay vốn liếng gì, đừng cản đường tao mà rộn chuyện đấy.

Vừa nói, ông Thiều vừa leo lên chiếc Dream lùn, Truyền giữ tay lái xe lại:

- Ở xóm này ai cũng biết ông lừa đảo. Tôi sẽ hô hoán lên, nếu ông muốn thế.

Ông Thiều làm bầm văng tục trong miệng. Tường Thư sốt ruột chờ ba mẹ mình. Vừa chờ cô vừa nhìn lão Thiều với tất cả căm hận. Bỗng dưng ông ta đề xe rồi vào số, chiếc xe vọt đi thật nhanh làm Truyền gần như bị hất sang một bên, nhưng anh vẫn cố chồm theo ghệt chiếc xe lại.

Tường Thư hét đại:

- Cướp ! Cướp !

Dân hai bên phố túa ra chặn chiếc xe của ông Thiều lại.

Vừa hỗn hển thở, Truyền vừa nói:

- Ông ta là kẻ lừa đảo. Ông ta đã lừa cả gia đình tôi một số tiền rất lớn. Rất mong bà con giữ ông ta lại để giao cho công an, gia đình chúng tôi đã gởi đơn tố cáo rồi.

Vịnh bước tới bỏ nhỏ vào tai Truyền:

- Sẽ mời công an khu vực tới giải quyết vấn đề này. Ông ta không thoát đâu.

Ngay lúc đó, Lân chở bà Vân tới, Thư thấy mặt mẹ tái xanh. Bà chẳng nói được lời nào, nhưng ánh mắt hiện rõ sự căm ghét, khinh bỉ.

Cô đến bên cạnh và nghe bà nói nhỏ:

- Ba sắp đến. Ông sẽ làm ra lẽ vụ này. Người đàn ông kia không xứng đáng để mẹ trông thấy mặt.

Dứt lời bà quay đi. Thư xót xa nhìn theo mẹ, tóc bà hôm nay nhiều sợi bạc quá. Đó là cái giá mẹ phải trả cho việc mình đã làm. Tường Thư không có quyền phán xét.

Cô còn quá trẻ để biết trong cuộc đời ai khôn ai dại, ai biết được mình sẽ phạm những sai lầm gì. Nhưng bi kịch của mẹ là bài học đầy nước mắt dành cho cô, giúp cô nhận ra thế nào là một tình yêu chân thật. Hiện giờ tình yêu ấy đang phiêu lãng nơi nao, Tường Thư đưa mắt tìm Truyền và lòng chợt băng khuâng.

Tình yêu sẽ đến

Chương 18

Tường Thư khoanh tay trước ngực, giọng dửng dưng xa lạ:

- Anh bảo có chuyện muốn nói. Em nghe đây.

Năng buồn bã:

- Hình như em rất miễn cưỡng khi phải ngồi với anh?

Thư dịu giọng một chút:

- Em không có thời gian. Thật đấy.

- Trước kia, em đâu có thế này. Dù rảnh một phút, em cũng dành cho anh. Một phút vừa đủ một nụ hôn. Em nhớ không?

Tường Thư chớp mắt. Cô nhìn qua cửa kính của quán cà phê. Ngoài trời mưa vẫn bay. Người người trên phố trùm kín những áo mưa đủ màu trông ngồ ngổ. Thư nhìn họ để đừng bị người đang ngồi đối diện chi phối. Cô đang tránh gương mặt đẹp của Năng. Anh vẫn còn làm cô rung động khi cố tình nhắc tới ngày xưa. Một nụ hôn vừa một phút, thời gian luôn không đủ dành cho nhau, nên được gần nhau một phút thôi cũng đủ vui sống một tuần.

Thư gượng cười:

- Chuyện ấy qua rồi, anh nhắc làm chi. Hãy nói về hiện tại đi.

Năng tha thiết:

- Anh nhắc chuyện ngày xưa để chắc chắn một điều hiện tại anh vẫn chưa quên được em.

Tường Thư nghe nghẹn ở cổ, cô run run bưng ly cà phê và nhìn màu nâu đen sóng sánh bên trong. Rõ ràng những lời nhẹ như những hạt mưa ngoài kia của Năng làm Thư thấm mệt. Cô cần tỉnh táo để gạt khỏi tâm trí những lời buồn thảm nhưng kinh cầu của Năng.

Giọng anh vẫn ấm, vẫn nồng nàn như ngày nào:

- Anh những tưởng Bích Tuyên sẽ thay thế vị trí của em trong tim anh. Nào ngờ, đó là điều không tưởng.

Tường Thư ngập ngừng:

- Nhưng anh cần có Tuyên cơ mà.

Năng thở dài, nhúc nhối:

- Có những thứ người ta cần nó, nhưng không yêu nó.

Thư kêu lên:

- Bích Tuyên không phải là một thứ. Tuyên yêu anh gấp mấy lần em.

Năng bắt bẻ:

- Em cho là như vậy để thanh thản khi đi với Truyền à? Em biết là anh đau đớn vô cùng khi thấy hấn lúc nào cũng ở cạnh em không?

Nếu không vì hấn, có lẽ chúng ta đâu xa lạ như bây giờ.

Tường Thư lắc đầu:

- Chúng ta chia tay vì không thể tiếp tục chớ chả vì ai khác.

Năng hỏi hả:

- Anh muốn được sống cho tình yêu của mình, chứ không vì ý muốn của mẹ. Thư ! Chúng ta trở lại với nhau đi.

Thư im lặng. Cô không ngờ Năng nằng nặc đòi gặp mình để nói những lời như vậy. Anh đã tới nhà Mai Hiền ăn vạ cả buổi khiến con nhỏ oải đến mức năn nỉ Thư phải đi gặp anh. Cô đắn đo suy nghĩ dūr dỗi lắm mới đến quán cà phê này.

Tường Thư biết trong góc sâu kín của tim mình, Năng vẫn tồn tại. Có điều cô luôn chôn chặt bóng hình anh. Cô sợ gặp lại, tình cảm kia sẽ vùng dậy và cô sẽ không làm chủ lý trí mình.

Giờ thì đầu óc Thư rối tung vì Năng. Anh tiếp tục ỉ ôi bằng những lời tha thiết nhất.

Tường Thư chép miệng:

- Em không thể

Năng chua chát:

- Vì Truyền à? Cũng phải. Anh ta hơn anh về mọi mặt. Thời nay khi yêu, con gái đều biết lựa chọn.

Thư nghiêm mặt:

- Anh đừng nói thế, cũng như đừng trách người khác. Chúng ta không thể sống cho tình yêu của mình vì tình yêu ấy đã chết rồi. Anh đã có Tuyên, hãy trân trọng tình yêu đó.

Năng kêu lên:

- Anh không chịu được khi nghĩ Tuyên xem anh như một vật cô ta sở hữu. Tình yêu của Tuyên bệnh hoạn, ích kỷ độc ác. Anh chán ngấy rồi.

Thư nhếch môi:

- Chán nhưng không thể thiếu vì Tuyên cung phụng mọi thứ cho anh. Anh ích kỷ, độc ác kém gì Bích Tuyên?

Năng thở dài:

- Em không hiểu anh rồi.

Tường Thư nói:

- Tuyên làm gì cho anh, cô Liên đều kể hết mỗi lần tới nhà Mai Hiền khui hui, kể tốt Tuyên và chê bai em là chuyện không thể thiếu, em không trách cô Liên, vì cô là như thế. Riêng anh, em không thể. Tất cả hết rồi.

Năng buồn buồn:

- Em yêu Truyền lắm à?

Không chút do dự, Thư gật đầu:

- Vâng. Và tình yêu của em đối với Truyền, khác hẳn anh và Tuyên.

Năng cười khẩy:

- Thì ra người thay lòng đổi dạ là em chứ không phải anh. Anh gắng

gượng bên Bích Tuyên nhưng vẫn yêu em. Em thì khác, em thanh thản, hạnh phúc bên người em từng bảo rất ghét. Đúng là giả dối! Tường Thư làm thình đan những ngón tay vào nhau. Cô không cần đánh chính, Năng muốn nói gì mặc anh, khổ một nỗi anh càng nói Thư càng ngán vì bản chất thật của Năng mỗi lúc một bộc lộ rõ nét. Thư chỉ nhức nhối buồn vì không ngờ người cô từng yêu lại ích kỷ đến thế. Năng nghĩ đến bản thân nhiều quá. Anh tham lam muốn cả Bích Tuyên lẫn Tường Thư phải thuộc về mình.

Năng bỗng trầm giọng:

- Nhưng anh sẽ bỏ qua tất cả để chúng ta lại có nhau. Em hiểu không?

Tường Thư từ tốn:

- Không thể có chuyện đó. Em hiểu kiểu "có nhau" của anh là thế nào rồi. Nghĩa là anh tiếp tục gượng bên Tuyên như anh vừa thở than, nhưng lại kèm theo những buổi hẹn hò lén lút với em chớ gì? Anh thích chơi trò cú bắt, hồi hộp nhưng em thì không vì em đã nhận ra tình yêu chân thật không thể như thế.

Nhìn Năng đầy xót xa lẫn thương hại, Thư bảo:

- Trước đây, em tưởng anh yêu em nhất trên đời này, nhưng không phải vậy. Anh chỉ yêu anh chớ chả hề yêu ai. Tội nghiệp Bích Tuyên, lẽ ra Tuyên phải biết mình đang làm lẫn.

Năng sa sầm mặt:

- Em đúng là trơ tráo. Đã phản bội lại còn độc ác muốn anh không có tình yêu khác. Thật uổng công anh tìm đủ mọi cách để được gặp lại em.

Tường Thư nuốt tiếng thở dài vào lòng. Cô không thể hiểu nỗi anh, Năng thay đổi nhiều hay từ xưa đến giờ anh vẫn thế, nhưng Thư chưa nhận ra chân tướng của anh.

Mẹ từng chê Năng không bản lĩnh đàn ông, sống ích kỷ, nhưng lúc đó Thư không nghe, cô cho rằng bà ác cảm với anh nên mới nói thế. Bây giờ rõ rồi. Trong công việc anh cũng thiếu chịu đựng, Mai Hiên nói Năng chuyển chỗ làm nhiều nơi vì không muốn cực. Mới ra trường nhưng Năng chỉ thích được phân những việc quan trọng, giữ chức vụ cao. Thực tế không được đáp ứng, anh nghỉ nằm nhà xoè tay lãnh lương của mẹ.

Bích Tuyên đã vì Năng, nhờ gia đình tìm việc cho anh nhiều nơi, nhưng đâu vẫn vào đấy. Thay vì phải hiểu vấn đề, Năng lại đâm ra bất mãn với tất cả.

Nghe Ngọc Nga bảo Năng đối xử rất tệ với Tuyên. Dù Năng quyền hành, độc đoán với Tuyên nhưng vì rất yêu Năng, nên rút cuộc

Tuyên vẫn lép vế, cô không bỏ mà lại tiếp tục cung phụng anh mới khổ.

Tình yêu thật là kỳ. Thư cũng từng yêu đến mức tưởng mình chết được nếu không có Năng nhưng cô không mù quáng như Bích Tuyên. Cũng có thể Thư chưa thật sự yêu không chừng.

Tường Thư nhỏ nhẹ:

- Anh trách, anh giận thế nào em cũng chịu, nhưng em không thể làm người thứ ba xen vào giữa anh và Tuyên. Hơn nữa, em cũng đã có tình yêu khác. Em không muốn quay lại con đường tình trắc trở đã qua. Chúng ta hãy là bạn bè tốt của nhau.

Năng cười, nụ cười vô hồn gượng gạo:

- Nếu biết sẽ được nghe những lời thế này, anh thà ôm mãi nhớ nhung về một Tường Thư ngày nào chứ không gặp lại làm gì.

Thư nói:

- Cũng nên gặp một lần để nói hết những lời chưa nói. Em muốn biết điều này, mong anh thật lòng.

- Điều gì. Em nói đi

Tường Thư ngập ngừng:

- Ngày trước anh yêu em thật lòng, hay chỉ muốn yêu rồi bỏ cho vui lòng bác Liên?

Năng nhíu mày:

- Sao lại nữ hỏi anh câu đó? Anh thật tệ khi đã có Tuyên nhưng vẫn muốn em phải chung thủy, phải một lòng với anh, nhưng anh chưa bao giờ vờ yêu em để trả thù cho vừa lòng mẹ.

Mắt Thư thoáng rưng rưng:

- Vậy là em hạnh phúc rồi. Dù cái hạnh phúc ấy đã thuộc về ngày hôm qua

Năng cố gắng tranh thủ:

- Nên nhớ trong tim anh lúc nào cũng sẵn một chỗ cho em, bây giờ sau này và mãi mãi...

Tường Thư mỉm cười:

- Cám ơn anh. Nhưng em đã có một chỗ trú trong tim người khác, ở chỗ này em không phải chen lấn với ai. Nó thật sự an toàn cho em. Đã tới lúc em trở về chỗ trú của em rồi.

Năng đau khổ:

- Ngồi lại với nhau đến khi hết mưa không được sao chứ?

Tường Thư nhìn ra phố. Trời vẫn rỉ rả, đèn đường đã sáng lên, mặt đường loang loáng nước. Thời gian nhỏ giọt theo từng sợi mưa, Thư bồn chồn nhiều hơn thích thú khi tiếp tục đối diện với Năng. Lòng cô đã hoàn toàn nguội lạnh, ngồi lại với nhau đến hết kiếp cũng thế thôi.

Dịu dàng như cương quyết, Thư đứng dậy:

- Có lẽ trời sẽ mưa suốt đêm nay, em không thể chờ tới lúc tạnh mưa được...

Năng ủ ê:

- Em về đi. Anh sẽ ngồi lại một mình.

Thư ngần ngại chìa tay ra. Năng giữ nhẹ tay cô.

Tường Thư đẩy cửa men theo mái hiên của những hàng quán bên đường cô đi một mạch về shop SU SU mà người lạnh run vì gió.

Chưa tới nơi, Thư đã thấy Truyền với điều thuốc rít đỏ trên môi. Anh khựng lại một chút rồi cau mày:

- Mưa gió suốt ngày mà em phong phanh thế kia. Lỡ đồ bệnh chỉ khổ người khác.

Thư ngông nghênh:

- Tôi không tin có ai đó khổ vì mình.

Truyền búng điều thuốc vào trong mưa. Anh hất mặt ra lệnh:

- Vào trong lau khô tóc đi rồi ăn hết hộp xôi gà. Đôi lúc tôi có cảm giác như trẻ con, chuyện gì cũng đợi nhắc nhở. Rõ chán !

Thư nhún vai. Cô bước vào shop, tới quầy của mình và lau tóc. Nhìn sang quầy vải, cô thấy Su Su đang tũm tũm cười.

Vừa cười nó vừa nói:

- Từ chiều tới giờ ở đây có bão lớn. Bão quần em te tua luôn.

Thư tròn mắt:

- Bão gì cơ chứ?

Len lén chỉ về phía Truyền, Su Su le lưỡi:

- Trung tâm bão đó. Cứ đi tới đi lui ào ào như giông như gió, ớn bỏ xừ.

Thư ngơ ngác:

- Nhưng tại sao?

- Tại chị chớ sao nữa mà hỏi?

Thư làm thinh. Cô liếc vội về phía Truyền. Anh khoanh tay đứng nhìn mưa, dáng vẻ thật ngầu. Thư tũm tũm cười rồi hắt hơi liên tục mấy cái, khịt mũi ba bốn lần.

Truyền quay vào ngay. Anh lo lắng:

- Muốn cảm rồi phải không?

Tường Thư vỗ nhẹ vào trán:

- Cảm thiệt rồi chớ đâu phải muốn... Nhức đầu quá !

Truyền cầu nhàu:

- Mặc thêm áo vào. Hừ ! Không biết thương thân cũng phải biết nghĩ tới người khác chứ? Ngồi cafe máy lạnh gần nửa ngày trời, không đồ bệnh mới là kỳ.

Tường Thư gắt:

- Tui bệnh kệ tui ! Sao anh nhằn nhì hoài vậy? Cứ xem như chiều nay tui nghỉ việc. Anh trừ lương đi chớ đừng lên giọng cậu chủ nữa.

Truyền tối sầm mắt:

- Em chỉ nghĩ được như thế thôi sao? Tôi nhằn nhì em vì quyền lợi của shop này hả? Ôi chao ! Tôi thật quá tệ trong mắt nhìn của em.

Tường Thư chột cắn môi. Cô không hiểu sao vừa rồi lại nói thế. Có lẽ đó là phản ứng tự nhiên của chính cô khi chột nhớ tới Năng?

Năng luôn nghĩ Truyền và cô yêu nhau. Thư cũng thừa nhận với anh là thế. Thực tế thì khác hoàn toàn. Truyền chưa bao giờ nói một lời nào chứa đựng ý tưởng yêu đương với Tường Thư.

Với cô, anh là một ông anh, một người bạn tốt. Truyền luôn xuất hiện những lúc cô cần Anh ân cần khiến Thư xúc động. Anh giúp gia đình cô biết bao nhiêu việc cụ thể từ lớn lao cho mượn chủ quyền nhà để thế chấp ngân hàng, đến những vấn đề nhỏ nhặt như mua cho Thư từng hộp xôi mặn, lon nước yến ngân nhĩ... đưa đón cô mỗi ngày thật chu đáo.

Truyền mang đến cho Thư bao nhiêu là niềm vui và hy vọng. Nhưng tất cả chỉ là thế, cô hy vọng để hy vọng rồi thôi. Ngày qua ngày, Thư chờ đợi một điều gì đó mới mẻ, song cô hoài công. Có lẽ Thúy Ái đã khứa vào tim anh một nhát dao và tới bây giờ vết thương ấy vẫn chưa lành, dù ngoài miệng Truyền luôn nói: Chuyện tình xưa đã hết. Tường Thư ngậm ngùi. Dầu gì cô cũng là kẻ đến sau, đã vậy bản thân cô cũng từng yêu nên đâu thể trách người ta được. Biết đâu chừng vì thương hại, nên Truyền luôn đối xử tốt với Thư nhưng trong thâm tâm anh chẳng hề có chút tình ý nào với cô. Trái tim Truyền vẫn thắc thỏm hướng về người đàn bà ấy.

Tường Thư dấm dăng:

- Ngoài lý do đó ra, anh chẳng hề có lý do gì khác để cau có với tôi hết.

Truyền im lặng. Anh nhỏ nhẹ bảo:

- Ăn hết xôi đi rồi uống thuốc.

Dứt lời anh quay lưng, đội mưa băng qua dãy phố bên kia, nơi có một hiệu thuốc tây.

Su Su nhìn theo và chép miệng:

- Hai người chơi trò cút bắt đến chừng nào đây mà cậu Truyền cực khổ đến thế?

Thư nhú mày:

- Trò cút bắt gì?

Su Su so vai:

- Em hỏi chị mới đúng chứ ! Chả lẽ chị nghĩ cậu của em tệ như chị vừa nhận xét?

Thư ậm ừ:

- Chị chẳng nghĩ gì hết.

- Chị nói dối.

Thư nóng mặt vì cái bĩu môi của Su Su. Con bé tiếp tục giọng điệu bà tám:

- Làm gì chị không biết tại sao nãy giờ và cả buổi chiều nay cậu Truyền hằm hừ, dữ dội như bão quét. Cậu em ra vào bồn chồn thảm hại mà thương. Trong khi chị ầm ập, vui vẻ bên ly caphe và bên người yêu cũ. Đúng là ác.

Thư nuốt nghẹn xuống, cô không biết phản ứng thế nào trước những lời buộc tội của Su Su.

Cuối cùng Thư đành cài chày cãi cối:

- Chị có quyền vui vẻ với ai mặc chị, không ăn thua tới cậu em.

Su Su nhíp chân:

- Nói thế mà nghe được. Người ta bảo: " Tình cũ không rủ cũng tới ", chỉ tội nghiệp cậu Truyền cong lưng xúc tép nuôi cò mà tưởng mình cao thượng.

Thư tức muốn điên lên vì những lời chua như dấm của Su Su.

Thường ngày nó rất mền cô, Su Su nói nhiều nhưng không phải người đánh đá, sao hôm nay nó ngoa ngoắt đến thế? Chắc nó xót ruột ông cậu rồi. Hừ ! Nó dám ví Thư là cò mới tức chứ. Su Su hàm ý rằng Thư lợi dụng lòng tốt của Truyền chớ gì? Tại sao nó không hiểu cô thắc thỏm chờ một lời ngỏ ý từ anh mà nó lại nghĩ Thư đang về với tình xưa, nhưng vẫn không buông Truyền. Trong mắt nhìn của Su Su, cô đối với Truyền giống như Năng đối với Bích Tuyên. Sao cô ghét cách sống ấy, cách yêu ấy mà lại bị gán vào thế nhỉ?

Tự ái, giận dữ đau đớn, Thư đứng phắt dậy. Vớ cái giỏ xách, cô nghẹn lời:

- Chị về đây !

Thư hấp tấp chạy ra mưa làm Su Su hết hồn gọi đuổi theo:

- Chị Thư... chị Thư... Em xin lỗi...

Con nhỏ chạy theo cô mấy bước nhưng chợt nhớ không ai trông hàng nên đành quay lại.

Tới ngã tư, Thư nhìn quanh tìm nhưng chẳng thấy chiếc xe ôm nào.

Gió thổi mưa tạt vào mặt, vào người cô lạnh run. Chui vào phòng điện thoại công cộng để trú, cô gục đầu vào vách khóc ngon lành, mãi tới khi nghe có người gọi mình, Thư mới ngẩng lên.

Bao nhiêu ầm ức dồn nén lâu nay chợt bùng lên dữ dội, Tường Thư

đẩy mạnh Truyền ra cô tức tưởi:

- Làm ơn để tôi yên. Tôi ghét trông thấy anh trong bộ dạng cao thượng của người ban ơn mà không cần đền đáp lắm. Bắt đầu ngày mai tôi xin nghỉ việc.

Truyền điềm tĩnh:

- Anh không cần em nghỉ việc, nhưng đó là chuyện ngày mai. Bây giờ trời mưa, em đang muốn bịnh, không thể dầm mưa thế này. Đi về với anh.

Vừa nói Truyền vừa vòng tay ôm ngang hông Thư. Anh ôm cô như sợ Thư biến mất không bằng. Trong phòng điện thoại nhỏ xíu, cô chẳng thể lách mình đi đâu được nên chỉ biết dấm mạnh vào Truyền. Anh nhẫn nại đứng cho Thư tha hồ dấm, nhưng cũng lì lợm không buông cô ra.

Cuối cùng người thua cuộc là Thư, cô để mặc Truyền lôi mình về shop. Ấn cô ngồi xuống cái ghế khuất sau quầy quần áo, Truyền rút trên giá xuống cái khăn lông và bảo:

- Ủ ấm người đi, anh không muốn bị bác Vân trách vì để em cảm lạnh.

Tường Thư cầm cái khăn, lòng trầm tĩnh lại. Cô chột xấu hổ vì những hành động bộc phát vừa rồi.

Để Thư ngồi một mình, Truyền đến chỗ Su Su và bảo con bé về trước.

Gật đầu nhanh hơn sóc, Su Su tùm tùm cười. Con bé mặc áo mưa, dắt xe ra và kéo cửa shop lại. Thế giới như được chia đôi, một nửa của Truyền và Thư, còn nửa còn lại của nhân loại.

Tường Thư chột lúng túng trước cái nhìn của Truyền. Đó là cái nhìn ân cần, chăm sóc rất quen thuộc ở anh, nhưng giờ đây cái nhìn ấy thật lạ. Nó chứa đựng một nỗi xót xa, trách móc nào đó khiến Thư bồn chồn.

Truyền rút ra điều thuốc rồi không hiểu sao lại cất vào. Tường Thư co người trong chiếc khăn lông dù cô không thấy lạnh lắm.

Giọng anh bình thản:

- Em đã bình tâm lại chưa để chúng ta về.

Tường Thư cắn môi:

- Ngày mai tôi sẽ nghỉ việc thật. Để anh đưa đón thế này hoài, tôi ngại lắm.

Truyền trầm giọng:

- Với anh, chờ để đưa em về mỗi ngày đã thành thói quen rồi. Anh tình nguyện kia mà.

- Nhưng tôi vẫn ngại vì biết đâu chừng anh cho rằng tôi đang lợi

dụng lòng tốt của anh, hoặc là anh làm việc đó vì thương hại tôi.

- Em thừa hiểu tôi không đời nào nghĩ thế.

Tường Thụ dẫn đo mãi mới nói:

- Tôi không hiểu. Vì sao anh lại tốt với tôi đến thế khi chúng ta chẳng là gì của nhau cả. Lúc nãy Su Su bảo tôi ác với anh...

- Và em đã giận dỗi bỏ về dưới mưa?

- Chớ ở lại làm gì khi bị kết tội như thế. Trước sau gì cũng mang tiếng ác cơ mà.

Mắt Truyền bỗng nồng nàn:

- Ác là xấu nhưng người ta sẵn sàng chấp nhận tất cả để được yêu một cô bé ác như em.

Tường Thụ nghe giọng mình lạ hoắc.

- Điều đó có thể, nhưng là người nào ấy chớ không phải anh.

Truyền hỏi:

- Sao em dám khẳng định như vậy?

Tường Thụ buông từng tiếng:

- Vì tôi biết trái tim anh vẫn thuộc về quá khứ. Những gì anh làm cho tôi chẳng qua là để thay thế bóng hình của chị Ái mà thôi. Tôi ghét nhất là bị thương hại. Từ giờ trở đi, anh không cần tốt với tôi theo kiểu ấy nữa.

Truyền bình thản:

- Em muốn nói gì cứ nói nếu điều ấy làm em nhẹ nhõm. Anh biết em bị sốc sau khi gặp Năng nên không trách đâu.

Tường Thụ nhìn anh:

- Nhưng những lời tôi vừa nói là đúng phải không?

Truyền gật đầu:

- Ờ đúng ! Vì anh có nói sai em cũng không tin. Dầu sao thủy chung cũng là đức tính tốt, chỉ cần kiên trì, anh tin em và Năng sẽ vượt qua những khó khăn từ các bà mẹ để có nhau.

Tường Thụ nhếch môi:

- Anh không cần an ủi, tự tôi biết mình phải đối xử với Năng thế nào mà !

Truyền im lặng. Một lát sau anh nói:

- Mình về thôi ! Em nên choàng thêm cái khăn này cho ấm.

Tường Thụ se sắt trong lòng. Anh bao giờ cũng chu đáo đến mức em phải làm tưởng mình được yêu.

Lặng lẽ ngồi sau lưng Truyền, Thụ trôi đi trong suy nghĩ miên man.

Tại sao người tinh tế như Truyền lại nghĩ Thụ và Năng sẽ vượt qua những khó khăn để lại có nhau? Anh cho rằng Thụ dễ dàng bỏ qua mối quan hệ của Năng và Bích Tuyên vì quá yêu à?

Bỗng dưng Tường Thư muốn hét lên cho hả. Rõ ràng Truyền chỉ xem cô như một cô em gái nên anh chỉ hiểu cô đơn giản thế thôi. Lẽ ra Truyền phải biết từ lâu rồi Thư đã... đã...

Giọng Truyền vang lên trong mưa:

- Em lạnh lắm không Thư?

Mũi cô nghẹn cứng. Giận dữ, cô cộc lốc:

- Lạnh !

- Vậy... ngồi sát vào anh một tí sẽ đỡ lạnh hơn. Cứ tự nhiên, đừng nghĩ ngợi gì hết. Anh...

Tường Thư chì chiết:

- Em lạnh ở trong tim, có ngồi sát cỡ nào thì khúc gỗ như anh cũng chả sưởi ấm được tim em.

Truyền nói ngay:

- Xin lỗi ! Anh không phải là Năng nên đành là gỗ đá khi ở cạnh em.

- Nhưng em có bảo anh là Năng đâu? Sao anh tự cao thế?

Dứt lời cô ngồi dang xa hơn. Hai người im lặng, cứng ngắc như hai khối đá xếp kế nhau suốt đoạn đường còn lại.

Tối nhà, Tường Thư bước xuống, giọng ngập ngừng:

- Ngày mai tôi không đi làm nữa. Buổi chiều anh khỏi phải rước...

Truyền nhìn sững vào Thư, nước mưa chảy thành giòng trên gương mặt anh. Cô đợi một lời năn nỉ, nhưng anh chỉ bảo:

- Nếu đó là vì tình yêu đối với Năng, anh không dám ép.

Dứt lời Truyền vọt thẳng xe về phía cổng nhà mình. Tường Thư đứng như trời trồng dưới mưa. Thường ngày bao giờ Truyền cũng cẩn thận đợi cô vào trong sân, khoá trái cổng lại anh mới chạy xe về. Vậy mà hôm nay anh bỏ mặc Thư. Cô run run đưa tay nhấn chuông. Mấy phút sau Lân mới ra mở cổng. Nó ngạc nhiên:

- Anh Truyền đâu?

Tường Thư làm thinh chạy vào nhà. Tắm nước nóng, chui vào chăn, ủ ấm người, Thư bình tâm suy nghĩ tất cả chuyện đã xảy ra chiều nay và buồn.

Thế là hết. Không còn tình yêu với Năng cũng mất luôn tình anh em với Truyền. Sao lại đến nỗi như thế chứ?

Chong mắt nhìn lên trần nhà mãi cũng chán. Thư ra đứng cửa sổ nhìn sang hàng xóm. Khung cửa sổ nhà Truyền tối om nhưng ở đó thỉnh thoảng loé sáng đốm lửa đỏ của thuốc lá. Tim Thư thắc thỏm theo từng đợt loé sáng của đốm lửa.

Thời gian chậm chạp theo từng giọt mưa tí tách, theo từng đốm thuốc tàn, theo mùi khói leo vào tận phòng của Thư. Chịu không nổi khi nghĩ tới Truyền, Thư gọi điện sang. Phải đợi đến những đợi

chuông dồn dập sau cùng, anh mới chịu nhấc máy.

Tường Thư đưa tay chặn ngang ngực:

- Thư đây !

Im lặng một chút, Truyền bảo:

- Anh nghe, em nói gì đi.

- Đừng hút thuốc nữa...

- Khói bay sang tận phòng em à?

- Không ! Nhưng mà... Em không chịu nổi khi biết anh đang ngồi trong bóng tối và đốt thuốc một mình vì người đàn bà ấy.

Truyền lơ lửng:

- Người đàn bà nào cơ chứ?

Giọng Thư vỡ ra:

- Thúy Ái ! Anh không thể quên chị ấy sao mà phải đốt thuốc để nhớ thế này.

- Ai bảo với em là anh đốt thuốc và nhớ Thúy Ái?

- Em cảm nhận được điều đó, chứ chẳng ai bảo hết.

Truyền cười thật khẽ:

- Đúng là anh đốt thuốc vì một người nhưng không phải Ái đâu.

- Thế thì là ai?

- Nếu nó là em, em tin không?

Tường Thư đáp ứng:

- Anh đùa hoài ! Thôi nhé. Đừng hút thuốc nữa. Em gác máy đây !

Truyền kêu lên:

- Thư ! Nói chuyện với anh một chút nữa đi.

- Nhưng nói về chuyện gì?

- Chuyện gì cũng được. Anh thích nghe tiếng xưng em của Thư, cũng như muốn được xưng anh với em hoài. Em biết này giờ anh hút thuốc và nghĩ thế nào về em không?

Tường Thư vuốt mặt:

- Câu anh hỏi em bất ngờ quá, em không thể trả lời được. Thế anh nghĩ gì?

Truyền nói:

- Anh nghĩ mình thật ngốc khi cứ để em tưởng anh là gỗ đá những lúc ở cạnh em.

- Thì rõ ràng là vậy mà. Hồn phách anh đã vờ theo chị Ái rồi còn đâu.

Truyền trầm giọng:

- Với anh, Thúy Ái không tồn tại nữa. Anh cố ép mình thành gỗ đá để đỡ phải khổ vì em, mỗi riêng em thôi.

- Nhưng em đâu thích anh là gỗ đá.

Truyền bỗng nòng nài:

- Thế em thích anh là gì?

Thư lúng túng. Cô thấy nóng bừng dù Truyền đang cách xa cô cả một khoảng sân rộng và một khoảng trời mưa tầm tã.

Cô chớp mắt:

- Em không biết... Nhưng tốt nhất anh hãy là anh như từ trước đến giờ...

Truyền cười khế:

- Nghĩa là giống một bóng ma từng làm em ghét, em sợ đến mức đã lăn đùng ra xỉu?

Thư ậm ừ:

- Cũng được. Nếu anh thích hù dọa người ta, thích khiến người ta đau lòng.

Truyền tha thiết:

- Anh chỉ khao khát được người ta yêu thôi. Chính khao khát cháy bỏng ấy đã biến anh thành gỗ đá khi ở bên em. Anh mâu thuẫn quá phải không? Nhưng sự thật là vậy. Chúng ta làm khổ nhau, vì cái bóng quá khứ. Anh ray rứt mỗi khi em buồn vì Năng, em dè dặt vì nghĩ anh chưa quên Thúy Ái. Lúc này, em trách anh là khúc gỗ trách anh tự cao. Điều đó khiến anh buồn vì nghĩ tất cả những gì anh làm cho em đều vô nghĩa. Em trách anh là người vờ cao thượng, thích ban ơn mà không cần đáp đền. Em có biết khi đã thật lòng yêu, người ta cho và không cần nhận không?

Tường Thư ù cả hai tai, vì từ yêu được Truyền nhấn mạnh. Năm chặt ống nghe, Thư để từng lời của Truyền thấm vào từng mạch máu:

- Có thể anh đã vội vàng khi bày tỏ tình cảm của mình, nhưng tới lúc này anh không thể giữ mãi trong lòng nữa. Anh cần có em, anh yêu em cho dù em ghét đến mức sẽ nghĩ việc để không phải thấy bộ dạng khúc gỗ của anh... Alo ! Em vẫn đang nghe anh phải không?

Thư nghe giọng mình lạc hẳn:

- Vâng !

- Sao im lặng thế? Hãy nói gì với anh đi. Dầu lời đó khiến anh đau.

Tim Thư như muốn rơi ra ngoài. Cô thì thầm:

- Ngày mai em vẫn tiếp tục đi làm và anh vẫn phải rước em...

- Ừ ! Anh luôn muốn được như vậy.

- Còn bây giờ em muốn nghe bài Love story. Được không anh?

Truyền cười:

- Anh có được nghe cùng không?

Tường Thư phụng phịu:

- Ghét ! Em gác máy đây !

Nằm lẩn ra giường, Thư vùi đầu vào gối. Bài "Love Story " đã được Truyền mở lên. Âm thanh lẫn vào mưa mới lạ làm sao.

Thư say sưa nghe như uống từng note nhạc: " Biết dùng lời rất khó để mà nói rõ... Ôi biết nói gì cuộc tình lớn quá, cuộc tình quý giá tuy cũ nhưng là biển già trắng xóa. Ôi ! biết nói gì... "

Tuy " khó " và " cũ " nhưng lời tỏ tình luôn cần thiết và quan trọng cho những người yêu nhau. Thư hiểu rõ như vậy. Lòng khoan khoái, cô để hồn mình trôi theo giòng nhạc...

Tình yêu sẽ đến

Chương kết

Đẩy con chuột máy tính qua một bên, Truyền đứng dậy khi nghe chuông ngoài cổng vang từng hồi nhỏ. Cách bấm chuông này không phải của Vịnh cũng chẳng phải của Tường Thư dù nó nghe quen quen.

Vừa bước xuống cầu thang, anh vừa cố đoán xem vị khách ngày chủ nhật của mình là ai. Không thể là Thư vì lúc nào cô cũng gọi điện cho anh trước khi sang. Vịnh lại càng không phải vì chủ nhật là ngày anh chàng dành cho người yêu.

Thế thì ai nhỉ? Bước thật dài, Truyền nôn nao mở cổng. Gương mặt người phụ nữ anh từng yêu hiện ra với một nụ cười đỏ chói son môi khiến Truyền ngạc nhiên hơn vui mừng.

Anh nhìn cô rồi bảo:

- Anh không nghĩ là em đâu.

Thúy Ái vung vẩy cái ví nhỏ trên tay:

- Vì thế nên không mời vào nhà à?

Truyền hơi nghiêng người:

- Nếu em không thấy sợ anh Côn thì xin mời vào.

Ái giẫm lên những chiếc lá mận khô giòn:

- Giờ em chả sợ gì hết...

Truyền nhúm mày:

- Có chuyện gì với em thế?

Thúy Ái quay lại, giọng xúc động:

- Em mất tất cả rồi. Mất tất cả rồi.

Vừa nói cô vừa gục đầu lên vai Truyền khóc nức nở. Hành động khá

bất ngờ của Ái làm Truyền bối rối. Anh vỗ về:

- Bình tĩnh nào ! Vào nhà, cho anh biết đã xảy ra chuyện gì với em?

Vấn gục đầu vào ngực Truyền như cần một chỗ dựa, Ái sụt sùi:

- Em bỏ Đài Loan về Việt Nam luôn rồi. Thì ra công ty em đang làm là một công ty dỏm. Nó trả lương thấp hơn nhiều so với mức lương em lãnh ở Việt Nam, nhưng lão giám đốc luôn dè dặt bảo sẽ tăng cho em. Sang bên ấy lạ nước lạ cái em phải kết hợp với một người Việt để nương thân và để hùn hạp làm ăn. Thằng khốn ấy đã lừa tiền của em.

Truyền kêu lên:

- Trời ơi ! Từng trải như em sao lại bị lừa nhỉ?

Thúy Ái cay đắng:

- Có lẽ vì em chủ quan, tự cao, tự mãn quá nên mới rơi vào bẫy của thằng khốn ấy. Nó lừa em rồi biến đâu mất, cùng một lúc công ty em làm lại bị khủng hoảng tài chánh. Em không được tăng lương mà còn bị trả nhỏ giọt. Thế là em bỏ về...

Giọng nghẹn lại, Thúy Ái bảo:

- Từ đó em nghiệm ra một điều, đã tới lúc em mỏi mệt rồi, em cần một người để nương thân và không ai có thể tốt hơn anh...

Nắm tay Truyền, Thúy Ái xúc động:

- Chúng ta bắt đầu lại nghen Truyền.

Anh lặng lẽ nhìn niềm hy vọng vừa loé lên trong ánh mắt Ái. Sao cô có thể nói với anh chuyện quan trọng này một cách dễ dàng như vậy? Khi cần danh vọng hão, Ái sẵn sàng ruồng rẫy anh, đến lúc thất bại lại quay về với đề nghị nối lại tình xưa. Cô nghĩ thế nào về anh nhỉ?

Thúy Ái tự nhiên nói:

- Em sẽ về ở với anh, cho dù hôn phách của anh Côn vẫn lẩn khuất chung quanh đây. Nếu ảnh linh thiêng, em cũng mong ảnh chứng kiến chúng ta yêu nhau.

Dứt lời, Ái nhón chân lên, vít đầu Truyền xuống. Cô hôn anh và áp sát người mình vào ngực anh, rồi thì thào:

- Đã lâu quá rồi phải không?

Truyền hôn lại cô vì lịch sự, anh cố tìm cách trách những nụ hôn kết tiếp bằng một câu chửi cháy:

- Để anh lấy nước cho em.

Thúy Ái nũng nịu bám riết vào Truyền:

- Em tự phục vụ được. Mà anh sao khách sáo thế. Làm như em là người lạ không bằng.

Nắm hai vai Thúy Ái, kéo cô ngồi xuống đối diện với mình. Anh từ tốn

bảo:

- Em không phải là người lạ...

Ái lả lơi vuốt má anh:

- Có thể chứ ! Em biết là anh vẫn...

Truyền ngắt lời cô:

- Nhưng em không còn là người yêu của anh nữa.

Thúy Ái thoáng nhú mày, nhưng gương mặt cô vẫn tỉnh rụi:

- Vì con bé Tường Thư sao? Em không tin con khờ ấy có thể thay thế vị trí độc tôn của em trong tim anh.

Truyền nhẹ nhàng:

- Không ai thay thế vị trí của em hết, chính em làm mất nó.

Thúy Ái phẩy tay:

- Nhưng bây giờ em đã trở về rồi. Em sẽ thay đổi cách nghĩ cách sống như ý anh muốn.

Truyền lắc đầu:

- Điều đó nói thì hay nhưng không dễ thực hiện đâu. Em không nhớ là chúng ta giận nhau bao nhiêu lần chỉ vì bất đồng quan điểm sống sao?

Thúy Ái nói:

- Em nhớ. Lúc đó em còn ham vui quá. Bây giờ em khác rồi... Tất cả cũng vì anh.

Truyền thở dài. Anh chưa tìm được lời nói sao cho Thúy Ái hiểu rằng với cô trái tim anh đã nguội lạnh. Anh không còn chút rung động nào như trước đây, bởi thế dù cô thay đổi cỡ nào, Truyền cũng không thể quay lại con đường tình đã từng qua.

Đốt thuốc, Truyền rít một hơi dài. Sự im lặng của anh xem ra tác động tới Thúy Ái. Cô ngo ngoậy trong ghế rồi đứng dậy rảo quanh phòng.

Ái gạt đầu khen:

- Nhà sạch boong. Chắc Su Su vẫn sang dọn dẹp hộ anh?

Truyền gạt tàn vào cái vỏ ốc biển:

- Không ! Lâu rồi con bé không sang đây.

Thúy Ái nhếch môi khinh khỉnh:

- Vậy chắc cô hàng xóm đã tình nguyện sang làm Oshin cho anh.

Cũng phải thôi ! So với những ơn huệ anh đã ban ra giúp gia đình nó khỏi mất nhà, nó trả công như thế vẫn còn ít

Truyền khó chịu:

- Em thôi cách nói ấy đi. Anh chưa bao giờ xem Thư như một Oshin.

Với anh, Thư cực kỳ quan trọng. Chính nhờ Thư, anh thấy yêu đời hơn xưa và cuộc sống hiện tại của anh đầy ý nghĩa.

Thúy Ái cười nhạt:

- Khen người yêu mới trước mặt người yêu cũ không chút ngượng mồm. Anh ác quá !

Truyền nhún vai:

- Xin lỗi ! Anh chỉ không muốn em có cái nhìn lệch lạc về cô ấy.

Ái im lặng. Một lát sau cô hỏi:

- Anh không còn yêu em nữa sao?

Truyền nói:

- Hiện giờ anh chỉ xem em như bạn.

Thúy Ái kêu lên:

- Anh nỡ bỏ mặc em vào lúc em gặp khó khăn thế này sao?

- Anh sẵn sàng giúp em với tất cả khả năng có được nhưng chúng ta không thể quay lại được đâu.

Mặt Thúy Ái lạnh tanh:

- Em hiểu và thấy mình lỗ bịch khi tưởng tượng ra cảnh anh xúc động dang rộng hai tay đón em vào lòng mà không ngờ anh đã thay đổi. Nhưng không có anh em vẫn có người khác. Thúy Ái này chưa phải một mình quạnh quẽ bao giờ.

Môi nhếch lên, Ái nói:

- Em về ! Anh ráng giữ tình yêu mới của mình nhé !

Đưa Ái ra cổng xong Truyền trở và đốt tiếp điều thuốc thứ hai. Gặp lại Thúy Ái anh thấy tiếc cho cô. Với cá tính đó chắc Ái khó có được một tình yêu bền vững vì khi đến với ai Thúy Ái cũng vì bản thân mình trước.

Dù không muốn, Truyền vẫn lập một bản so sánh để nhận ra mình thật hạnh phúc khi có được một người yêu như Tường Thư. Cô đã trải qua một mối tình buồn nên thật sự sâu lắng khi nhận lời tỏ tình của anh. Gia đình Thư sau thời gian rối rắm về vật chất lẫn tinh thần giờ đã yên ả trở lại. Bà Vân đã thu hồi lại một phần vốn bị lừa đảo, bà sống ầm dật hơn và dĩ nhiên rất ủng hộ tình yêu Truyền dành cho Thư. Với anh tất cả đều thuận lợi. Sự nghiệp trên đà thăng tiến, nhà cửa có sẵn. Chỉ còn...

Điện thoại reo, Truyền nhắc máy. Giọng Tường Thư thật dễ ghét:

- Sang ăn cơm...

- Ủa ! Còn sớm mà !

- Thì sang phụ em nấu cơm mới có mà ăn chứ ! Này ! Leo rào đi chớ em không ra mở cổng đâu nhen !

Truyền cười. Anh đặt điện thoại lên bàn, nhảy cầu thang, xuống sân, tới sát rào, anh bám tay vào song sắt, nhắc người qua nhanh và kéo như một con vượn.

Đang loay hoay ở dưới bếp. Tường Thư tròn xoe mắt khi thấy anh đang đi như lướt về phía mình:

- Trời ơi ! Sao anh nhanh thế !

Truyền hôn phớt lên má cô:

- Có tình yêu chấp cánh, anh bay nên nhanh là phải rồi.

Tường Thư tủm tỉm cười trong khi Truyền tăng hăng:

- Vừa rồi nhà anh có khách:

- Ai thế?

- Thúy Ái...

Thư im lặng, Truyền thắc mắc:

- Em đang nghĩ gì vậy?

Thư chớp mắt:

- Em tự hỏi anh có cần nói với em như thế không khi lúc nào em cũng tin anh.

Truyền vòng tay ôm ngang người Thư. Mặt nép vào tóc cô, anh thì thầm:

- Chắc là em không cần, nhưng anh vẫn thích nói vì anh yêu em.

Tường Thư nhõng nhẽo tựa vào vai Truyền. Cô đã nghe câu " Anh yêu em " nhiều lần, nhưng với cô lần này mới xúc động làm sao. Đó không phải là lời bày tỏ tình cảm đơn giản Truyền dành cho Thư mà là anh vừa gởi vào trái tim Thư cuộc đời mình.

Từ giờ trở đi Thư và anh sẽ không còn bị ám ảnh bởi một bóng ma của cuộc tình đã qua. Hai người sẽ tay trong tay bước vào con đường cỏ thơm trước mặt một cách tự nhiên tự nhiên bền vững.

Cũng như bao nhiêu người đang yêu khác, Thư lắng nghe hạnh phúc len nhẹ vào mạch máu và nghe quả tim mình rung lên những giai điệu tình yêu vĩnh cửu.

HẾT

Nguồn: Phong Anh - VNthuquan - thư viện Online

Người đăng: Ct.Ly

Thời gian: 20/04/2007 9:18:01 SA